

ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

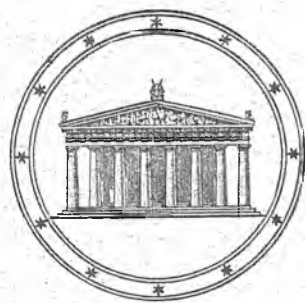
ΥΠΟ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΡΙΤΗ

1895

ΤΕΥΧΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΤΡΙΤΟΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΕΡΡΗ

1895

Τῆς ἐκδόσεως τῆς Ἐφημερίδος ἐπιμελεῖται τριμελής ἐπιτροπή ἐκ μελῶν τῆς ὑπὸ τῆς Ἐταιρείας ἀρτίως συστηθείσης ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς.

Ἐν τῇ Ἀρχαιολογικῇ Ἐφημερίδι ἐκδίδονται ἄρθρα ἀρχαιολογικῆς ὕλης παντὸς εἴδους καὶ πάσης ἐποχῆς, καὶ ἰδίως Ἑλληνικαὶ ἐπιγραφαὶ καὶ μνημεῖα τῆς τέχνης ἀνέκδοτα μετὰ περιγραφῆς αὐτῶν καὶ ἐρμηνείας συντόμου καὶ εἰδήσεις ἀρχαιολογικαὶ φέρουσαι ὡς οἷόν τε ἐπίσημον χαρακτῆρα. Κατὰ προτίμησιν ὅμως δημοσιεύονται ἄρθρα πραγματευόμενα περὶ εὐρημάτων γενομένων ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τῆς Ἐταιρείας καὶ περὶ πορισμάτων τῶν ἀνασκαφῶν τούτων.

Τοῖς γράφουσιν ἄρθρα εἰς τὴν Ἐφημερίδα χορηγεῖται ἀμοιβὴ ἑκατὸν δραχμῶν ἀντὶ ἐκάστου τυπογραφικοῦ φύλλου.

Ἐποβληθὲν πρὸς δημοσίευσιν ἄρθρον ἐν ξένη γλώσσῃ γεγραμμένον μεταφράζεται φροντίδι τῆς ἐπὶ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἐφημερίδος ἐπιτροπῆς, τοῦ μεταφραστοῦ λαμβάνοντος ἀμοιβὴν 50 δραχμῶν κατὰ τυπογραφικὸν φύλλον. Τὸ οὕτω πληρωνόμενον ποσὸν ἀφαιρεῖται ἐκ τῆς διδομένης τῷ συγγραφεὶ τοῦ ἄρθρου 100δράχμου κατὰ τυπογραφικὸν φύλλον ἀμοιβῆς.

Τῆς Ἐφημερίδος ἐκδίδονται κατ' ἔτος τέσσαρα τεύχη σχήματος τετάρτου περιέχοντα ἐν ὅλῳ δώδεκα τοῦλάχιστον τυπογραφικὰ φύλλα καὶ δώδεκα πίνακας.

Διαχειριστῆς τῶν ἐκτυπουμένων σωμάτων τῆς ἐφημερίδος καὶ παντὸς τοῦ πρὸς ἐκτύπωσιν αὐτῆς ὕλικου εἶνε ὁ ταμίης τῆς Ἐταιρείας.

Ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἐφημερίς ἀνταλλάσσεται πρὸς πᾶν καθαρῶς ἀρχαιολογικὸν περιοδικόν.

Τ Α Δ Ε Π Α Ρ Ε Δ Ο Μ Ε Ν Ε Π Ι Ξ Τ Α Τ Α Ι Ξ Τ Ο Ι Κ Ν Ε Ο Ι Ξ Ε Υ Β Ι Ο Ι Α Ι Θ Α Λ Ι Δ Ε Ι Χ Α
 Η Α Λ Α Ι Ε Υ Ξ Ε Λ Ρ Α Μ Μ Α Τ Ε Υ Ε
 Ε Μ Π Ο Λ Ε Ι Α Π Α Ρ Χ Ε
 Χ Η Δ Δ Δ Π Ρ Η Η Η
 5 III Α Ι Λ Ι Ν Α Ι Ο Ξ
 Α Ρ Λ Υ Ρ Ι Ο Ν Ε Τ Ε Ρ Ο Ν
 Χ Π Η Η Η Π Δ Δ Δ Ρ Η Η Η Ι C
 Η Π Δ Δ Δ Π Δ Δ Δ Π Δ Δ Δ Π
 10 Π Δ Δ Δ Π Δ Δ Δ Π Δ Δ Δ Π Δ Δ Δ Π
 Η Η Η Η Δ Δ Δ Δ Π
 Ε Ν Τ Ο Ι Ο Π Ι Ξ Θ Ο Δ Ο Μ Ο Ι Χ Ρ Υ Ξ Ι Ο Ν
 Ε Ν Κ Ο Ι Τ Ε Ι Χ Α Λ Κ Ε Ι Ε Κ Τ Ε Ξ
 15 Τ Ε Τ Α Ρ Τ Ε Ξ Θ Ε Κ Ε Ξ Ε Μ Π
 Χ Ρ Υ Ξ Ι Ο Ξ Τ Α Θ Μ Ο Ν
 [ε π ι] Τ Ο Υ Τ [ω ι ά ρ γ υ ρ ι ο]
 [ε ν] Τ [ω ι ε λ ε υ σ ι ν ι ω ι τ ω ι ε ν "Α σ τ ε ι]
 Φ Ι Α Λ Ε [ά ρ γ υ ρ ε]
 20 Η Υ Π Ρ Ο Δ Ε [ρ ι σ χ ρ υ σ η μ ε λ ά ν δ ε τ ο ς] (ι)
 Π Ρ Ο Ξ Τ Ο Ι Τ Ο [ι χ ω ι] Ξ Ο Ι : Π
 Χ Ρ Υ Ξ Ο Ι Κ Ε Ρ Χ [ι ν ο ι : Π]
 Δ Α Κ Τ Υ Λ Ι Ο Χ Ρ Υ [σ ω δ υ ω]
 Κ Ι Β Ο Τ Ι Ο Ν Ε Λ Ε [φ ά ν τ ι ν ο ν]
 25 [σ χ ε] Υ Ε Ε Ν Τ Ο Ι Ε Λ Ε Υ Ξ Ι [ν ι ω ι]
 Ρ Ρ Υ Μ Ο Ι Ξ Ε Ξ Ι Δ [η ρ ω μ ε ν ο ι]
 [ρ ρ υ] Μ Ο Ι Α Ξ Ι [δ η ρ ω τ ο ι]
 [κ ε ρ α] Μ Ο Ι Ε Υ Α [ε κ α ι ν α] : Δ Ι Ι
 [α μ π] Ρ Ο Ν : Ι : [τ ε τ ρ α κ] Υ Κ Λ Ο Κ Α Ι Ν Ο : Ι Ι
 30 [α χ σ ο ν ε μ ε γ α] Λ [ω : Ι Ι]
 [α χ σ ο ν ε σ μ ι] Κ Ρ Ο : Ι Ι
 [χ σ υ λ α ε ι ς τ ρ ο] Χ Ο Ξ Τ Ε Τ Ρ Α [κ υ κ λ ο]
 [π τ ε λ ε ι ν α : Δ Ι Ι]
 [ρ ρ υ μ ο ς δ ι κ ρ ο ς σ ε σ ι δ η ρ] Ο Μ Ε Ν Ο Ξ
 35 [α σ ι δ η ρ ω τ ο ς δ ι κ] Ρ Ο Ξ : Ι
 ; [τ ρ ο χ υ] Λ [ε] Ι Α : Ι
 [σ ε ρ α κ α ι ν η π η χ] Ε Ο Ν : Π Δ Δ
 Ξ Ε Ρ Α Κ Α Ι Ν Ε Ρ Η Χ Ε Ο Ν : Π Δ
 Α Ρ Τ Ε Μ Α Τ Α Ρ Ρ Υ Μ Ο Ι Ξ : Δ Δ Δ Δ Ι
 40 Β Υ Ρ Ξ Α Ι Ξ Ι Κ Ε Λ Ι Κ Α Ι : Δ Π Ι Ι Ι
 Η Ι Χ Ξ Ο Π Κ Α Ι Ξ Τ Α Τ Ε Ρ Ε Ξ : Π Ι Ι Ι
 Κ Α Τ Α Δ Ε Ξ Μ Α Ξ Ι Δ Ε Ρ Α : Π Ι Ι Ι
 Χ Α Λ Ι Κ [ε] Ξ Ξ Ι Δ Ε Ρ Α Ι : Π Ι Ι Ι
 Κ Ο Φ Ι Ν Ο [ι] Α Μ Ε : Ι
 45 [Ε λ ε υ σ τ ι ν ι] Δ Δ Ι
 [φ ι α λ η] Π Ι Ι
 [Τ Τ Χ Χ] [τ] Π Ι Ι
 [Η Η Η Η] Κ Ο Ν
 [Η Π] Ν
 50 [σ τ α θ] Μ Ο Ν
 [τ] Α Υ Τ Ε Ξ
 [σ τ α] Θ Ο Μ Ο Ν
 [σ τ] Α Θ Ο Μ Ο Ν
 [δ] Α Ρ Ε Ι Κ Ο Ι
 55

 Κ Τ Ο Ξ Τ Α Θ Μ Ο Ν
 [χ ρ υ σ ι ο]
 [σ φ ρ α γ ι δ ε ς λ ι θ ι ν α ι] Ι
 60 [σ φ ρ α γ ι δ ε ς λ ι θ ι ν α ι]
 [υ π ο δ ε ρ ι ς χ ρ υ σ η " ε λ κ] Ο Ξ Α
 [α θ ω ν ε ς χ α λ κ ο ι : Π Ι Ι]

Ε
 Α Ρ Λ Υ Ρ Ι Ο Ν Α Ξ Ε Μ [ο ν]
 Κ Α Ι Χ Ξ Ε Ν Ι Κ Ο Ν Η [ο μ ο]
 Α Ρ Λ Υ Ρ Ι Ο Ν Ε Π Ι Ξ [η μ ο ν]
 Τ Η Π Δ Δ Δ Δ Π Ρ Η Η Η
 Α Ν Α Θ Ε Μ Α Τ Α
 Π Ρ Ο Ξ Τ Ο Ι Τ Ο Ι Χ Ο [ι ' ο ρ μ ο ς]
 Χ Ρ Υ Ξ Ο Ξ : Η Α Κ Υ Λ Ο [ν : Δ Π Ι]
 Π Λ Α Ξ Τ Ρ Α Χ Ρ Υ Ξ Α [τ ο δ η μ ο ς ι ο ν]
 \ Ν Ε Θ Ε Κ Ε Ν
 ο Ι Α Λ Ε Α Ρ Λ Υ Ρ Α : Χ [ρ υ σ ο μ φ α λ ο ς]
 - Α Λ Α Μ Ι Ν Ο Κ Λ Ε Ξ [α ν ε θ η κ ε]
 [δ] Α Κ Τ Υ Λ Ι Ο Ξ Χ Ρ Υ [σ ο ς]
 [σ] Τ Α Θ Μ Ο Ν Τ Ο Υ [τ ο]
 [σ φ ρ α γ ι δ ι ω δ υ ω χ ρ υ σ ι ω ι δ ε δ ε μ ε ν ω
 [ε π ι σ τ ο ς α ν ε θ η κ ε]

 Ξ Φ Ο Ν Δ Υ Λ [ο ι]
 Τ Ε Τ Ρ Α Π Ο Δ [ε ς]
 Η Μ Ι Π Λ [ι ν θ ι α]
 Ξ Κ Ε Ν Α Ι : Δ Δ Δ . .
 Τ Ο . . Ο Λ Ε . .
 Ι Ν Ε

 λ
 Ο . . . Π

 Λ Ο Ν Ι Α Ι [ο ς]
 [σ τ] Υ Λ Ο Β Α Τ [α ι : Ι Ι Ι Ι]

 [κ ρ η π ι δ ι α τ ο ν ε ρ γ α σ μ ε ν ο ν : Ι]
 [γ ω ν ι α τ ο ν " ε] Τ Ε Ρ Ο Ν Ε [ρ γ α σ μ ε ν ο ν : Ι]
 [ε π ι κ ρ α ν] Ο [ν ε ρ] Λ Α Ξ Μ Ε Ν Ο Ν [ι : Ι]
 [α] Ρ Ε Π Ι Δ Ι [α] Ι Ο Ξ : Δ Π : [τ ο υ τ ω ν ο κ τ ο π ο ς : Ι]
 Ο Ρ Θ Ο Ξ Τ Α Τ Α Ξ : Δ : [ε κ π ο δ α ς : Ι Ι]
 Α [ι γ] Ι Ν Α Ι Ο ,
 Τ Ε Τ Ρ Α Π Ο Δ Ε Ξ Α Μ Φ Ο Τ Ε Ρ Α Ι : [Π Ι Ι Ι]
 Η Ε Κ Ρ Ο Δ Ε Κ Α Ι Τ Ε Τ Ρ Α Π Ο Δ Ε : [Ι Ι]
 Η Ε Κ Ρ Ο Δ Ε Ξ Κ Α Ι Δ Ι Ρ Ο Δ Ε Ξ : [Ι Ι Ι]
 Ξ Τ Υ Λ Ι Δ Ε Ξ : Π Ι : Δ Ι Ρ Ο Δ Ε [α μ φ ο τ ε ρ α ι : Ι]
 Χ Ξ Υ Λ Α Ρ Ε Υ Κ Ι Ν Α Π Ι : Ε Λ Α Τ Ι Ν [α : Δ Δ Δ]
 Ξ Χ [ι] Ξ Τ Ο : Ι Η Α Μ Α Χ Ξ Ι [α ι ω : Ι Ι]
 Η Ε [μ] Ι Τ Ο Μ Α : Δ Δ Δ : Τ Ρ Ι Τ Ο Μ Α : [Π Δ Δ Δ]
 Τ Ε Τ Ρ Α Τ Ο Μ Α : Π Ι Ι Α Ι Λ Ι Δ Ο Ξ [χ σ υ λ α]
 Η Υ Π Ο Τ Ε Ι Ξ Κ Ε Ν Ε Ι Η Α Μ Α Χ Ξ Ι Α [ι α]
 Τ Ε Τ Ρ Α Λ Ο Ν Α Θ Ο Υ Ρ Ι Α Κ Α : Δ Δ [Δ Π]
 Κ Ε Ρ Α Μ Ο Κ Α Ι Ν Ο Ι Ε Υ Λ Ε Η Η Η [Η]
 Α Ρ Ο Τ Ο Ν [ε ω] Κ Α Θ Ε Ι Ρ Ε Μ Ε Ν Α
 Κ Ε Ρ Α Μ Ο Ι [ε] Υ Λ Ε Χ Π Η Η Η Π
 Ξ Φ Ο Ν Δ Υ Λ Ο [ι] : Π Ι Ι Ι [σ π ε ι ρ α ι : Δ Π Ι]
 Χ Ξ Υ Λ Α Ε Ρ Ι [σ τ υ λ ι α : Δ Δ Ι]
 Ε Λ Δ Υ [ο ι] Ν Κ [ε κ] Ο Λ Λ [η μ ε ν ο ν : Ι]
 Ξ Φ Ε [α ι] Ξ Κ Ο Ι Α Ρ Ο [τ η ς σ τ ο ς ε]
 Κ Α Θ Ε Ι Ρ Ε Μ Ε Ν Ο Ι [Δ Π Ι Ι]
 Θ Υ Ρ Ο Ν Ι Ε Υ Λ Ε : Ι Ι : Η [ι κ ρ ι ω τ η ρ ε ς : Δ]
 Κ Λ Ι Μ Α Κ Ε Μ Ε Λ Α Λ Ο [Ι Ι]
 Ξ Μ Ι Κ Ρ Α : Ι

[ο]
 I
 [τ] Ρ Ο Χ Ι Λ Ε Ι Α Μ Ε Λ Α Λ Ο : Ι Ι
 [σ] Μ Ι Κ Ρ Ο : Ι Η Α Μ Α Χ Ξ Α Ι : Ι Ι Ι
 [α] Α Ν Ο Ν Ε Λ Ι Θ Ι Ν Ο : Ι Ι
 [ι] Υ Π Ε Ρ Τ Ε Ρ Ι Α Τ Ε Τ Ρ Α Κ Υ Κ Λ Ο : Ι
 [ι] Υ Π Ε Ρ Τ Ε Ρ Ι Α Μ Ο Ν Ο Κ Υ Κ Λ Ο : Ι
 [τ] Ρ Ο Χ Ο Ι Τ Ε Τ Ρ Α Κ Υ Κ Λ Ο : Ι Ι Ι Ι
 [ι] Υ Ξ Π Λ Ε Χ Ξ : Ι
 [σ] Τ Ε Λ Α Ι Χ Ξ Υ Λ Ι Ν Α Ι : Δ Ι Ι
 . Υ Ρ Ι Ξ Δ Ρ Ο Μ Ο Ν Ε Φ Ε Λ Κ Ε Ν : Ι
 [δ] Ι Ξ Κ Ο Ι : Ι Ι Ι Ι : Ξ Κ Α Φ Ε Ι Ο Ν : Ι
 [λ] Ε Β Ε Τ Ε Α Ρ Ο Ξ Τ Ε Λ Ο Ν : Ι Ι
 Δ Π
 (ι) [α δ] Κ Α Ν Τ Ε Ε Ξ Κ Υ Τ Ο Μ Ε Ν Ο : Ι Ι
 [τ ρ ι] Β Ο Λ Ο Ξ : Ι : Ε Φ Ε Τ Ε Ρ Ι Α Ι : Π Ι Ι
 (ι) . Α Λ Ο Τ Α : Π Ι Β Υ Ρ Ξ Α : Ι Ι
 [θ ρ ω ν ζ ε υ γ] Ο Ξ Κ Α Ι Ν Ο Ν : Ι
 (ι) [σ] Δ Ε Ρ Ο Ξ Τ Υ Ρ Ο Ι : Δ Δ Π : Ξ Τ Α Θ Μ Ο Ν : Τ
 [μ ρ χ λ] Ο Ι Ξ Ι Δ Ε Ρ Ο Ι : Δ Ι Ι Ι
 [σ α] Θ Μ Ο Ν Π Δ Δ Δ Δ Δ
 [μ ρ χ] Λ Ο Ι : Ι Ι Ι Ι : σ τ α θ μ ο ν] Τ Τ Τ
 [χ ρ] Ι Ν Ι Κ Ε Ξ Ι Δ Ε Ρ Α : Ι Ι Τ Ε Ρ Ε Τ Ρ Α : Ι Ι
 [χ] Α Ν Α : Ι Ξ Μ Ι Ν Υ Α Ι : Ι Ι Ι Ι
 [σ] Δ Ε Ρ Ι Ο Η Υ Π Α Μ Π Ρ Ο : Ι Ι
 [κ α] Ι Θ Ρ Α : Ι Ι Ι : Ξ Τ Α Θ Μ Ο Ν : Τ
 [π ο ι ω ν λ ι θ ο π ρ ι σ τ η ς]

Στήλη α'. 45-49: Τὰ ἐν ἀγκύλαις ἐκ τοῦ πίνακος Β τοῦ Φιλίου.

Στήλη β'. 24-52: Ἦνεκεν ἀσφαλείας τοῦ χαρτίνου ἐκτύπου, τινὰ τῶν ὑπὸ Φιλίου ἀνεγνωσμένων παρελήφθησαν ἐνταῦθα ὡς ἀπλάι συμπληρώσεις.

ΑΤΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ ΕΝ ΕΛΕΥΣΙΝΙ

Τὸ ἐν τοῖς παρενθέτοις ὡδε πίναξιν Α' καὶ Β' ἐπιγραφικὸν κείμενον παρέχει ὡς οἶόν τε πιστὴν παράστασιν τεθραυσμένης ἀπογραφικῆς στήλης τὸ πρῶτον μὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ἐλευσίनि εὐρόντος αὐτὴν κ. Δ. Φιλίου ἀτελέστερον ἐνταῦθα δημοσιευθείσης, ἔπειτα δέ, μετὰ τὴν ἀνεύρεσιν καὶ ἄλλων θραυσμάτων καὶ τὴν συναρμολόγησιν, πληρέστερον ἐκ νέου ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἐν τῷ περιοδικῷ συγγράμματι τῆς ἐν Ἀθήναις Γερμανικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς¹.

Ἀλλά, μελέτη ἀκριβεστέρα τοῦ ἀξιολόγου τούτου ἐπιγραφικοῦ κειμένου, ἄνευ μεγαλογραμμαμάτου ἀπεικονίσεως, ἔσται δυσχερὴς εἰς τὸν μὴ ἔχοντα ὑπὸ τὰ ὄμματα αὐτὸν τὸν λίθον ἢ μὴ εὐμοιροῦντα τελείου χαρτίνου ἐκτυπώματος. Διὰ τοῦτο δ' ἐκρίναμεν ἀπαραίτητον τὴν δημοσίευσιν τῶν προμνημονευθέντων πινάκων, οὓς μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς ἀκριβείας κατηρτίσαμεν ἐξ ἐκτύπου φιλοφρόνως παραχωρηθέντος ἡμῖν ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Ἐφόρου τῶν Ἀρχαιοτήτων, μετ' ἀντιπαραβολὴν πρὸς τὴν μικρογράμματον μεταγραφὴν τοῦ κ. Δ. Φιλίου. Πρὸς μεῖζονα δ' εὐκολίαν ἐν αὐτοῖς τοῖς πίναξι μικροῖς γράμμασιν ἐν ἀγκύλαις κατεχωρίσαμεν ἀπάσας τὰς γενομένας συμπληρώσεις, εἴτε παρὰ Φιλίου καὶ Kirchhoff παρελάβομεν εἴτε ἡμεῖς παρεισηγάγομεν αὐτάς.

¹ Ἀρχαιολ. Ἐφημερίς, 1888, σ. 48-54.— Mittheilungen d. D. Arch. Inst. XIX, σ. 191-193 μετὰ δύο παρενθέντων μικρογραμμαμάτων πινάκων. Τὴν ἐπιγραφὴν, πρὸ τῆς συναρμολογήσεως, ἐξέδωκε καὶ ὁ Kirchhoff ἐν C.I.A. IV, 225 c, d, e, f, μετὰ διορθώσεων. Τὸ σπουδαῖον τῆς στήλης κείμενον πολλὴν μὲν ἤδη ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν, ποικίλα δὲ παρέχει τὰ πρὸς μελέτην ἐνδόσιμα. Ἐξ αὐτῆς συμπληρώσας κατὰ τὸν Kirchhoff τοὺς στίχους « Πλίνθοι ΗΗΗΗ ἐνφοκοδ[ομήθησαν], ἢ τὴν ἄκατον καθεῖλλον », ὁ πρῶτος διευθυντὴς τῆς ἐν Ἀθήναις Γαλλικῆς Σχολῆς κ. P. Foucart (ἐν Recherches sur l'origine et la nature des mystères d'Eleusis. Paris, 1895) συνήγαγε (σελ. 36) εἰκασίαν ἀξίαν μνείας, εἰς ὑποστήριξιν τῆς γνώμης ὅτι τῆς Ἰσιδος καὶ τοῦ Ὀσίριδος ἢ λατρεία συνετέλεσεν εἰς τε τὴν Ἰδρυσιν καὶ εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῶν ἐν Ἑλλάδι περὶ τὴν Κόρην καὶ τὴν Δήμητρα τελετῶν. Ἐξ ἀφορμῆς ταύτης μνημονευτέαν κρίνομεν ἐνταῦθα τὴν ὑπὸ Γ. Συγγέλου (Χρονογραφ. σ. 299) παραδοθεῖσαν ἡμῖν μαρτυρίαν τοῦ Φιλολόγου, καθ' ἣν, ἐπὶ Κελεοῦ βασιλείᾳ τῆς Ἐλευσίνοσ, ὁ Τριπίτλιμος μακρῶ πλοῖφ προσβάλλων ταῖς πόλεις τὸν σίτον ἐδίδου· « ὑπονοεῖσθαι δὲ περωτῶν ὄφιν εἶναι τὴν ναῦν » ἔχει δέ τι καὶ τοῦ σχήματος.

Ἐν τισιν, — ἐν ὀλιγίστοις, — ἡ ἡμετέρα ἀνάγνωσις διαφέρει τῆς τῶν πρώτων ἐκδοτῶν. Ἀλλ' ἐλθόντες μετ' αὐτούς καὶ βοηθούμενοι ὑπὸ τῆς ἐκείνων ἐργασίας κατ' ἀντιπαραβολὴν πρὸς τὸ ἔκτυπον, εὐκολον ἦτο κάλλιον νὰ διακρίνωμέν τινα τῶν ἐν τῷ ἐφθαρμένῳ μέρει τῆς ἐπιγραφῆς ἀσαφῶν γραμμάτων.

Οὕτως, ἐν στίχῳ 9^ο τῆς β' στήλης τῆς Β' πλευρᾶς διεκρίναμεν ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ Φιλίου χαρακτηριζόμενον ὡς δασὺ πνεῦμα Η, τὸ πρὸ τῶν γραμμάτων AKYΛON, ἔχει προτεταγμένας δύο καθέτους στιγμὰς : δεικνυούσας ἢ καὶ ἀριθμητικὸν σημεῖον πρὸ τοῦ AKYΛON ἢ ὅπωςδήποτε διακεκριμένον ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ ἔρμου ἕτερον κόσμημα ἢ σκεῦος, περὶ οὗ δύναται τις ἴσως ἀμυδρὰν τινα ἰδέαν νὰ συναγάγη ἐξ ὅσων ὁ Ἡσύχιος ἐν λέξεσιν ἀκν.λλόν καὶ ἄκν.λος λέγει. Πρβ. Ἐφ. Ἀρχ. 1888, σ. 42, στίχ. 12.

Ἐν τῇ ἐπιγραφῇ δις μὲν ἀπαντᾷ ΣΕΡΑ = σειρά (Β', α', 38, 39)· ἀπαξ δὲ ΣΠΕΡΑΣ = σπείρας (Α', γ', 36). Ἀλλ' ἐν Α', β', 44 ἔχομεν ΣΠΕΙΡΑΣ. Ἐν Β', γ', 11 ἀναγινώσκομεν ΕΦΕΛΚΕΝ = ἐφέλκειν, ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν Α', β', 57: ἐφέ]ΛΚΕΝ. Τοῦ στίχου 11 (Β', γ') ἀπαντα, πλὴν ἐνός, τὰ γράμματα εἶναι σαφέστατα· ἐνός (τοῦ πρώτου σωζομένου, δευτέρου δὲ ἐν τῷ στίχῳ) τὸ σωζόμενον ἡμισυ φαίνεται μᾶλλον ὡς ἕλκον, ὡς καὶ ὁ Φίλιος ἐσημείωσε· τὸ δὲ πρῶτον γράμμα ἀπώλετο, ἐκεῖ θραυσθέντος τοῦ λίθου. Καίτοι δέ, κατὰ ταῦτα, ἐνός μόνου γράμματος, τοῦ πρώτου, ἢ θέσις εἶναι κενή, ἀδύνατος εἰς ἡμᾶς ὑπῆρξεν ἡ συμπλήρωσις κατὰ τρόπον προσδιδόντα σαφῆ εἰς τὸν στίχον ἐνοίαν. Καὶ ἡ ἐν τῷ στίχῳ δευτέρα λέξις ΔΡΟΜΟΝ καὶ τὸ μικρὸν ἀνωτέρω (στίχ. 9) ὕσπληξ καὶ τὸ ἐν τῷ ἀμέσῳ ἐπομένῳ στίχῳ δίσκοι ἄγουσι τὸν νοῦν εἰς σκεῦος ἀγωνιστικόν. Ἀλλά, τί σημαίνει π. χ. [θυ]ρίς ἢ [σε]ρίς ἢ [συ]ρίς δρόμων ἐφέλκειν; ἢ τί σαφέστερον καταλαμβάνει ὁ ἀναγινώσκων πληθυντικῶς δρόμων; Ἐν ἀπορίᾳ, ἠρευνήσαμεν μήπως ΔΡΟΜΟΝ σημαίνει ἄλλο τι. Ἀλλά,

πλήν τῆς λέξεως *δρομών* (δρομεύς ἢ πλοῖον ταχύπλου) ἤς τὰ γράμματα ΔΡΟΜΟΝ δυνατὸν νὰ ἀποτελῶσιν ἐνικὴν ἢ δυϊκὴν αἰτιατικὴν ἐκθλίψει τοῦ τελικοῦ Α ἢ Ε, οὐδὲν ἄλλο εὔρομεν. Καὶ καλῶς μὲν ἔχει πρὸς *δρομῶνα*, τὸ πλοῖον, ἢ λέξις *ἐφέλκειν*, καλῶς δὲ κεῖται μνεῖα ναυτικοῦ σκεύους ἐν στήλῃ ἐν ἧ ὁὶς μὲν γίνεται λόγος περὶ ἀκάτου (Α', γ', 27 καὶ 38) καὶ περὶ κωπῶν δὲ καὶ κοντοῦ καὶ σχοινίου (Α', γ', 13). ἀλλά, καὶ ἂν ἢ ἐπὶ πλοίου προσηγορία *δρομών* κριθῆ ὅτι ὑπῆρχε κατὰ τὸν πέμπτον πρὸ Χριστοῦ αἰῶνα¹, ἀσυνήθης ὅλως καὶ ἀπίθανος φαίνεται ἐν ἐπιγραφῇ ἀττικῇ τῶν χρόνων τούτων ἢ πρὸ τοῦ Ε τοῦ *ἐφέλκειν* ἐκθλίψις τοῦ τελικοῦ Α ἢ Ε τῆς αἰτιατικῆς².

Ἐν στίχῳ 46φ (Α', γ'), ἂν τὸ ἐνδέκατον γράμμα εἶναι Ο, ὡς καὶ ὁ Φίλιος μετέγραψε, καὶ ἡμεῖς δὲ μετὰ τινος δισταγμοῦ, τὸ μεταξὺ τοῦ ἐνάτου στοιχείου, Ν, καὶ τοῦ ἐνδεκάτου, Ο, φαινόμενον ἔχνος καθέτου χαραγματος ἴσως εἶναι Η, ὅτε καὶ ἐνδείκνυται ἢ κατὰ τὸν 39^{ον} στίχον τῆς αὐτῆς στήλης συμπλήρωσις: ΣΑΝΙ[δια ἐ]Ν[']ο[ίς τὸς μύστας ..

Τὰ ἐν Α', γ', 9: ΣΙΔΕΡΟΠΑΛΙΝΗΑΙΡΕΤΟ ἀναγνωστέα: σιδήρου παλιναιρέτου, οὐχὶ πάλιν αἰρετοῦ, ὡς ἀνέγνω ὁ Φίλιος. «Παλιναιρέτον· ἐπεσκευασμένον καὶ οἶον ἐκ παλαιοῦ κεκαινοποιημένον· παλισύρραπτον», καθ' Ἡσύχιον.

Ἐν Α', γ', 29 ἐχαράχθη ΤΟΛΛΙΘΟΣ ἀντὶ ΤΟΣΛΙΘΟΣ, τρεπῆ τοῦ τελικοῦ ς εἰς λ.

Ἐν στίχῳ 44 τῆς α' στήλης τῆς Β' πλευρᾶς ἢ δευτέρα λέξις εἶναι *ἄμη*, τεκτονικὸν ἐργαλεῖον.

Τοὺς στίχους 51-56 (Α', γ') ὁ Kirchhoff συνεπλήρωσεν ὧδε·

Ταμίαι[ς τοῖς τῶν ἄλλων θεῶν τοῖς]
ἐπὶ Εὐκτῆμονος ἄρχοντος, οἷς]
Δωρόθεο[ς ἐγραμμάτευε]
κατὰ ψή[φισμα τοῦ δήμου παρέδομεν]

¹ Ἡ λέξις ἀπαντᾷ ἐν τοιαύτῃ ἐννοίᾳ κατὰ τοὺς κατοπτὰτους βωμαϊκοὺς καὶ τοὺς βυζαντινοὺς χρόνους ἑλληνιστί τε καὶ λατινιστί, ἐν Ἰουστινιανέῳ κώδικι, παρὰ Κασσιόδωρῳ (dromonarius), παρὰ Προκοπίῳ, Ἰωάννη Λυδῷ, Μαυρικίῳ, Σιμοκάτῃ, Μαλαλᾷ, Λέοντι τῷ φιλοσόφῳ, Πορφυρίῳ (δρομώνιον). Ἴδε Greek lexicon of the Roman and Byzantine periods, by E. A. Sophocles, καὶ τὰ λατινικὰ λεξικά. Πρὸς καὶ Daremberg et Saglio, Dict. des Ant. Gr. et Rom. ἐν λ. dromo.— Κατὰ Πολυδεύκην (Α', 83) ὁ Ἄριστοφάνης εἶπε *δρομάδες ὀλάδες*.

² Κράσεως ἀήθους παράδειγμα «τάγαλμα» βλέπομεν ἐν Ο. Ι. Α. IV (Suppl. II) 356.

ὑποθέ[μενοι τὰ χρήματα τὰ ἐν τῷ]
ὀπισθοδόμῳ

Ἄλλ' ὁ Φίλιος, καίπερ ὁμολογῶν ὅτι δὲν εἶναι αὐτῷ εὐνόητα τὰ ἀναγνωσόμενα, ὀρθῶς παρατηρεῖ ὅτι ἢ προηγουμένη συμπλήρωσις ἀστοχεῖ, διότι ἐν μὲν τῇ πλευρᾷ Α', ἐν ἧ οἱ στίχοι οὗτοι κεῖνται, ὁ λόγος γίνεται περὶ παραλήψεως, οὐχὶ περὶ παραδόσεως, ἐν δὲ τῇ πλευρᾷ Β', τῇ τῆς παραδόσεως, «οὐδὲ γίνεται κἂν λόγος περὶ ταμιῶν».

Ἡ πλευρὰ Α' εἶναι ἀληθῶς ἔκθεσις παραλαβῆς, ἵνα νεωτερικώτερον εἴπωμεν, ἢ δὲ πλευρὰ Β' ἔκθεσις παραδόσεως ὑπὸ τῶν ἐν Α' παραλαβόντων πρὸς τοὺς νέους ἐπιστάτας. Α': *τάδε παρελάβομεν παρὰ τῶν προτέρων ἐπιστατῶν*. Β': *τάδε παρέδομεν ἐπιστάταις τοῖς νέοις*. Τούτων οὕτως ἐχόντων, παρατηροῦμεν ὅτι ἐν ἀρχῇ τῆς ἐκθέσεως παραδόσεως (Β'), εὐθὺς μετὰ τὴν ἐπικεφαλίδα «ἐν πόλει ἀπαρχῇ» καὶ πρὸ τῆς ἐτέρας ἐπικεφαλίδος «ἐν τῷ Ἐλευσινίῳ τῷ ἐν ἄστει», παρεντίθεται ἀναγραφὴ ἐλλείπουσα ἐν τῷ ἀντιστοίχῳ μέρει τῆς ἐκθέσεως παραλαβῆς (Α'). Ἐχομεν ἄρα πράγματα παραδιδόμενα εἰς τοὺς νέους ἐπιστάτας, ἅπερ οἱ παραδιδόντες δὲν φαίνεται ὅτι παρέλαβον παρὰ τῶν προτέρων.

Τοιοῦτόν τι φαίνεται παράδοξον, εἶναι δὲ ὅλως ἀπαράδεκτον.

Διὸ καὶ ἠρευνήσαμεν περαιτέρω καὶ παρατηρήσαμεν ὅτι ἐν Α', γ', κατὰ τὸ τέλος, ὑπάρχει ἀναγραφὴ σαφῶς, παρ' ὅλην τοῦ κειμένου τὴν φθοράν, δεικνύουσα πρόσθετον παραλαβὴν. Ἀντιπαρβολὴ δ' ἔδειξεν ὅτι τῆς ἀναγραφῆς ταύτης τὰ γράμματα ἐν πολλοῖς ταυτίζονται πρὸς τὰ τῆς ἐν Β', α' παρενθέτου·

Β', α', 13 - 17	Α', γ', 56 - 61
ἐν τῷ ὀπισθοδόμῳ χρυσίον	ὀπισθοδ.
ἐν κοίτῃ χαλκῇ ἐκ τῆς	ἐκ τῆς τε
τετάρτης θήκης ΣΕΜ	ἵνα Σ Ε Μ
χρυσίου σταθμὸν	χρυσίου σταθ
. τούτ	ἐπὶ τούτ
	ἀργυρίου

Τοῦ δὲ πλάτους τῆς στήλης ἀποδειχθέντος κανονικῶς χωρητικοῦ τῶν πρὸς συμπλήρωσιν προσ-

τιθεμένων γραμμάτων, παρελάβομεν αὐτὰ ἐκ τῆς στήλης α' τῆς πλευρᾶς Β' καὶ κατηρτίσαμεν ἑλλην τὴν ἐν Α', γ', μεταξύ τῶν στίχων 51 καὶ 61 περίοδον ἀρτίαν τὴν ἔννοιαν, καίτοι δὲν ἠτύχησαμεν νὰ ἐπανατυπώσωμεν ἐν πᾶσι κατὰ γράμμα τὸ ἀρχαῖον κείμενον.

Ταμίαι [τῶν θεῶν]
ἐπὶ Εὐκ[τήμονος ἄρχοντος οἷς]
Δωρόθεο[ς ἐγραμμάτευε]
κατὰ ψη[φισμα τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου]
ὑποθέμ[ενοι παρέδοσαν (;) ἐν τῷ]
ὀπισθοδ[όμῳ χρυσίον ἐν κοίτη χαλκῆ]
ἐκ τῆς τετάρτης θήκης
ἵνα σημ[ανθῆ - ἡ - ἵνα σημεία
χρυσίου σταθμὸν
ἐπὶ τούτῳ
ΤΧΧ ἀργυρίου

Τουτέστιν· οἱ ἐπὶ Εὐκτήμονος ἄρχοντος (Ὀλυμ. 92, 4, 93, 1, -408/7 π. Χ.) ταμίαι τῶν θεῶν, κατὰ ψήφισμα τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου, — ἡ τοῦ ἐτέρου τούτων, — παρέδοσαν διὰ καταθέσεως ἐν τῷ ὀπισθοδόμῳ εἰς τοὺς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἄρχοντος ἐπιστάτας τοῦ ἐν Ἐλευσίνι ἱεροῦ χρυσίον ἐν κοίτη χαλκῆ ἐκ τῆς τετάρτης θήκης ἵνα σφραγισθῆ, — ἡ ἐφ' ἧς ἐπετέθησαν ἡ ὑπάρχουσιν ἐπιτεθειμέναι σφραγίδες. Χρυσίου βάρος τόσον καὶ ἐπὶ τούτῳ ἀργυρίου τόσον.

Ταῦτα βεβαιοῖ ἡ ἐν πλευρᾷ Α' ἔκθεσις ὅτι παρέλαβον οἱ ἐπιστάται παρὰ τῶν ταμιῶν.

Αὐτὰ δὲ ταῦτα, τὸ χρυσίον ἐν τῇ χαλκῇ κοίτη, ἐκ τῆς τετάρτης θήκης, ἐσφραγισμένον, καὶ ἐπὶ τούτῳ τὸ ἀργύριον, ἡ ἐν πλευρᾷ Β' ἔκθεσις βεβαιοῖ (α' 13-17) ὅτι παρέδοσαν εἰς τοὺς νέους ἐπιστάτας ἀποτεθειμένα ἐν τῷ ὀπισθοδόμῳ¹.

Παραδόσεις τοιαῦται ὅποια ἡ κατὰ τὴν πλευρὰν Α' γενομένη πρὸς τοὺς ἐπιστάτας τοῦ ἐν Ἐλευσίνι ἱεροῦ ὑπὸ τῶν ταμιῶν τῶν ἱερῶν χρημάτων βλέπομεν ὅτι ἦσαν συνήθεις ἐν Ἀθήναις. Οἱ ταμίαι τῶν τῆς θεοῦ (τῆς Ἀθηνᾶς) ἐν τῇ Ἀκροπόλει παρελάμβανον «τό τε ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τὰς νίκας καὶ τὸν ἄλλον κόσμον καὶ τὰ χρήματα ἐναντίον τῆς βουλῆς»². Γινώσκουμεν δὲ πολλαχόθεν ὅτι

¹ C. I. A. I, 32: «καὶ ἐν στήλῃ ἀναγραφάντων . . . χωρὶς τὸ τε ἀργύριον καὶ τὸ χρυσίον».

² Ἀριστοτ. Ἀθην. Πολιτεία, κεφ. 47. Ἴδε καὶ τὰς ἐν C. I. A.

ἐν τῷ ὀπισθοδόμῳ ἐφυλάσσετο ὁ ἱερός οὗτος θησαυρός, ὃν ἐκεῖ παραλαμβάνοντες ἐκεῖ παρέδιδον εἰς τοὺς μετ' αὐτοὺς ταμίαις. Ἀλλά, μεταξύ τῶν περιερχομένων εἰς χεῖρας τῶν ταμιῶν χρημάτων, πραγμάτων ἢ σκευῶν ὑπῆρχον καὶ τὰ κατὰ τοὺς νόμους παραδοτέα οὐχὶ πάλιν εἰς τοὺς ταμίαις τοὺς νέους, ἀλλ' εἰς ἄλλην ἀρχήν. Οὕτω, τὸ ἔλαιον τὸ ἐκ τῶν ἱερῶν μοριῶν παρελάμβανον μὲν οἱ ταμίαι παρὰ τοῦ ἄρχοντος τοῦ συλλέξαντος, ἐν αὐτῇ τῇ Ἀκροπόλει, ἐτήρουν δ' ἐκεῖ μέχρι τῶν Παναθηναίων, ἔτε ἀπεμέτρουν αὐτὸ τοῖς ἀθλοθέταις, «οἱ δὲ ἀθλοθέται τοῖς νικῶσι τῶν ἀγωνιστῶν»¹. Ἐνταῦθα ἐγένετο παράδοσις παρὰ τῶν ταμιῶν εἰς τοὺς ἀθλοθέτας ἀναγραφομένη που ἀναμφιδόλως. Οὕτω πάλιν, πολλαὶ προευκλείδειοι ἐπιγραφαὶ δεικνύουσιν ἡμῖν ἐπιστάτας ἔργων ἱερῶν παρελαμβάνοντας χρήματα πρὸς ἀνάλωσιν παρὰ τῶν ταμιῶν ἐν τῇ Ἀκροπόλει· *λήμμα παρὰ ταμιῶν ἐκ πόλεως* — *χρυσὸν στατήρες Κυζικηνοὶ παρὰ ταμιῶν οἱ τὰ τῆς θεοῦ ἐταμίεον* — *λήμματα παρὰ ταμιῶν τῶν ἄλλων θεῶν*².

Ἔχομεν δ' ἐξ ἐπιγραφῶν καὶ εἰδικωτέραν μαρτυρίαν περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐν τῷ ὀπισθοδόμῳ παρὰ τῶν ταμιῶν τῆς τε Ἀθηνᾶς καὶ τῶν ἄλλων θεῶν ταμιεύσεως καὶ φυλάξεως, ἐξ ἧς γίνονται καταληπτότερα τὰ ἐν τῇ ἡμετέρῃ στήλῃ περὶ τῆς ἐν τῷ ὀπισθοδόμῳ θέσεως τοῦ χρυσίου καὶ τοῦ ἀργυρίου ἀναγραφόμενα. «Οὔτοι δὲ (οἱ ταμίαι τῶν ἄλλων

1 καὶ II ἐπιγραφᾶς. — Ἀκριβῶς τέσσαρα ἔτη πρὸ τοῦ τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς, μεταρρυθμισθέντων τῶν τῆς πολιτείας γνώμη Πυθοδόρου τοῦ Πολυζήλου εἰς ὀλιγαρχίαν (ἐπὶ Καλλίου ἄρχοντος, 412/411 π. Χ.) ἐτάχθησαν ταμίαι «τῶν ἱερῶν χρημάτων τῇ θεῷ καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς δέκα». Ἀριστοτ. Ἀθην. Πολιτ. κεφ. 30. — Ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 834 b. (C. I. A. II) ἐπιγραφῇ τῇ ἀναγομένη εἰς τὸ 4ον ἔτος τῆς 112ης Ὀλυμπιάδος (329/8 π. Χ.) ἔχομεν ταμίαις τοῖν θεοῖν· «λόγος ἐπισιατῶν Ἐλευσινόθεν καὶ ταμιῶν τοῖν θεοῖν» καὶ οὕτω καθεξῆς.

¹ Ἀριστοτ. Ἀθ. Πολ. κεφ. 60.

² C. I. A. I, ἀρ. 284-324. Ἀλλά, καὶ παρ' ἄλλων ἀρχῶν παρελάμβανον οἱ ἐπιστάται, ἐν παραδείγματι παρὰ τῶν κωλακρετῶν, ὡς δεικνύει ἡ πρώτη τῶν ἄνω μνημονευομένων ἐπιγραφῶν, παρὰ τῶν ἑλληνοταμιῶν κλπ. — *Αὐτόθι*, ἀρ. 32. Ἐν τῷ ὑπὸ τὸν ἀριθμὸν τοῦτον κατακεχωρισμένῳ ψηφίσματι λέγεται· «παρὰ δὲ τῶν νῦν ταμιῶν καὶ τῶν ἐπισιατῶν καὶ τῶν ἱεροποιῶν τῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς οἱ ἄνθρωποι διαχειρίζουσιν, ἀπαριθμησάσθων καὶ ἐπιστησάσθων τὰ χρήματα ἐναντίον τῆς βουλῆς ἐν πόλει κλπ. — Ἐν δὲ τῇ μετευκλείδειῳ Ἐλευσινιακῇ ἐπιγραφῇ τῇ ὑπ' ἀρ. 682 c. (C. I. A. II, add. et corrig.) βριβῶς λέγεται· «οἱ δὲ ταμίαι (παρέδοσαν) τοῖς ἐπιστάταις καὶ συνάρχουσιν, οἱ δ' ἐπιστάταις τοῖς ἐπιστάταις» δηλονότι αὐτὸ τοῦτο τὸ κατὰ τὴν ἡμετέραν ἐπιγραφὴν.

θεῶν) ταμειούτων ἐν πόλει ἐν τῷ ὀπισθοδόμῳ τὰ τῶν θεῶν χρήματα ὅσα δυνατὸν καὶ ὅσιον καὶ συναυγιόντων καὶ συγκλειόντων τὰς θύρας τοῦ ὀπισθοδόμου καὶ συσημαινόμενοι τοῖς τῶν τῆς Ἀθηναίας ταμίαις». — «Ἐπειδὴν δὲ ἐκ τῶν διακοσίων ταλάντων, ἃ ἐς ἀπόδοσιν ἐψήφισται ὁ δῆμος τοῖς ἄλλοις θεοῖς, ἀποδοθῆ τὰ ὀφειλόμενα, ταμειεύσθω τὰ μὲν τῆς Ἀθηναίας χρήματα ἐν τῷ ἐπὶ δεξιᾷ τοῦ ὀπισθοδόμου, τὰ δὲ τῶν ἄλλων θεῶν ἐν τῷ ἐπ' ἀριστερά»¹. Τὰ κατατιθέμενα ἐν τῷ ὀπισθοδόμῳ χρήματα ἐσφραγίζοντο ἐν κοίταις (κιβωτίοις, ἀργυριοθήκαις, γραμματείοις, φασκώλοις κτλ.) καὶ ἐτίθεντο δεξιᾷ μὲν τὰ τῆς Ἀθηνᾶς, ἀριστερᾷ δὲ τὰ τῶν ἄλλων θεῶν, ἐν ἰδίᾳ ἕκαστα θήκη (θυρίδι - case) τῆς εἰς πολλὰ διαχωρίσματα διηρημένης πλευρᾶς. Οὕτω δὲ διακεκριμένα ἀπὸ τῶν ἄλλων παρεδίδοντο εἰς ἃς ἀνήκον ἀρχὰς μετὰ σαφοῦς μνείας τῶν τε κιβωτίων ἐν οἷς ἦσαν ἐγκλεισμένα καὶ ἐσφραγισμένα καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς θήκης ἐν ἣ ταῦτα ἦσαν ἀποτεθειμένα· ἐν τῷ ὀπισθοδόμῳ — ἐν κοίτῃ χαλκῇ — ἐκ τῆς τετάρτης θήκης².

Καὶ ἐτέραν δὲ συμπλήρωσιν ἐτολμήσαμεν ν' ἀναγράφωμεν ἐν τοῖς ἄνω καταχωρισθεῖσι πίναξιν, εἰς αὐτὸν τὸν πρῶτον στίχον τῆς πλευρᾶς Β'. Τάδε παρεδόμεν ἐπιστάταις τοῖς νέοις Εὐθείῳ Αἰθαλίδῃ ΧΑΙ[ρεστράτῳ Πειραιεῖ καὶ] ξυνάρχουσι. Τὰ προστεθέντα γράμματα ἀκριβῶς πληροῦσι τὸν κενὸν χώρον τῆς στοιχηδὸν κεχαραγμένης ἐπιγραφῆς. Παρέχουσι δ' ἡμῖν πλήρες τὸ ὄνομα καὶ τὸν δῆμον τοῦ ἐτέρου τῶν δύο ἐν τῇ ἐπιγραφῇ κατονομαζομένων νέων ἐπιστατῶν, τὸ τοῦ ἐκ Πειραιῶς Χαιρεστράτου, αὐτὸ δηλονότι τὸ ὄνομα τοῦ ἐν τῇ πλευρᾷ Α' παραλαμβάνοντος ἐπιστάτου, τοῦ ἐπὶ Εὐκτῆμονος ἀρχοντος. Κατὰ ταῦτα, προστίθεται εἰς τὰ γνωστὰ ἤδη νέον παράδειγμα ἐπιστάτου τὸ

¹ C. I. A. I, ἀρ. 32.

² Μεταξὺ τῶν πολλῶν ἐν C. I. A. ταμιακῶν καὶ ἄλλων παραπλησιῶν ἐπιγραφῶν, ἴδε ἰδίως ἐν II, II, 652 καὶ 660: «τάδε ἐν τῷ ὀπισθοδόμῳ ἐκ τῆς κιβωτοῦ τῆς Βραυρωθῆς» — ἐν II, II, 676, 703, 720, 721: «γραμματεῖα παρὰ τῆς Βουλῆς τῆς ἐξ Ἀρείου Πάγου σεσημασμένα»· «γραμματεῖα δύο χαλκᾷ τὸ μὲν σεσημασμένον τὸ δὲ ἀνεωγμένον· κιβωτοὶ δύο οὐχ ὑγιεῖς, ἡ μὲν σεσημασμένη ἡ δὲ ἀσήμαντος· ἐν τῇ ἀσημάντῳ ἔνεστιν Ἀρτέμιδος Βραυρωτίας . . . ασαι . οπα παντοδαπά». Ἡ λέξις γραμματεῖον ἐνταῦθα σημαίνει κιβωτίον, ἀργυριοθήκην. Ἴδε Ἀρποκρ. ἀργυριοθήκη. — Πολυδ. Δ' 19. — Ἡσυχ. ἐν λ. ἀργυροθήκη. — Σουῖδ. ἐν λ. ἀργυρὸς θήκη.

δεύτερον εἰς ἐξακολουθήσιν τοῦ ἔργου ἐκλεχθέντος¹.

Φέρει δ' ἐφ' ἑαυτῆς ἡ ἐνταῦθα ἐξεταζομένη στήλη σημεῖα ἐπιτρέποντα ν' ἀναγνωρίσωμεν ἐπιγραφικὸν κείμενον μνημονευόμενον ὑπὸ ἀρχαίου συγγραφέως, τὰς λέξεις *πρίων λιθοπρίστης* (Α', γ', 7. Β', γ', 27) καὶ *καρκίνος* (Α', γ', 8). «Ἐν δὲ ταῖς ἀττικαῖς στήλαις, λέγει ὁ Πολυδεύκης (I' 148), ἀναγράφεται *πρίων λιθοπρίστης καὶ καρκίνος λίθους ἔχων*². Εἴποις δ' ἂν καὶ μηχανὴν λιθαγωγόν».

Πρίων λιθοπρίστης καὶ καρκίνος ἦσαν τεχνικὸι ὄροι οὕτως, ὡς φαίνεται, κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους εἰδικοί, ὥστε προεκάλεσαν ἰδιάζουσαν τὴν προσοχὴν τοῦ παλαιοῦ λεξικογράφου, φροντίσαντος νὰ δεῖξῃ καὶ τὴν πηγὴν ἐξ ἧς ἠρύσθη αὐτοῦς.

Ἄλλά, τίνες ἦσαν αἱ ἀττικαὶ αὗται στήλαι;

Ὅτε ὁ Πολυδεύκης ἐν τῇ ἀνωτέρῳ παρατεθείσῃ περιόδῳ ἐμνημόνευσεν αὐτῶν γενικώτερον, ἐνεθυμείτο βεβαίως ὅτι πρὸ μικροῦ ἐν τῷ αὐτῷ κεφαλαίῳ, τῷ *σκενογραφικῷ*, εἶχε γεγραμμένα ταῦτα· «ἐν δὲ ταῖς ἀττικαῖς στήλαις, αἱ κεῖνται ἐν Ἐλευσίνι, τὰ τῶν ἀσεδησάντων περὶ τῷ θεῷ δημοσίᾳ πραθέντα ἀναγράφεται· ἐν αἷς ἄλλα τε πολλὰ σκευὴ ἐστὶν ὠνομασμένα καὶ μολυβδοκρατευταί»³. Ἐκρινεν ἄρα, καὶ εἰκότως, περιττὴν νέαν τῶν ἀττικῶν στηλῶν περιγραφὴν

Τούτου δ' οὕτως ἔχοντος, τρία τινὰ συνάγομεν· ὅτι αἱ ὑπὸ τοῦ Πολυδεύκου δις μνημονευόμεναι ἀττικαὶ στήλαι ἔκειντο ἐν Ἐλευσίνι· — ὅτι ὠνόμαζον πολλὰ σκευὴ· — εἰδικώτερον δὲ ὅτι περιείχον τὰς προσηγορίας *πρίων λιθοπρίστης, καρκίνος καὶ μολυβδοκρατευταί*. Ἄλλά, καὶ τὰ ἡμέτερα ἀποσπάσματα ἀνήκουσιν εἰς στήλην κειμένην ἐν

¹ Ἴδε ὅσα περὶ τοιαύτης παρατάσεως τῆς ἀρχῆς ὁ Kirehloff λέγει ἐν C. I. A. I, 300 - 311, ἐν σελ. 160. Ἠρβλ. Daremberg et Saglio, Dictionnaire des Antiquités Gr. et Rom. ἐν λέξει *Epistatès* (ἐπιστάται). — Ὁ Αἰθαλίδης Εὐβίος φέρεται καὶ ἐν τῇ ὑπ' ἀρ. 652 ἐπιγραφῇ (C. I. A. II, II) ὡς ταμίης κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς 95ης Ὀλυμπιάδος (398/7 π. X.).

² Διόρθου· «*λίθους ἔχων*»· ἦτοι μηχανὴ λιθουλκός, ἡ *Ιουινε* τῶν Γάλλων. Τὸ *λίθους ἔχων* φαίνεται μᾶλλον τεθειμένον ὑπὸ τοῦ γραμματικοῦ εἰς προσδιορισμὸν ἀκριβῆ εἰδικῆς τινος ἐνοίας τῆς λέξεως *καρκίνος*, ὡς καὶ ἡ ἐπακόλουθος ἐπεξηγήσις, «εἴποις δ' ἂν καὶ μηχανὴν λιθαγωγόν».

³ Πολυδ. I' 97. Ἴσως μᾶλλον *μολυβδοδο κρατευταί*, κατὰ τὴν κριτικὴν διάγνωσιν τοῦ Kirehloff (C. I. A. I, 319, σ. 164). Τοῦ προσθέτου τούτου γνωρίσματος ἔχνη δὲν ἀνέδρομεν ἐπὶ τῶν δεκτικῶν ἀναγνωστέως γραμμάτων τῶν σωζομένων τμημάτων τῆς ἐπιγραφῆς.

Ἐλευσίνη· — καὶ ἐν τούτοις πολλὰ σκευὴ ὑπάρχουσιν ὀνομασμένα· — καὶ ἐπὶ τούτων ἀναγινώσκονται αἱ προσηγορίαι πρῶτον *Λιθοπρίστης* καὶ *καρκίος*.

Τὰ τεκμήρια εἶναι καὶ σπουδαῖα καὶ ὠρισμένα καὶ σύμφωνα, ὡς λέγουσιν οἱ δικανικοί, ἀπίθανον δὲ ὅλως ὅτι ἐξ ἀπλῆς τύχης συνεχύρησαν.

Διὰ τοῦτο δὲ, καίτοι τὰ ἐνταῦθα ἐξεταζόμενα μέλη τῆς ἐξ Ἐλευσίνος στήλης οὐδεμίαν παρέχουσιν ἄμεσον νύξιν ὅτι τὰ ἐν αὐτῇ ἀναγεγραμμένα ἦσαν τὰ τῶν ἀσεβησάντων· περὶ τῷ θεῷ δημοσίᾳ πραθέντα, ὡς εἶχε τὴν πρόνοιαν ὁ Πολυδεύκης νὰ ἐξηγήσῃ, φρονοῦμεν ὅτι ἡ σκαπάνη τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας ἤγαγεν εἰς φῶς λείψανα τῶν ἐν τῷ Ὀνομαστικῷ μνημονευομένων ἀττικῶν στηλῶν, τῶν ἐν Ἐλευσίνι κειμένων¹.

Καὶ πρῶτον παρατηροῦμεν ὅτι τοῦ Πολυδεύκου τὸ κείμενον οὐδαμοῦ λέγει ὅτι ἐπὶ τῶν στηλῶν ρητὴ μνεία ἐγένετο ὅτι τὰ ἐν ταύταις ἀναγεγραμμένα ἦσαν τὰ τῶν περὶ τῷ θεῷ ἀσεβησάντων, ἀλλ' ἀπλῶς ἐξηγεῖ ὅτι ἐν ταῖς ἀττικαῖς στήλαις ἦσαν ἀναγεγραμμένα τὰ λόγῳ ἀσεβείας δημιόπρατα².

¹ Τοιαύτης στήλης λείψανον φαίνεται καὶ ἡ ὑπ' ἀρ. 225 a ἐν C. I. A. IV, I, σ. 71 ἐπιγραφή, ἣτις ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται τμήμα αὐτῆς τῆς ἐνταῦθα ἐξεταζομένης στήλης. ἀλλὰ, μετ' ἀντιπαραβολὴν πρὸς τὰ ἐν ἀμφοτέροις ταῖς πλευραῖς A' καὶ B' ἀντίστοιχα, ἀποδεικνύεται οὕσα τμήμα ἄλλης ἐπιστατικῆς τῶν αὐτῶν προουκλειδεῶν χρόνων ἀναγραφῆς. Ἐκ τοῦ μικροῦ τούτου θραύσματος ὀδηγούμενοι δυνάμεθα μετὰ λόγου νὰ συμπληρώσωμεν τινὰ τῶν ἀπὸ τοῦ 50 στίχου τῆς A' στήλης τῆς πλευρᾶς A' καὶ ἄνω κενῶν, κυρομένης καὶ τῆς συμπληρώσεως τῶν στίχων 50-51, ἣν μετὰ διτταχμοῦ παρεισηγάγομεν ἐν τῷ πίνακι πρὸ τῆς ἐν C. I. A. ἀνευρέσεως τῆς ὑπ' ἀρ. 225a ἐπιγραφῆς.

A', α' 46 - 49
[. . . II χρυσ]
[οἶνοχόη]
[οἶνοχόη]
X[ρυσίου σταθμόν]

² Ἐκ τούτου δὲν θέλομεν νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ἐν ταῖς στήλαις οὐδαμοῦ τοιαύτη ρητὴ μνεία ὑπῆρχε· θέλομεν μάλιστα δεῖξει κατωτέρω ὅτι ἐνίοτε πρὸς διάρρηξιν τοῦ παραλαμβανομένου ἢ παραδιδόμενου πράγματος παρετίθετο καὶ τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου παρ' ᾧ ἐδημεύθη. Κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη (Ἀθην. Πολιτ. κεφ. 47) οἱ πωληταὶ ἀνέγραφον εἰς *λελευκωμένα γραμματεῖα* καὶ τὰ χωρία καὶ τὰς οἰκίας κλπ. τὰ δημοπρατούμενα. Καὶ οἱ σωζόμενοι δὲ πίνακες πωλητῶν ἀκριβολογοῦσι περὶ ταῦτα (C. I. A. II, II, ἀριθ. 777 - 783). Πλὴν ἐνταῦθα ἔχομεν στήλην οὐχὶ πωλητῶν, ἀλλ' ἐπιστατῶν παραλαβόντων παρὰ τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς τὰ ἤδη δεδημευμένα, ἀπλῶς δ' ἀναγραφόντων αὐτὰ ἐν παραλαβῇ ἢ παραδόσει. Ἐν τῇ ἀναγραφῇ τῆς λογοδοσίας τῶν ἐν Δῆλῳ Ἀθηναίων Ἀμφικτυόνων (C. I. A. II, ἀρ. 814) ἀναγινώσκουμεν «οἶδε ὧφλον Δηλίων ἀσεβείας . . . τίμημα τὸ ἐπιγεγραμμένον καὶ ἀειφυγία . . . Ἐπιγένης Πολυκράτους M κτλ.

Ἄλλ' ἴσως τις ἀντιλέξει· ἡ κολοβὴ ἐπιγραφή ἀναγράφει πράγματα προφανῶς μὴ δημιόπρατα, ἀπαρχῆν, ἀναθήματα, ἀνασκευὴν *λίθων, κεφάλαιον ἀναλώματος* καὶ τὰ τοιαῦτα. Εἰς τὴν ἀντίρρησιν ἀπαντῶμεν· μήπως εἶπέ που ὁ Πολυδεύκης ὅτι μόνα τὰ λόγῳ ἀσεβείας δημιόπρατα εἶχον ἀναγεγραμμένα αἱ ἐν Ἐλευσίνι ἀττικαὶ στήλαι; Τούναντίον, ἐξηγῶν ὅτι ὁμιλεῖ περὶ στηλῶν ἐν αἷς τὰ λόγῳ ἀσεβείας πραθέντα ἦσαν ἀναγεγραμμένα, λέγει ὅτι ἐν ταύταις καὶ πολλὰ ἄλλα σκευὴ ἦσαν ὀνομασμένα καὶ μολυβδοκρατευταί. Τὰ πλεῖστα τῶν σκευῶν τούτων βεβχίως δὲν ἦσαν ἐκ τῶν δημευθέντων, ἀλλὰ τινὰ μόνον, ὅσα δὲν ἔτυχον ἀγοραστῶν ἐν τῇ δημοπρασίᾳ ἢ ἄλλως ἐκρίθη χρήσιμον νὰ τηρηθῶσιν ἐν τῷ ἱερῷ. Ἐν δὲ ταῖς στήλαις ἐμνημονεύετο βεβαίως τὸ τίμημα τῶν δημοσίᾳ πραθέντων κινητῶν καὶ ἀκινήτων κτημάτων τοῦ ἀσεβήσαντος, ἐνίοτε δ' ἴσως καὶ τὰ διὰ τοῦ τιμήματος εἰς ἀντικατάστασιν διὰ λόγους ἡμῖν ἀγνώστους ἀγοραζόμενα ὑπὸ τῆς ἀρχῆς καὶ ἀνατιθέμενα εἰς τὰς θεὰς κοσμήματα, σκευὴ ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ ἢ καὶ ἐξ ἄλλης ὕλης σταθμωμένης.

Εἰς τοιαῦτά τινὰ νομίζομεν ὅτι ἀναφέρεται ἡ ἡμετέρα στήλη ἐκεῖ ὅπου ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «ἀναθήματα» ἀναγράφει (A', α', 61-65, B', β', 7-11):

Πρὸς τῷ τοίχῳ ὄρμος
χρυσοῦς, ἄκυλον,
πλάστρα χρυσᾶ.
Τὸ δημόσιον ἀνέθηκε.

Καὶ εἰς τίμημα δ' ἀσεβείας ἐν μέρει ἀναφέρεται ἡ ἐπιγραφή ἐν οἷς, — ἔξω τῆς ἀπαρχῆς, προσόδου εἰδικῆς τῆς ἔλευσινιακῆς δυάδος¹, — ποιεῖται λόγον περὶ ἀργυρίου ἐπισήμου, ἀσήμου, ξενικοῦ, χρυσοῦ, χρυσοῦ στατήρων, λήμματος κεφαλαίου, ἀναλώματος κεφαλαίου.

κτλ.», διότι καὶ ἐν τῇ στήλῃ ἐκείνῃ δίδεται λόγος εἰσπράξεων τῶν Ἀμφικτυόνων, ἀναγκαίως δὲ τὸ εἰσπρακτέον τίμημα ἀσεβείας ἀναγράφεται κατ' ὄνομα ἐνόχου.

¹ C. I. A. IV, I, 27 b (suppl. II). Ἐν τῷ σπουδαιοτάτῳ τούτῳ ψηφίσματι τῆς 87ης Ὀλυμπιάδος 1;2 (431 π. X.) βλέπομεν ὅτι οἱ ἱεροποιοί, μετὰ τὴν εἰς θυσίας δαπάνην ἐκ τῆς ἀπαρχῆς, ὑπεχρεοῦντο νὰ πωλήσωσι μετὰ τῆς Βουλῆς τὸν σίτον καὶ τὰς γριθὰς καὶ ἀναθήματα ἀνατιθέμενα τοῖν θεοῖν ποιησαμένους ἄττ' ἂν τῷ δήμῳ τῷ Ἀθηναίων δοκῇ καὶ ἐπιγράψωσι τὰ ἀναθήματα, ὅτι ἀπὸ τοῦ καρποῦ τῆς ἀπαρχῆς ἀνεβέθη, καὶ Ἑλλήνων τὸν ἀπαρχόμενον. Τοιαῦτα ἐκ τῆς ἀπαρχῆς ἀναθήματα δὲν φαίνονται τὰ ἄνω μνημονευόμενα.

Τεκμήριον δὲ πρόσθετον παρέχει ὁ 12^{ος} στίχος τῆς γ' στήλης τῆς Α' πλευρᾶς ἔχων οὕτω·

Ἐύλα ἐκ τῶν Ἀλκιβιάδου.

Διότι ἐκ μὲν τῆς ἱστορίας γινώσκουμεν ὅτι ὁ Ἀλκιβιάδης κατηγορήθη καὶ κατεδικάσθη ἐπὶ ἀσεβείᾳ περὶ τὰς ἐν Ἐλευσίνι θεᾶς καὶ τὰ μυστήρια καὶ ἐδημεύθη ἢ περιουσία αὐτοῦ, ἐκ δὲ τοῦ Πολυδεύκου πάλιν ὅτι ἐν τοῖς *Δημοπράτοις*, τουτέστιν ἐν ταῖς ἐκθέσεσι τῶν λόγῳ δημεύσεως πλειστηριασθέντων¹, ἐφέροντο ἀναγεγραμμένα καὶ σκευὴ τῶν Ἀλκιβιάδου. « Ἐν δὲ τοῖς δημοπράτοις πέπραται Ἀλκιβιάδου χαμεύνη παράκολλος καὶ κλίνη ἀμφικνέφαλος—καὶ Ἀλκιβιάδου δὲ ἀμφιτάπητις τις πέπραται—ὡς καὶ ἐν τοῖς Ἀλκιβιάδου πέπραται προσκεφάλαιον σκύτιον καὶ λινοῦν καὶ ἔρεοῦν »².

Ἀλλά, καὶ αὐτὸ τὸ τέλος τῆς ἐν τῇ πλευρᾷ Α' ἀναγραφῆς συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς γνώμης ἡμῶν. Διότι δεικνύει εἰς χεῖρας τῶν ταμιῶν τῶν ἱερῶν χρημάτων χρυσίον καὶ ἀργύριον καὶ ἐξ ἄλλης μὲν προσόδου περιελθὼν εἰς αὐτοὺς διαρκούντος τοῦ ἔτους, πάντως δὲ καὶ ἐκ ποινῶν χρηματικῶν ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ. Οὕτω καὶ κατὰ τὸν περὶ τιμωρίας τῶν ἐξορυττόντων ἐλαίας ἀρχαῖον ἀττικὸν νόμον, ὅστις ἐπέβαλλε ποινὴν δι' ἐκάστην ἐλαίαν ἐξορυττομένην δραχμῶν μὲν ἑκατὸν ὑπὲρ τοῦ δημοσίου, « τὸ δ' ἐπιδέκατον τούτου, — ἔλεγε, — τῆς θεοῦ εἶναι », τὸ μὲν εἰς τὸ δημόσιον ἀνήκον οἱ δικάσαντες ἄρχοντες ἐνέγραφον τοῖς πράκτορσι πρὸς εἰσπραξίν καὶ εἰσαγωγὴν εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον· « ὁ δὲ τῇ θεῷ γίγνεται, τοῖς ταμίαις τῶν τῆς θεοῦ »³.

Καὶ ταῦτα μὲν οὕτω.

Ἦσαν δέ, ὡς εἰκάζομεν, αἱ ἐν Ἐλευσίνι στήλαι ἰδρυμέναι ἐν τῇ ὀνομαζομένη θεῶν ἀγορᾷ, περὶ ἧς ὁ Σουίδας μαρτυρῶν «θεῶν γὰρ ἀγορὰ τόπος ἐστὶν ἐν Ἐλευσίνι», περισώζει εἰς ἡμᾶς τὴν εἰδήσιν ὅτι ἐξ αὐτῆς ἐγεννήθη ἢ παροιμία «καὶ ἐν θεῶν ἀγορᾷ», φερομένη «ἐπὶ τῶν καθ' ὑπερβολὴν κακηγορούντων, — ἐπὶ τῶν τολμῶντων τι λέγειν ἐν τοῖς

¹ Τὰ δὲ ἐκ τοῦ δεδημεῦσθαι πιπρασζόμενα δημόπρωτα. Πολυδεύκ. Ζ' 277.

² Πολυδ. Ι', 36, 38, 40.— Καὶ ἡ λέξις *ικριωτῆρες*, ἣν δις ἔχομεν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιγραφῇ μετὰ δασέος πνεύματος, ὡς καὶ ἐν ἄλλαις προευκλειδεῖσι ἐπιγραφαῖς, ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Πολυδεύκου (Ι' 157) ὡς περιλαμβανομένη ἐν τοῖς δημοπράτοις.

³ Δημοσθ. πρὸς Μακάρτατον, 1074-1075.

ὑπερέχουσιν»¹. Τὴν σκοτεινὴν ἔννοιαν τῆς ἀτελοῦς ἐξηγήσεως τῆς παροιμίας κατέστησεν εὐτυχῶς ἡμῖν σαφεστέραν ὁ Ἡσύχιος γράψας² «θεῶν ἀγορὰ· παροιμία ἐπὶ τῶν τολμῶντων λέγειν ἐν τοῖς τοσοῦτοι ὑπερέχουσιν ὅσον οἱ θεοὶ τῶν ἀνθρώπων», ἐν ἄλλοις λόγοις ἐπὶ τῶν ἀσεβῶν περὶ τὸ θεῖον, καθ' ὧν ἀκριβῶς ἢ αὐστηρὰ πρόνοια τῶν ἀττικῶν νόμων, ἐπὶ τῶν ἀνοσίων ὧν τὰ ὀνόματα ἦσαν ἐν ταῖς στήλαις ἐγγεγραμμένα.

Ἐν τοιαύτῃ θέσει ἰδρυμέναι αἱ στήλαι ἐν αἷς ἀπεγράφετο περιουσία ἱερὰ εὐνόητον ὅτι ἐπίγραμμα εἶχον τὴν λέξιν θεοί³.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ν. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ

Ἐπίμετρον. Μετὰ τὴν εἰς τύπωσιν παράδοσιν τοῦ ἡμετέρου ἄρθρου ἀνεύρομεν ἐν τῇ Ἀρχαιολογικῇ Ἐφημερίδι δύο ἐπιγραφικὰ τμήματα ἀνήκοντα εἰς παραδόσεις παρ' ἐπιστατῶν πρὸς ἐπιστάτας τοῦ ἐν Ἐλευσίνι ἱεροῦ, προευκλειδεῖων καὶ ταῦτα χρόνων· ἄτινα συντελοῦσι μὲν εἰς ἐπικύρωσιν τινῶν τῶν ἀνωτέρω ἀναγνώσεων ἢ παρενηκῶν, παρέχουσι δὲ καὶ συμπληρώσεις μερικᾶς κενῶν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιγραφῇ, ἧς πάλιν οἱ ἀντίστοιχοι στίχοι οἰοῦνται ἀνταποδιδόντες τὴν χάριν πληροῦσι πολλὰ τῶν ἐν αὐτοῖς χασμάτων.

Ἐφημερίς Ἀρχαιολογική 1890, σ. 101-102 (Δ. Φίλιος)⁴:

	κύλι]ξ χρ[υσῆ
	κυ]λιξ ἀρ[γυρᾶ
[+]	χρυσις στ[αθμὸν]
Δ	οἰνοχόη ἀ[ργυρᾶ]
5	ΔΔ οἰνοχόη ἀρ[γυρᾶ]

¹ Σουίδας ἐν λ. «καὶ ἐν θεῶν ἀγορᾷ» καὶ «θεῶν ἀγορὰ».

² Ἡσύχ. ἐν λ. θεῶν ἀγορὰ. Περιττόν νὰ ὑπομνήσωμεν ὅτι τὸ τοπικὸν Ἀθήνησιν ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς ἀρχαίοις χωρίοις, σημαίνει ἐν Ἀττικῇ.

³ S. Reinach, traité d' Epigraphie grecque, σ. 337.

⁴ C.I.A. IV, III, 225 b.— Τὰς ἐνταῦθα εἰσαγομένους συμπληρώσεις εἰς ἀμφοτέρας τὰς ἄνω μεταδημοσιευομένας ἐπιγραφὰς περιελάβομεν τῷ σημείῳ τῆς παρενθέσεως (), τὰς δὲ προϋποδειγμένας ἐνεκλείσαμεν ἀγκύλαις []. Ἐκ τῆς πρώτης τῶν κατωτέρω ἀναδημοσιευομένων ἐπιγραφῶν ἀποδεικνύονται πλημμελεῖς αἱ ἐν τῇ ἄνω μνημονοθεσίᾳ (σελ. 69 σημ. 1) ἐπιγραφῇ ὑπὸ Kirchhoff συμπληρώσεις τῶν στίχων 2-4, 10, 11. Διὸ καὶ διεγράψαμεν αὐτὰς ἐκ τῆς ἡμετέρας σημειώσεως.

- ΔΣΣΣ χρυσίου στ[αθμόν]
κυζικηνός (στατῆρας)
ἔκται Φωκ[αίδες]
- ΗΗΗΔΠΙC χρυσίου ἀσή[μου]
10 σφραγιδες (λίθιναι)
σφραγιδες (λίθιναι)
- ΠΙ ὑποδερῖς [χρυσῆ] (ἔλκουσα)
κώθωνες χρ[υσοῖ] (ΠΙ)
- ΗΗΗ ἀργύριον ἀ[σημον]
15 ἀργύριον ἐπί[σημον]
- ΗΗΔΔΠΗΗΗC
ἀναθήματα π[ρὸς τῷ τοίχῳ]
ὄρμος χρυσοῦς (ἄκυλον)
πλάστρα χρυσοῦς (τὸ δημόσιον ἀνέθηκεν)
20 φιάλη ἀργυροῦ (χρυσόμφολος)
Σ(αλαμ.)ΙΝΟ(κλήης ἀνέθηκε)

Ἐφημερίς Ἀρχαιολογική 1894, σελ. 168-169, (Ἀνδρέας Σκιαῖς):

- ἀργυροῦ III σταθμόν
στατῆρες Κυζικη[νοῖ]
φιάλη
- Ἐν τῷ Ἐλευσινίῳ τῷ ἐν ἄστει
5 . . . α καὶ ὀρμίσκος χρυσοῦς
(πρὸς τῷ τοίχῳ
(χρυσοὶ κέρχ)νοῖ Γ
(κιβώτιον) [ἐλ]εφάντινον
(δακτυλίω) [χρ]υσῶ δύο
- 10 (ρρυμοὶ) [σει]δηρωμένοι ΠΙ
(ρρυμοὶ) [ἀσι]δηρωτοὶ ΔΙ
(κεράμου ζεύγ)η καινὰ ΔΔΔΔΠΙ
(ἄμπρον Ι)
(τετρακύκλ)ω καινῶ ΙΙ

Ἐκ τῆς πρώτης τῶν ἄνω ἐπιγραφῶν παραλαμ-
βάνομεν ἀκέραιον τὸ ἀρχικόν Σ τοῦ ὀνόματος Σα-
λαμινοκλήης, ὅπερ ὀρθῶς ἤκασεν ὁ πρῶτος ἐκδό-
της (Α', β', 5-Β', β', 13).¹ ἐπικυροῦνται καὶ αὖθις
αὶ ἀνωτέρω (στίχοι 49-51 πιν. Α', α') προταθεῖ-

¹ Καὶ τὸ ἐν C.I.A. IV, III, g, (Ἐφημ. Ἀρχαιολ. 1888, σ. 54 ἀρ. 46) θρασυμα ἀνήκον προδηλῶς εἰς ἐλευσινίαν ἐπιστατικὴν ἀνα-
γραφὴν (παραλαβῆς) ἀναφέρει τὸν Σαλαμινοκλή. Ἀναγνωστέον δ'
οὕτω τοὺς τρεῖς πρώτους στίχους:

Σαλα[μινοκλήης ἀνέθηκε]
ΠΗ Δακτύ[λιος χρυσοῦς]
Σφραγ[ιδίω δύο χρυσίῳ δεδεμένῳ]

σαι ἀποκαταστάσεις χρυσίου σταθμόν — κυζικη-
νοὺς στατῆρας — ἔκται φωκαίδες· ἐπιπροστίθεται
αὐτόθι (στ. 52) ἢ συμπλήρωσις χρυσίου [ἀσήμου].
καὶ τέλος ὀδηγοῦμεθα εἰς τὴν ὧδε πλήρωσιν τῶν
στίχων 50-58 (Β' α'):

- κύλιχς χρυσῆ [:Ι: σταθ] Μ Ο Ν
κύλιχς ἀργυροῦ [μία τ] Α Υ Τ Ε Σ
ΗΗ [σταθμόν] χρυσοῦς στ[α] Ο Μ Ο Ν
Δ οἶνοχόη ἀργυροῦ [στ] Α Ο Μ Ο Ν
ΔΔ οἶνοχόη ἀργυροῦ [:Ι:δ] Α Ρ Ε Ι Κ Ο Ι
(ὁ ἀριθμὸς) χρυσίου στ[αθμόν]
κυζικηνος [στατῆρας]
ἔκται φωκ[αίδες ὁ] Κ Τ Ο Σ Τ Α Θ Μ Ο Ν
(ὁ ἀριθμὸς) χρυσίου ἀσή[μο]

Εἰς δὲ τοῦ προσεκτικῆ ἀναγνώστου τὴν παρα-
τήρησιν ἀφίεμεν τὰς διαφορὰς, ὧν ἀξία ἰδίου λό-
γου μόνῃ ἢ ἐν στίχῳ 5^ο τῆς τελευταίας ἐπιγρα-
φῆς « . . . α (ἴσως πλάστρα) καὶ ὀρμίσκος χρυ-
σοῦς », διότι ἴσως ἄγει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ
ἐπιγραφή αὕτη εἶναι νεωτέρα τῆς ἡμετέρας, ἅτε
περιέχουσα ἀναγραφὴν νέου σκεύους. Προσημειω-
τέον δὲ ὅτι τὸ μικρὸν ὀπισθόγραφον τμήμα τῆς
ὑπὸ Φιλίου ἐν ἔτει 1890 δημοσιευθείσης ἐπιγρα-
φῆς, ὅπερ αὐτὸς οὗτος ἀνεκοίωσεν εὐθὺς τότε ἐν
τῇ Ἀρχαιολογικῇ Ἐφημερίδι (σελ. 117-118)
εἰς οὐδὲν χρήσιμον ἐνταῦθα φαίνεται.¹

Ἀλλά, καὶ ἡ ὑπὸ Α. Σκιαῖ ἐν Ἐφημ. Ἀρχαιο-
λογικῇ 1894, σ. 166-168 δημοσιευθεῖσα ἐφαρ-
μένη στήλη εἰς ὁμοίαν προεκλείδειον ἀναγραφὴν
ἀνήκει καὶ ἡ ἐν σελ. 195-196 εἰς ὁμοίαν ἴσως,
ἀλλὰ μετεκλείδειον, (μεταξὺ τῶν ἐτῶν 402 καὶ
395 π. Χ) ἂν ὀρθῶς ὁ ἐκδότης συνεπλήρωσεν·
« ἐπὶ Φορμ[ίωτος ἀρχοντος] ».

Ἐπιστατῶν λογοδοσίαν τῶν ἐν τῷ ἱερῷ κατα-
σκευῶν φαίνεται ὅτι περιέχουσιν ἢ τε ὑπὸ Φιλίου
(Ἐφημ. Ἀρχ. 1890, σ. 117-118) δημοσιευθεῖσα
ὑπ' ἀριθ. 58 ἐπιγραφῆ, ἐν ἣ πιθανῶς ὁ τρίτος στί-
χος εἶχεν οὕτω· παρὰ τῶν προτέρων [ἐπιστατῶν]²,

¹ Μετὰ τὰ ἀνωτέρω, προφανὲς ὅτι τὴν μὲν πλήρωσιν τῶν ἐν τῇ α' στήλῃ τῆς Α' πλευρᾶς κενῶν στίχων 29-42 θέλομεν ζητήσῃ εἰς τοὺς στίχους 36-50 τῆς α' στήλης τῆς Β' πλευρᾶς, τὴν δὲ πλήρωσιν τῶν ἐν τῇ αὐτῇ α' στήλῃ τῆς Α' πλευρᾶς κενῶν στίχων 44-49 ἔχομεν ἐκ τῶν ἀνωτέρω δύο ἀντιστοιχῶν ἐπιγραφικῶν τμημάτων (C.I.A. IV, I, 225 a. III, 225 b.), χαίνοντος μόνου τοῦ 43^{ου} στίχου

² Οὕτω καὶ ἐν C.I.A. IV, III, 288 a.

καὶ ἡ ὑπὸ Σκιαῖ (Ἐφημ. Ἀρχ. 1894, σ. 165, ὑπ' ἀριθ. 5) δημοσιευθεῖσα, ἐν ἣ ὁ μὲν 1^{ος} στίχος μετὰ τῆς ἐλλειπούσης ἀρχῆς τοῦ δευτέρου ἀναγνωστέος « οἷς Γλαύκων (ἢ Γλαῦκος) . . . ἐγραμμά- τευε », ὁ δὲ 5^{ος} « . . . νατο ὄς (ἢ ὡς) τοβ . . . » ἀντὶ « να το ὄς το β », ὁ δὲ 8^{ος} ἠθέλομεν εἶπει ν' ἀναγνωσθῆ ὠκοδόμησαν ἢ οἰκοδομήσαν[τα -τας-τες, ἀντὶ μεις ἀν[θεστηριῶν], ὡς αὐτὸς ὁ ἐκδότης ὁμολογεῖ ὅτι τολμηρῶς προτείνει, εἰ μὴ οὗτος ἐβεβαίωσεν ὅτι πρὸ τοῦ ΜΕΣΑΝ ὑπάρχει χῶ-

ρος δύο γραμμάτων ἄγραφος, καὶ τέλος ὁ 12^{ος} ἔχει μᾶλλον θ]υρῶ[ν ἢ ἀργ]ύρο.

Ἰσπερόγραφον. Ἐν τῷ πίνακι τῆς πλευρᾶς Α' (β' 61) ἐκ παραδρομῆς ἐτυπώθη ΕΦΕΤΗΡΙΑΙ ἀντὶ ΕΦΕΤΕΡΙΑΙ. Αὐτόθι (60) γρ ; [ἀσκάντε] ἀντὶ [ἔχοντε]. Αὐτόθι δ' ἐν στίχῳ 25 προτείνομεν ν' ἀναγνωσθῆ τε[λεσταῖς ἐλ]θοῦσιν ἐκ Κύθου.

Σ. Ν. Δ.

ΚΟΥΡΟΣ ΕΞ ΑΤΤΙΚΗΣ

(Πίναξ 6)

Ἐν πίνακι 6 εἰκονίζεται ἀρχαῖκόν ἄγαλμα γυμνοῦ ἀγενείου τῶν γνωστῶν, οἷς κοινῶς δίδοται τὸ ὄνομα Ἀπόλλων ἀρχαῖκος¹. Εὐρέθη τῷ 1893 ἐν Κερατέᾳ τῆς Ἀττικῆς (τοῦ ἀρχαίου δήμου Κεφαλῆς) ἐν θέσει « Πηγὰδι Ντάρδιζα » ἐν ἀμπελοφύτῳ κτήματι τοῦ Σιδέρη Ἰω. Μιχάλη². Εἶχεν, ὡς συνήθως, τὰς χεῖρας καθειμένας καὶ τοῖς μηροῖς προσπεφυκυίας, προέχον δὲ τὸ ἀριστερὸν σκέλος. Εἶνε δὲ πρώτου ἀνδρικοῦ ἀναστήματος³ μετὰ διαφορῶν τιῶν, ὡς ἐκ τῶν ἐξῆς μέτρων ἐξάγεται.

1,43 ὕψος	σφζόμενον (μέχρι τῆς ἀρχῆς τῶν κνημῶν).
0,72 »	ἀπὸ κορυφῆς ἕως ὀμφαλοῦ.
0,175 »	ἀπὸ ὀμφαλοῦ ἕως ρίζης τοῦ πέους.
0,61 »	ἀπὸ ὀμφαλοῦ μέχρι γόνατος.
0,247 »	κεφαλῆς (μέχρι πώγωνος).
0,05 »	ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ἀρχῆς μετώπου.
0,055 »	μετώπου μέχρι ὀφρύων.
0,062 »	ἀπὸ ὀφρύων ἕως ἄκρου ῥινός.
0,04 »	ἀπὸ ὀφρύος ἕως κάτω βλεφάρου.
0,033 »	ἀπὸ ἐσωτερικοῦ κανθοῦ ἕως ἄκρου ῥινός.
0,08 »	ἀπὸ ἄκρου ῥινός ἕως πώγωνος.
0,028 »	ἀπὸ ἄκρου ῥινός ἕως μέσου στόματος.
0,06 »	λαιμοῦ.
0,155 πλάτ.	προσώπου (εὐθὺ) ἀπὸ ὠτός εἰς οὖς.
0,024 »	ῥινός ἦτοι διάστημα μεταξύ ἐσωτερικῶν κανθῶν.

¹ Ἐπιτραπήτω μέχρι τῆς ὀριστηκῆς διακρίσεως καὶ ὀνομασίας τῶν ἐν λόγῳ ἀγαλμάτων νὰ καλῶμεν αὐτὰ συντομίᾳ χάριν κούρους.

² Περὶ τοῦ τῆς εὐρέσεως τύπου πρβ. ἐν τέλει τοῦ παρόντος ἄρθρου.

³ Ὡς πρὸς τὴν κεφαλὴν τὸ ἀνάστημα εἶνε μέτριον, περιέχον ὕψος ὡς $7\frac{1}{2}$ κεφαλῶν.

0,048 πλάτ.	βολβοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ.
0,018 ὕψος	» » »
0,055 πλάτ.	ἀπὸ ἐξωτερικοῦ κανθοῦ ἕως προσθίου ἄκρου (τράγου) τοῦ ὠτός.
0,055 »	στόματος.
0,065 ὕψος	ὠτων.
0,15 πλάτ.	λαιμοῦ ἄνω.
0,16-0,17 πλάτ.	» κάτω.
0,61 πλάτ.	ἀπὸ ὠμου εἰς ὠμον (μέγιστον).
0,43 »	θώρακος μεταξύ μασχαλῶν.
0,29 »	(=διάμετρος ἐκ πλαγίου εἰς πλαγίον) ὀσφύος.
0,22-0,23 πάχος	(=διάμετρος ἐκ τῶν πρῶσω πρὸς τὰ ὀπίσω) ὀσφύος.

Ἐλλείπουσιν οἱ βραχίονες ἀπὸ τῶν μασχαλῶν¹, καὶ τὰ κάτω ἄκρα ἀπὸ τῶν γονάτων ὡσαύτως ἀποκεκρουσμένοι τὰ ἔμπροσθεν ὄλος ὁ ἀριστερὸς μηρὸς μετὰ τοῦ γόνατος καὶ δισκοειδὲς τεμάχιον ἐξ ἑκατέρου γλουτοῦ. Ἡ κεφαλὴ εἶνε συγκεκολλημένη, ἀποκοπεῖσα ἔμπροσθεν μὲν ὑπὸ τὸν πώγωνα, ὀπίσθεν δὲ μικρὸν ἄνωθεν τοῦ κάτω πέρατος τῆς κόμης. Τὸ ἄγαλμα πρὸς ταῖς μεγάλαις ταύταις ζημίαις εἶνε ἀποκεκρουσμένον κατὰ τὸ πρόσωπον, οὗ ἀπεθραύσθησαν ἢ τε ῥις καὶ τὰ χεῖλη καὶ ὁ πώγων. Ἀποτετριμμένα εἰσὶν ἔτι καὶ τὰ ὠτα, οἷ δὲ μηροὶ κατὰ τὴν τῶν ἄκρων χειρῶν πρόσφυσιν ὑπέστησαν ἐλαφρὸν τραῦμα ἐκ τῆς ἀποσπάσεως

¹ Σφζεται ἀπεσπασμένη ἡ ἀριστερὰ ἄκρα χεῖρ μέχρι μέσου τοῦ πήχεως, κατὰ τὸ σὺνηθες κεκλεισμένη ἕνεκα φθορᾶς δὲν προσαρμόττει ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ μηροῦ. Ὁ καρπὸς μετὰ τοῦ πήχεως ἀπέχον τοῦ ἰσχίου ὡς 0,02. Ἡ τομὴ τοῦ πήχεως ἕνεκα τῆς προσεγγίσεως ταύτης ἔχει σχῆμα σχεδὸν τριγωνικόν. Ἐν τῇ φωτογραφίᾳ (πίν. 6) εἶχε παραλειφθῆ αὕτη (εὐρέθη κατόπιν), εἰκονίζεται δὲ ἐνταῦθα.

τῶν βραχιόνων¹. Ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ τοῦ λαιμοῦ φέρει έντομάς τινας, τὸ πλεῖστον ἐγκαρσίας ἐκ τῶν πρόσω πρὸς τὰ ὀπίσω, προερχομένας πιθανῶς ἐκ διττοῦ λόγου, ἐξ ἀπειρίας τοῦ τεχνίτου καὶ ἐξ ἀτελείας τῆς κατεργασίας· καὶ τὸ μὲν πρῶτον μαρτυροῦσιν ὅσαι βαθύτερον τοῦ δέοντος ἐχαράχθησαν, οἷον αἱ ἐπὶ τοῦ μετώπου, τὸ δὲ ἄλλο ὑποδεικνύουσι πολλὰ ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ προκαταρκτικαὶ έντομαί, δι' ὧν ἔμελλε πιθανῶς νὰ μειωθῆ τὸ πλάτος αὐτοῦ. Εἰς τοῦτο δ' ἴσως προσθετέον καὶ τὴν κατὰ τοὺς κροτάφους ὀρωμένην διαφορὰν τῶν ἐπιπέδων, ἣτις ὑποδηλοῖ ἴσως ὅτι τὸ πρόσωπον μετὰ τοῦ λαιμοῦ δὲν ἔμεινεν ἄθικτον ὡς ἐν ἀρχῇ ἦν ἢ ἐσχεδιάσθη²· ἐπὶ μὲν τοῦ δεξιοῦ ὑπὸ τὸ διάδημα διακρίνονται κυμάτια τινὰ ὡσεὶ κόμης, ἐπὶ δὲ τοῦ ἀριστεροῦ ἢ ἔμπροσθεν (ἄνωθεν) τοῦ ὠτός ἐπιφάνεια τυγχάνει ὁμοίως τῇ κάτωθεν αὐτοῦ λεία, ὅλη δὲ αὐτὴ ἢ ἐπιφάνεια δὲν κεῖται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ καὶ ὁ ἔμπροσθεν αὐτῆς χῶρος ἐπιπέδου. Οὗτος εἶνε ταπεινότερος καὶ φέρει ἔτι τὰς έντομάς, αἵτινες προηγῆθησαν τῆς μελετηθείσης βαθυτέρας γλυφῆς τοῦ πλευροῦ τούτου.

Τέλος δὲ καὶ ἡ ποιότης τοῦ μαρμάρου — νομίζω ὅτι εἶνε Πεντελήσιον — συνετέλεσεν εἰς τὴν ἀπ' αἰώνων λώθησιν τῆς ἐπιφανείας, ἣτις φαίνεται φέρουσα λεπτάς καθέτως ἐκ πλαγίου εἰς πλάγιον διηκούσας έντομάς³· ἢ βροχὴ συνεβάλετο βεβαίως οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν ἀπολέπισιν οὕτως εἰπεῖν ταύτην, ἣτις ὀφείλεται κυρίως εἰς τὴν κατὰ στρώματα σύστασιν τοῦ Πεντελησίου λίθου⁴, ὅστις καὶ πολλὰκις σχίζεται μᾶλλον ἢ θραύεται. Εἰς τοῦτο ἀποδοτέον ἴσως μὲν τὴν τοῦ ἀριστεροῦ μηροῦ καὶ τῶν γλουτῶν, προσγενομένης καὶ βίας, βλάβην, πάν-

¹ Σημειωθῆτω ἐν παρόδῳ ὅτι, ὡς ἐκ τῆς ἐπὶ τῶν ὀπισθεν παρατηρουμένης ὀξειδώσεως τοῦ μαρμάρου εἰκάξω, τὸ ἄγαλμα μετὰ τῆν πτώσιν ἔκειτο ἐν τῇ γῇ ὑπτιον. Τὴν τοιαύτην βλάβην τῆς κάτω ἐπιφανείας τῶν λίθων παρετήρησα κατὰ κανόνα ἐν Ἀμφιαρείῳ.

² Λείψανα τῆς τελευταίας λειάνσεως καὶ διορθώσεως τῆς ἐπιφανείας (λεπτόταται γραμμαί) διακρίνονται πολλαχοῦ ἐπὶ τῶν πλαγίων μάλιστα τοῦ προσώπου.

³ Πρὸς τὴν ἐκ Πτώου κεφαλῆν. Καβαδίας: *Γλυπτὰ Ἐθν. Μουσ.* ἀρ. 16 (εἰς τὸν κατάλογον τοῦτον παραπέμπομεν ἐν τοῖς ἐφεξῆς, συντομίαις ἔνεκεν διὰ τοῦ: *Γλυπτὰ Ἐθν. Μ.*) (= *Bull. de Corr. hell.* 1886 πίν. VII, 2 = *Lepsius Marmorstudien* ἀρ. 171).

⁴ Μικρὰς τινος ἀποπέρας γενομένης, ἐφάνη ὅτι θραυόμενον τὸ μάρμαρον τοῦ προκειμένου ἀγάλματος δὲν ἀποφέρει τὴν τοῖς νησιωτικοῖς καὶ ἄλλοις μαρμαροῖς ἰδιάζουσαν ὁσμὴν, τὴν ὑπὸ τοῦ τεχνίτου Π. Καλοῦδη πάλαι παρατηρηθεῖσαν καὶ ὑπὸ τοῦ Λεψίου (*Marmorst.* σελ. 10-20) ἐπιστημονικῶς χαρακτηρηθεῖσαν.

τως δὲ τὴν ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ μαστοῦ εἰς τὸν ἔτερον φερομένην έντομήν, ἣτις ἔτεινε νὰ ἀποσπάσῃ κατὰ τὸ ἐπιγαστριον παρεμφερὲς τῷ περὶ τοῦ μηροῦ εἰρημένῳ τέμαχος. Τὴν τοιαύτην βλάβην δὲν κινδυνεύει νὰ πάθῃ τὸ ἀλλοίαν κεκτημένον τὴν σύστασιν Πάριον καὶ Νάξιον μάρμαρον, ἄπερ, καθ' ἃ διὰ μακροτέρων ἀνέπτυξεν ὁ Λεψίος¹, ἔχουσι τοὺς κρυσταλλώδεις κόκκους ἀνωμάλως συμπεφυκότας, δι' ὃ καὶ συντρίβονται μάλιστα ὑπὸ πυρὸς προσβαλλόμενα.

Τὸ πρῶτον εἰς τὴν αἴσθησιν ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ ἀγάλματος προσπίπτον εἶνε ἡ ἔλλειψις ἀναλογίας τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς ρινὸς πρὸς τε ἄλληλα καὶ πρὸς τοὺς λοιποὺς τοῦ προσώπου χαρακτῆρας. Οἱ μὲν ὀφθαλμοὶ οὐδὲν σχεδὸν ἔχουσι τὸ ἀρχαϊκόν, οὔτε δηλ. τὸ λοξόν καὶ σχιστὸν ἄλλων ὁμοσταγῶν κούρων, οὔτε τὸ τριγωνικόν τῶν ἐκ Πτώου² καὶ Μήλου³ ἢ τὸ ῥομβοειδὲς τῆς τοῦ Πτώου κεφαλῆς⁴, καταλαμβάνουσι δὲ ἅπαν σχεδὸν τὸ πλάτος τοῦ προσώπου πρὸς τὰ ἔξω ζητοῦντες τρόπον τινὰ νὰ εἰσχωρήσωσι καὶ εἰς τὴν ρίζαν τῆς ρινὸς, ἵνα ἐνωθῶσιν ἀλλήλοις· οὕτως ἀπ' ἀλλήλων διάστημα μόλις καταλείπεται 0,024, μέτρον, ἔπερ ὁ θεατῆς λογιζόμενος τὸ ὑπὲρ κοινὸν ἄνδρα μέγεθος τοῦ ἀγάλματος, εὐρίσκει ἔτι ἔλασσον. Ἐπειτα οὐδὲ συμμετρικῶς ἔχουσι πρὸς ἀλλήλους· ὁ μὲν ἀριστερὸς περατοῦται κατὰ τὸ ἄκρον τοῦ προσώπου (ἔσον ἐκ τῶν πρόσθεν φαίνεται), ὁ δὲ δεξιὸς ἔῃ χῶρόν τινα κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν τῆς κόγχης, ἐκεῖ ὅπου ὑφίσταται ἡ σύμφυσις τοῦ ζυγωματικοῦ καὶ τοῦ μετωπιαίου ὀστοῦ. Καὶ ὁ μὲν δεξιὸς κεῖται ἐπιπολαιότερον, ταπεινότερόν τι ἔχων τὸν ἐξωτερικὸν κανθόν, ὁ δὲ ἀριστερὸς βαθύτερον καὶ πως ὑψηλότερον τοῦ ἐτέρου, οὕτω δὲ ἡ ἀριστερὰ κόγχη ἀποβαίνει μικρὸν κοιλοτέρα τῆς ἀντιστοίχου. Καὶ προέχουσι μὲν ἱκανῶς οἱ βολβοὶ ὡς ἐν ἄλλοις, ἀλλὰ στεροῦνται τῆς ὑπερβολικῆς κυρτότητος ἐκείνων, τὰ δὲ βλέφαρά εἰσι μετὰ τινος φυσικῆς ἀκριβείας διαπεπλασμένα· ἐπὶ τῶν κάτω ἰδίᾳ δηλοῦται τὸ γωνιῶδες κατὰ τὸ πρόσθιον χεῖλος, ἐξ οὗ ἐκφύονται αἱ

¹ *Marmorst.* σελ. 42-53.

² *Bull. de Corr. hell.* 1886, πίν. 4. = *Journal of Hell. studies* 1887 σελ. 188. = *Γλυπτὰ Ἐθν. Μ.* 10.

³ *B. C. H.* 1892, πίν. 16.

⁴ *B. C. H.* 1886, πίν. 5. = *Journ. of Hell. stud.* σ. 184. = *Γλυπτὰ Ἐθν. Μ.* 15.

βλεφαρίδες, εἰ καὶ ὑπὸ τοῦτο παραλλήλως ἔγλυπται καὶ τραχεῖά τις ἐνομή ἢ αὐλαξ ἀντιστοίχως πρὸς τὴν τοῦ ἄνω βλεφάρου· οὕτως ἐκάτερον βλέφαρον προσλαμβάνει σχῆμα ἐλλειψοειδοῦς τινος κρῖκου ὑπομιμνήσκοντος ἡμᾶς, σχεδὸν εἰπεῖν, τὴν τέχνην τῶν Ὀλυμπιακῶν μετοπῶν. Ὡς πρὸς δὲ τὸ πρόσωπον καθόλου οἱ ὀφθαλμοὶ κείνται, καὶ φαίνονται ἔνεκα τοῦ μεγέθους ἔτι μᾶλλον, ταπεινότερον.

Ἡ δὲ ρῖς τούναντιον εἶνε παιδικὴ μᾶλλον τὸ μέγεθος. Ἐνεκα τῆς ἀτόπου θέσεως τῶν ὀφθαλμῶν μόλις κατέχει 0,03 μῆκος ἀπὸ τῶν ἐσωτερικῶν κανθῶν μέχρι ἄκρου, ἢ μικρότης δὲ καθίσταται καταφανεστέρα νῦν ἔνεκα τῆς ἀποθραύσεως τῶν περυγίων μετὰ τῆς ράχεως. Ἄλλ' ἢ βραχύτης αὐτῆς πάλιν ἐξ μείζονα χώρον εἰς τὸ κατὰ τὸ φίλτρον ὑπὲρ τὸ ἀνώτερον χεῖλος διάστημα. Τὰ ὦτα, μέτρια μᾶλλον τὸ μέγεθος, φαίνονται καὶ αὐτὰ ἔνεκα τῆς θέσεως τῶν ὀφθαλμῶν ὑψηλότερον κείμενα. Τὰ παχέα χεῖλη καὶ τὸ στρογγύλον τῶν παρειῶν καὶ τοῦ πώγωνος παρέχουσιν ὄψιν παιδικοῦ προσώπου φυσιγενήτου, ἰδίᾳ κατὰ τὸ δεξιόν· κατὰ τὴν ἀριστεράν γνάθον διακρίνεται ἐλαφρά τις κοίλανσις, μόλις ὑποδηλοῦσα τὸ ἀνωθεν οἰκεῖον μῆλον· πλὴν ἄλλ' ὅμως καὶ ἡ φυσικὴ αὕτη μίμησις ἐκλείπει ἀποτόμως πρὸς τὰ ὀπίσω μεταβαίνουσα εἰς ἐπίπεδον ἐπιφάνειαν ἀπολήγουσαν εὐθέως πρὸς τὴν προσθίαν τῆς κόμης ὄψιν καὶ τὸ ἀριστερόν οὖς. Ἐπὶ τῶν χειλέων μειδιάμα δὲν διακρίνεται, οὐδὲ ἀνάσπασις τῶν χαλινῶν. Ἡ κόμη λυτὴ οὖσα συγκρατεῖται μόνον διὰ ταινίας ἀπλῆς (πλάτ. 0,015-0,02), ἣτις ἔμπροσθεν μὲν ὀρθοῦται μικρὸν κατὰ τὸ μέσον εἰς ἀμβλυτάτην γωνίαν, ὀπισθεν δὲ περιδέει ταύτην ἀπλῶς ἄνευ κόμβου. Φέρονται δὲ αἱ τρίχες ὡσεὶ περὶ ἄξονα, διὰ τῶν ὠτων διήκοντα πρὸς τὰ ἄνω καὶ ὀπίσω κανονικῶς ἐκτενισμέναι εἰς παραλλήλους δίχην ὄρμων (κομβολογίων) συνεχόμενων βοστρύχους· αἱ σφαιρικαὶ τῶν ὄρμων ψῆφοι συμπίπτουσι παραλλήλως σχεδὸν πανταχοῦ καὶ ἐγκαρσίως¹. Εἰσὶ δὲ τὸν ἀριθμόν, ὀπισθεν ὑπὸ τὴν

¹ Παρὰ τισὶ τῶν ἀρχαίων ἀγαλμάτων ἡ κόμη χαράσσεται ἐγκαρσίως καὶ καθέτως εἰς πλινθία (ἴβρα τὸ ὀπισθεν τῆς κόμης τῶν ἐξ Ὀρχομενοῦ Γλυπτὰ Ἐθν. Μ. 9. = *Volters Baust.* 43 καὶ τὴν ὑπὸ τὸ ἀριστερόν οὖς τῆς ἐξ Ἐπιδαύρου κεφαλῆς *Δελτ. Ἀρχ.* 1888 σ. 153,59 [Στάης] = Γλυπτὰ Ἐθν. Μ. 63), ἄτινα ἄλλοτε στρογγυλοῦνται εἰς γωνίας. Ἀνάλογόν τι συμβαίνει λ. γ. ἐπὶ τῆς ἐκατέρωθεν τοῦ λαιμοῦ

ταινίαν, 14 μὲν ἐπὶ τῶν πέντε μέσων ὄρμων, 15 δὲ ἢ 16 ἐπὶ τῶν λοιπῶν ἐκατέρωθεν, σμικρυνόμεναι βαθμηδὸν πρὸς τὸ κάτω πέρασ τῆς κόμης. Ὁπισθεν καθόλου ἡ κόμη εἶνε ἐπίπεδος καὶ ἐπὶ μὲν ἐκατέρωθεν πλαγίου ἄκρου κυρτοῦται ἡρέμα πρὸς τὰ ἔξω, κάτω δὲ περατοῦται ὀριζοντίως. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς ἐστὶν ἐγλυμμένη μικρὰ στρογγύλη κοιλότης (διαμ. ἄνω 0,015, βάθ. 0,026)· ἂν πρὸς ἐπίθεσιν σκιαδίου ἢ μηνίσκου ἢ πρὸς ἄλλον σκοπόν, τυγχάνει ἄδηλον, πῖλον ὅμως ἢ ἄλλο κάλυμμα χαλκοῦν ἢ ἄλλως πρόσθετον δὲν ἔφερον, ὡς φαίνεται, ἢ κεφαλή, διότι ἡ κόμη εἶνε παντάπασιν ἐξειργασμένη.

Ὁ λαιμὸς χωριζόμενος ἀπὸ τῶν γενύων δι' ἐνομήσ τραπεζίας ἐστὶν ἀμόρφως πλατὺς ὡς ἡμίτομος κύλινδρος καὶ μεταβαίνει ἀνεπαισθήτως πρὸς τοὺς ὤμους καὶ τὸν θώρακα ἐν ὀμαλῶ τόξῳ. Οὔτε στερονοκλειδομαστοειδῆται μὺς διακρίνονται, οὔτε σφραγιτιτικὸς βόθρος¹, μόλις δέ τι ὑποφαίνονται αἱ κλεῖδες².

Ὁ θώραξ βαίνει πρὸς τὰ κάτω ἐπιπέδως καὶ ἐπικλινῶς, μικρὸν προέχων ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ διαιρούμενος δὲ καθέτως δι' ἀβαθοῦς αὐλακος κατὰ τὸ στέρνον (ὄστουν). Οἱ μαζικοὶ μὺς κάτω μὲν λήγουσι σχεδὸν ὀριζοντίως, πρὸς δὲ τὰ ἔξω φέρουσιν ὀξύτητά τινα καὶ ἔντασιν οὐχὶ πάνυ φυσικὴν ἀφ' οὗ δὴ οἱ βραχίονες³ δὲν τείνονται ἀλλὰ καθεῖνται. Αἱ μασχάλαι εἰσὶν λίαν κοίλαι. Προκάρδιον μικρὸν δηλοῦται ὑποκοίλως μεταβαίνον εἰς τὴν μέχρι ὀμφαλοῦ σηματομένην λευκὴν γραμμὴν, ἣτις διορίζει ἀπ' ἀλλήλων τοὺς ὀρθοὺς κοιλιακοὺς μὺς· οὗτοι δ' ἔτι ἀμυδρότερον χωρίζονται ἀπὸ τῶν ἐκατέρωθεν λοξῶν μυῶν· λοξαὶ ὅμως γραμμαὶ ἀπὸ τοῦ προκαρδίου κατιοῦσαι πρὸς δὴλωσιν τῶν κάτω

(ἔμπροσθεν) τοῦ ἐκ Πτώου ἀγάλματος Ἐθν. Μ. 10 καὶ τῆς ἐκ Σπάτας Σφιγγός (*Volters Baust.* 103. = *Γλυπτὰ Ἐθν. Μ.* 28). Τούναντιον ἡ κόμη τῆς ἐκ Πειραιῶς Σφιγγός (*Γλυπτὰ Ἐθν. Μ.* 28) διαιρεῖται αὐτόθι κυψελοειδῶς, ὡς εἰπεῖν, εἰς ἐξάγωνα.

¹ Ὅρα τὸν ἐκ Μεγάρων ὑπερμεγέθη κορμόν (*Annali* 1861 σ. 79. = *Γλυπτὰ Ἐθν. Μ.* 13).

² Αἱ κλεῖδες τοῦ ἐκ Πτώου κορμοῦ B. C. H. 1887, σ. 184. = *Γλυπτὰ Ἐθν. Μ.* 11 κείνται ἐπὶ τῆς αὐτῆς εὐθείας, ἐπικλινέστεραι δὲ εἰσι λ. γ. αἱ τοῦ Ἀθηναίου, *Γλυπτὰ Ἐθν. Μ.* 71 = Ἐ. Ἀ. 1887 πίν. 1 (Σοφοῦλης). = *Mitth. d. ath. Inst.* 1892 σελ. 40 ἀρ. 16 *allnaische Marmorkunst* (Sauer), καὶ τοῦ ἐν Λονδίῳ *Arch. Zeit.* 1882 πίν. 4 (Furtwängler).

³ Περὶ τοῦ μεταξὺ τῶν βραχιόνων καὶ τοῦ κορμοῦ κενῆ διαστομῆτος πρὸς κατωτέρω.

χειλέων τοῦ θώρακος δὲν σημαίνονται. Αὐτὸς δὲ καθ' αὐτὸν ὁ θώραξ δὲν ἔχει τὸ τριγωνικὸν ἄλλων ἀρχαϊκῶν ἀγαλμάτων σχῆμα, μόνον δὲ συνθεωρουμένων καὶ τῶν παχέων ὤμων φαίνεται τοιοῦτος. Αἱ κατὰ τὰ πλευρὰ μοῖραι τῶν λοξῶν κοιλιακῶν μυῶν καὶ τῶν νωτιαίων ἀποτελοῦσιν ἐπίπεδον ἐπιφάνειαν, οὕτω δὲ μὴ θεωρουμένης τῆς ὀπισθεν κατὰ τὸ μετάφρενον καὶ ἐξῆς καθέτου κοιλότητος τομῆ νοουμένη ἐγκαρσίως διὰ τοῦ κύτους τοῦ θώρακος θὰ παρεῖχε κάτοψιν σχεδὸν τετραγώνου. Ἡ κοιλία ἔχει πολὺ τὸ φυσικὸν πλῆν τῆς θέσεως τοῦ ὀμφαλοῦ εὐρισκομένου ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ καὶ ἡ ζώνη ἐπιπέδου μικρὸν ὑπὲρ τοὺς λαγονίους (εἰλεακούς) λόφους.

Ὅπισθεν ἡ ὀσφύς μετὰ τῶν προεχόντων γλουτῶν σχηματίζει τὴν συνήθη γωνίαν, ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ γλουτοὶ μετὰ τῶν ἐπὶ τοὺς μηρούς κατωφερῶν ὑπογλουτιδίων. Οἱ μηροὶ κατὰ τὸν ἀρχαϊκὸν τύπον ἱκανῶς πλατεῖς κατὰ τὰ πλάγια ὄντες κυρτοῦνται μᾶλλον κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν ἄκρον τῆς προσθίας ἐπιφανείας.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀγάλματος ἀπαντῶσιν ἐν τῇ τεχνοτροπίᾳ ἀντιθέσεις τινὲς παρέχουσαι πράγματα εἰς τὸν ζητοῦντα νὰ ὀρίσῃ τὸν χρόνον τοῦ παρόντος ἔργου ἢ τὴν τάξιν τῶν ἀρχαϊκῶν ἀγαλμάτων, εἰς ἣν τοῦτο ἀνάγεται. Πρὸς ταῖς ἐπιπέδοις ἐπιφανείαις καὶ ταῖς ὀξείας ἀναγλυφαῖς εὐρηται ἅμα πολὺ τὸ εὐρὺ καὶ στρογγύλον. Καὶ πρόκεινται μὲν καταφανῆ τοῦ παλαιότερου τύπου δείγματα ἐπὶ τοῦ στήθους, τῆς ῥάχεως, τῶν πλαγίων τοῦ θώρακος, ἐν μέρει δὲ καὶ τῶν ἰσχιῶν ὡσαύτως ἡ κεφαλὴ κείται μᾶλλον ὀπίσω καὶ δὲν εἶνε ἄμοιρος λειψάνων τῆς πολιωτέρας ἀρχαϊκότητος. Ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον ἐπικρατοῦσιν αἱ καμπύλαι γραμμαί, γνώρισμα ἴσως τῆς Ἀττικῆς τέχνης, καὶ σπουδῆ τις πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τοῦ καθιερωμένου τύπου. Τὸ ἀνάστημα στερεῖται τῆς ῥαδιότητος παλαιότερων ἀγαλμάτων, τὰ δὲ καθ' ἕκαστα μέλη τείνουσιν εἰς πλάτος καὶ πάχος¹. Οἱ ὤμοι, ἀντιθέτως πρὸς τοὺς τοῦ Θηραϊκοῦ εἰςὶ λίαν εὐρεῖς² καὶ ἀνεπτυγμένοι, αὐτοὶ κυρίως παρέχον-

¹ Πλάτος ἀπὸ μασχάλης εἰς μασχάλην (0,43).— Ὑψος ἀπὸ κλειδῶν ἕως ὀμφαλοῦ.

² Οἱ ὤμοι τοῦ Θηραϊκοῦ (Wolters *Baust.* ἀριθ. 14. = *Γλυπτὰ Ἐθν. Μ.* 8), ὅπερ εἴθισται νὰ καταλέγηται εἰς τὰ ἀρχαιότατα, πρὸς τὰ κάτω κλίνοντες εἰσὶν ἡμιστὰ ὀριζόντιοι.

τες εἰς τὸν κορμὸν τὴν ὄψιν τοῦ τριγωνικοῦ σχήματος¹. Ὁ κορμὸς δὲν ἔχει τὸ σφηκοειδὲς τῶν παλαιῶν, ὁ δὲ θώραξ μεταβαίνει ὀμαλῶς διὰ πλατείας ὀσφύος ἐπὶ τὰ ἰσχία καὶ τοὺς μηρούς. Ἐπίσης δὲ καὶ οἱ γλουτοὶ παρεμφερῆ δεικνύουσιν ἀναλογίαν.

Ἐπὶ τοῦ προσώπου δηλοῦται καταφανέστερον ἡ τεχνικὴ πρόοδος. Πρὸς τῷ στρογγύλῳ τοῦ ὄλου σχήματος οἱ ὀφθαλμοί, αἱ παρειαί, τὰ χεῖλη ἀκολουθοῦσι τῇ αὐτῇ ἀρχῇ². Τὸ μέτωπον δὲν χωρεῖ πλέον πρὸς τὰ ὀπίσω, οὐδὲ ἡ ῥίς πιθανῶς προεῖχε πολὺ ὑπὲρ τὸ δέον. Μειδιάματος (*grinning type*)³ οὐδὲ ἴχνος διακρίνεται⁴, οὐδὲ ἀνάσπασις τῶν ὀφθαλμῶν, οὔτε ἡ Σινοπρεπῆς λοξότης τῶν ὀφθαλμῶν, οὔτε καὶ παρὰ τὸ προέχον τῶν βολβῶν στεροῦνται καὶ τῆς ἄλλων ἔργων ἀπαθείας καὶ εὐηθείας (*stolid type*)⁵. Ἐν τῇ γλυφῇ ἐλλείπει παντάπασι σχεδὸν τὸ πρόστυπον, τὸ δ' ἔκτυπον καὶ στρογγύλον ἐξικνεῖται, ὡς εἶπεῖν, μέχρι καὶ τῶν σφαιρικῶν ψήφων τῶν τῆς κόμης ὄρμων.

Ἐν τούτοις αὐταὶ δὴ αἱ ἀντιθέσεις βοηθοῦσιν ἡμῖν εἰς τὴν περὶ τοῦ χρόνου εἰκασίαν. Καὶ ὅτι μὲν τὸ ἀγαλμα προηγεῖται χρονικῶς τῆς τάξεως τῶν τὸ ἀντιβράχιον προτεινόντων τυγχάνει πρόδηλον ἔκ τε ἄλλων ἀρχαϊκῶν τεκμηρίων καὶ ἐκ τοῦδε, ὅτι ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν μηρῶν, ὡς εἴρηται, σώζονται — καὶ ἱκανῶς μακρὰ — τὰ ἴχνη τῆς προσφύσεως τῶν ἄκρων χειρῶν. Ὅτι δὲ πάλιν ἔπεται τῷ τοῦ Πτώου (*Γλυπτὰ Ἐθν. Μ.* 10), ὑπέδειξαν ὅσα περὶ τῶν μελῶν ἰδίᾳ ἀνωτέρω ἐρρήθησαν. Ἀλλ' εἰ καὶ αἱ χεῖρες προσπεφύκασι τοῖς σκέλεσι ὑπολείπεται ὅμως κενὸς χώρος μακρὸς (ὑψος 0,40 καὶ πλέον) μετὰ τῶν καθειμένων βραχιόνων καὶ τοῦ κορμοῦ. Μικρὸν ἔτι καὶ μεταβαίνει εἰς τὴν ὀλιγώτερον διαδεδομένην τάξιν τῆς χειραφετήσεως, ἥπερ ἀνήκει καὶ τὸ ἐκ Πτώου ἀκέφαλον⁶, τὸ μετὰ

¹ Πλάτος κατὰ τοὺς ὤμους 0,61· πλάτος τῶν ἐκ Θήρας, Ὀρχομενοῦ (Wolters *Baust.* 43, *Γλυπτὰ Ἐθν. Μουσ.* 9), Πτώου, Ἐθν. Μουσ. 12 (= BCH. 1887, πίν. 8), Μήλου (BCH. 1892, πίν. 16) 0,50-0,56.

² Πρβ. τὴν ἐκ Παλαιᾶς Ἐπιδαύρου κεφαλὴν *Γλυπτὰ Ἐθν. Μ.* 63 καὶ τὴν ἐξ Αἰγίνης (;) Wolters *Baust.* 92. = *Γλυπτὰ Ἐθν. Μ.* 48.

³ *Journal of Hell. studies* 1887 σελ. 186-187 (E.A. Gardner).

⁴ Πρβ. τὰ ἐκ Πτώου, *Γλυπτὰ Ἐθν. Μ.* 10, καὶ Ὀρχομενοῦ (*Γλυπτὰ Ἐθν. Μ.* 9).

⁵ *Journal of Hell. stud.* ἀνωτ.

⁶ BCH. 1887 πίν. 8. = *Γλυπτὰ Ἐθν. Μ.* 12. Πρβ. καὶ τὸ ἐξ Ἀκτίου, *Gaz. Archéol.* 1886 πίν. 29, 2 (Collignon).

τοῦ προκειμένου οὐκ ὀλίγα μέχρι καὶ τῶν κοιλιῶν μυῶν ἔχον τὰ κοινά.

Κατὰ ταῦτα τοίνυν, ὡς διὰ τοῦ Μηλίου ἀγάλματος συνεδέθη¹ μετὰ τῶν προγενεστέρων τὸ ἐκ Πτώου (Ἐθν. Μ. 10) καὶ τὰ περὶ αὐτό, οὕτω διὰ τοῦ Ἀττικοῦ κούρου κερδαίνομεν τὸν κρίκον τὸν συνδέοντα τὴν μεταξὺ τῶν ἐκ Πτώου δύο ἀγαλμάτων (ἦτοι τῶν ἀριθ. Ἐθν. Μ. 10 καὶ 12) διακεκομμένην ἄλυσιν, ἀνάγοντες δὲ τὴν ποίησιν τοῦ ἐν λόγῳ ἀγάλματος εἰς τοὺς κατὰ τὸ 3^{ον} τέταρτον τῆς 6^{ης} ἑκατονταετηρίδος χρόνους², ὑπολαμβάνομεν ὅτι δὲν ἀμαρτάνομεν πολὺ τοῦ ἀληθοῦς.

Ἐν τέλει προσθετέον λέξεις τινὰς περὶ τοῦ τόπου τῆς εὐρέσεως. Ἐὰν τὰ κατὰ τοῦτο ἦσαν ἀκριβέστερον γνωστά, πιθανῶς θὰ ἐλύετο τὸ ζήτημα ἂν τὸ ἐν λόγῳ ἄγαλμα εἶνε θεὸς ἢ θνητός. Πρὸς τοῦτο μετέβην τελευταῖον εἰς Κερατέαν καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ντάρδιζαν³, ἀπέχουσαν αὐτῆς πρὸς ἀνατολὰς 50/60 τῆς ὥρας. Ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην νὰ λάβω παρὰ τῶν χωρικῶν ἐπαρκεῖς καὶ σαφεῖς εἰδήσεις. Ἀπὸ τῆς θέσεως, ἐν ἣ εὐρέθη τὸ ἄγαλμα

(οὐ μακρὰν τοῦ αὐτόθι φρέατος), διήκει, ὡς μοι εἶπον, πρὸς νότον σειρὰ λίθων (εἰς μῆκος 8,50 μ.) μετὰ ἀσβέστου, πλίνθων καὶ κεράμων· ἡ σειρὰ καμπτομένη εἶτα πρὸς ἀνατολὰς εἰς ὀρθὴν γωνίαν βαίνει ὡς 1,50 μ. καὶ χωρεῖ ἴσως εἰς τὸ παρακείμενον ἀκαλλιέργητον κτήμα. Ἐπὶ τόπου ἐγὼ εἶδον μέρος τοῦ γωνιαίου λίθου ἐξέχον μικρὸν ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν. Σπουδαῖον ἐν τούτοις κρίνω ὅτι ἐν τῷ πλησίον κτήματι τῶν ἀδελφῶν Ἀντωνίου, ἐν ἀποστάσει ὡς 100 μέτρων πρὸς ἀνατολὰς ἀπὸ τῶν εἰρημένων λειψάνων, εὐρέθη τὸ ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον, ὅπερ ἀνέγραψα ἐν Δελτ. Ἀρχαιολ. 1892 σελ. 25 ἀριθ. 1. Τὴν τότε δὲ περὶ ἱεροῦ ἐκφρασθεῖσαν εἰκασίαν μου ἐπαναλαμβάνων καὶ ἐνταῦθα φρονῶ ὅτι, ἂν αὐτόθι ἐνεργηθῆ ἀνασκαφή, μέλλει βεβαίως νὰ διευκρινήσῃ τὰ κατὰ τὸ ἀνάγλυφον καὶ τὸ ἄγαλμα καὶ τὴν πρὸς ἄλληλα ἀναφορὰν αὐτῶν, ἂν ὑπάρχη, ἢ τοῦλάχιστον θὰ πορίσῃ πιθανῶς ἡμῖν τὰ ἐλλείποντα κῶλα τοῦ Ἀττικοῦ κούρου.

B. I. ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ

1. Βάσις ἀναθήματος τετράπλευρος ἐκ λευκοῦ μαρμάρου μετὰ λάκκου ἄνωθεν. Πλ. 0,41, ὕψ. 0,21, πάχ. 0,32. Μέγεθος γραμμμάτων 0,01, τὸ Ω ἀνοικτόν. Ἀριθ. καταλ. 86. Οἱ δύο πρῶτοι στίχοι ἐχαράχθησαν τὸ πρῶτον διὰ μικροτέρων γραμμμάτων, εἶτα δὲ ἀπεξέστησαν καὶ ἐχαράχθησαν ἐκ νέου· τινὰ δ' ἐκ τῶν πρώτων γραμμμάτων εἶνε καὶ νῦν ἐτι σαφῆ. Τὰ κάτωθι τῶν δύο πρώτων στίχων περικλείονται ἐντὸς στεφάνου ἐλαίας.

ΟΙΕΤΡΑΙΙΩΤΑΙΕΤΕΦΑΝΩΞΑΝΤΕΣΤΟ,
 ΞΤΡΑΤΗΓΟΝΑΝΤΙΞΤΕΦΑΝΩΞΕΝΤΕΞΑΝΕΘΕΞΑΝ
 ○
 ΞΤΡΑΤΗΓΟΞ

¹ Κατὰ τὸν Holleaux BCH. 1892 σελ. 567.

² Πρὸς Mitth. d. att. Inst. 1892 σελ. 79 (Sauer).

³ Ντάρδιζα (ἀλδανιστὶ) = ἡ ἄπιος, παρὰ τὸ ντάρδα = τὸ ἄπιον.

ΘΡΑΞΥΒΟΥΛΟΞ
 ΘΡΑΞΩΝΟΞ
 ΕΡΧΙΕΥΞ

Οἱ στρα(τι)ῶται στεφανώσαντες τὸ(ν)
 στρατηγὸν ἀντιστεφανωθέντες ἀνέθεσαν.

(Ὁ)

στρατηγός
 Θρασύβουλος
 Θράσωνος
 Ἐρχιεύς.

2. Τεμάχιον ἐπιστεγάσματος σηκομόρφου τινὸς μικροῦ μνημείου ἐλλιπὲς ἑκατέροθεν. Πλ. 0,30 ὕψ. 0,09, πάχ. 0,085. Ἀριθ. καταλ. 62. Μέγεθος γραμμμάτων 0,012· φαίνονται τῶν αὐτῶν χρόνων πρὸς τὴν προηγουμένην ἐπιγραφήν.

Θ Ε Ξ Α Ν Ξ Τ Ε

Οἱ δεῖνα ἀνέ]θεσαν στε[φανωθέντες

3. Μικρὸν τεμάχιον ἐκ στήλης τινὸς στρογγύλης ἐκ λευκοῦ μαρμάρου πανταχόθεν ἑλλιπές. Ὑψος σχεδὸν 0,03, σωζομένη περίμετρος 0,07, ὑπολογιζομένη διάμετρος 0,52. Μέγεθος γραμμάτων 0,014· χρόνοι οἱ αὐτοί. Ἄριθ. καταλ. 332.

Μ Η Τ Ρ Ι Ο Ξ [Δη]μήτριος

Ἡ ἐπιγραφή ἦτο πιθανώτατα ἀναθηματική.

4. Τεμάχιον στρογγύλης στήλης ἐκ λευκοῦ μαρμάρου πανταχόθεν ἑλλιπές. Ὑψος 0,09, σωζομένη περίμετρος 0,18, ὑπολογιζομένη διάμετρος 0,56. Γράμματα τοῦ Δ' αἰῶνος· μέγεθος αὐτῶν 0,012. Ἄριθ. καταλ. 88 Α.

Τ Ρ Α Τ Ο -[σ]τρατο[ς]
Ο Η Κ Ε [ἀνέ]θηκε.

Στ. 2 μετὰ τὸ Ε δὲν ὑπάρχει Ν.

5. Μικρότατον τεμάχιον γλαυκοχρόου μαρμάρου μόνον ἄνωθεν ἀκεραῖον. Πλ. 0,08, ὕψ. 0,033, πάχ. 0,02. Γράμματα ὄχι πολὺ νεώτερα ἀμελῶς κεχαραγμένα, διατεταγμένα δὲ στοιχηδόν· μέγεθος αὐτῶν 0,008, τοῦ Ο δὲ μόνον 0,003. Πιθανῶς καὶ αὕτη εἶνε ἀναθηματική, ὡς τοιαύτη δὲ καὶ συνεπληρώθη. Ἄριθ. καταλ. 321.

Ο Ν Ι Κ Ο -όνικο[ς] (τοῦ δεῖνος)
Ξ Ι Ν ' [Ἐλευ]σίν[ιος ἀνέ]θηκεν

6. Τεμάχιον λευκοῦ παρίου μαρμάρου πανταχόθεν ἑλλιπές, πρὸς ἀριστερὰν ὁμοῦ φαίνεται ὅτι δὲν λείπεται γράμματα. Μέρος τῆς ἐπιγραφῆς πρὸς τὰ ἄνω εἶνε ἀπεξεσμένον δι' ὀδοντωτοῦ ὀργάνου. Ὑψος 0,20, πλ. 0,16, πάχ. μέχρι 0,08. Τὰ γράμματα εἶνε λίαν ἀμελῶς κεχαραγμένα, πολλάκις δὲ ἐλλείπουν ἐξ αὐτῶν γραμμαῖ τινες (οἷον Λ ἐνίοτε ἀντὶ Α), δὲν ἔχουσιν ὁμοῦ ἐξωγκωμένα τὰ ἄκρα τῶν γραμμῶν· ἐν γένει δὲ φαίνονται

ἀνήκοντα εἰς τὰ μέσα τοῦ Δ' αἰῶνος. Τοῦ Ε συνήθως μὲν παραλείπεται ἢ μέση γραμμὴ, ἐνίοτε ὁμοῦ εἶνε κεχαραγμένη μικροτέρα τῶν ἄλλων, τοῦ Θ παραλείπεται ἢ στιγμὴ, τὸ δὲ Ω ἔχει τὸ σχῆμα Ω, τὸ Ν εἶνε ἰσοσκελές, τὸ δὲ Ξ ὄχι πολὺ ὄρθιον. Μέγεθος τῶν γραμμάτων 0,008-0,01. Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εὐρέθη ἐσχάτως ἐν τῷ πρὸς ἀνατολὰς δωματίῳ τοῦ λεγομένου Βουλευτηρίου εἰς βάθος 8 μέτρων ὑπὸ τὸ δάπεδον τοῦ στυλοβάτου τῆς ῥωμαϊκῆς στοᾶς, ἐνῶ ὁ πλησίον τοῖχος τοῦ Βουλευτηρίου φθάνει μόνον εἰς βάθος 4,70· εἶνε λοιπὸν φανερόν ὅτι ἡ ἐπιγραφή αὕτη κατεχώσθη πρὸ τῆς οἰκοδομῆς τοῦ Βουλευτηρίου, ἦτοι ἅμα τῇ προεκτάσει τοῦ τείχους τοῦ περιβόλου πρὸς νότον. Ἄριθ. καταλ. 347 Α.

Μ Α Τ Α Τ Α Υ Τ Ι Κ Ο
Λ Ψ Λ Σ Τ Ι Ι Ν Τ Ε Χ Ν Ι Ι
Ν Μ Λ Ο Ο Ν Ο Π Ο Σ Δ Ο
Α Ρ Ι Σ Τ Ο Ν Ε Σ Τ Ι Τ
5 Ο Ν Γ Λ Ρ Ο Υ Λ Λ Κ Ο Ν
Ο Ο Ν Ν Ο Μ Ι Ι Ο Μ
Ε Σ Τ Ο Σ Α Ν Ε Ι Μ
Η Κ Ε Ν Ο Σ

[γραμ;]ματα ταυτί κο - - -
-άψας τ(ή)ν τεχν[ην] - - -
-ν μαθεῖν. Ὅπως δὲ - - -
ἄριστόν ἐστι τ - - - -
5 - ον γὰρ (θ)ύλ(α)κον - -
(θε)ὸν νομίζωμ [μ- - -
- εστος ἂν εἶ μ - -
- ηκεν οσ - - - -

Στ. 2 τὸ δεύτερον γράμμα εἶνε κάκιστα κεχαραγμένον καὶ ὡς ἐκ τούτου δυσδιάγνωστον, φαίνεται δ' ὁμοῦ ὡς Ψ, ὀλιγώτερον πιθανῶς δύναται νὰ ἐκληφθῆ καὶ ὡς Ρ. Κατὰ τοὺς τρεῖς πρώτους στίχους εὐκόλως δύναται τις νὰ νομίση ὅτι ἡ ἐπιγραφή εἶνε καὶ πρὸς δεξιὰν σχεδὸν ἀκεραία, ὥστε νὰ ἀναγνώσῃ ἐν συνεχείᾳ: [γράμ]ματα ταυτί κο[λ]άψας τήν τεχν(η)ν μαθεῖν, ἀλλ' ἡ ἀπορία τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἐπομένων ἀποδεικνύει πεπλανημένην τὴν τοιαύτην ὑπόνοιαν. Οὐδαμῶς ἀπίθανον ὁμοῦ νὰ εἶνε μέρος τῆς λέξεως κολάπτειν τὸ ἐν στ. 1 ΚΟ, ὡς καὶ τὸ ἐν στ. 2 ΑΨΑΣ.

Στ. 5 ἄνωθεν τῶν γραμμάτων ΟΥ ὑπάρχει ἐ-

φθαρμένον τι και ἀμφίβολον χάραγμα ὡσεὶ Α ἢ Μ, ὅπερ ὅμως δὲν πιστεύω νὰ εἶνε γράμμα δέον νὰ προστεθῆ εἰς τὸν κάτωθι στίχον, ἀλλὰ μᾶλλον τυχαία βλάβη τοῦ λίθου.

Στ. 6 τὸ ἐν τέλει Μ εἶνε βέβαιον, ὥστε φαίνεται ὅτι τὸ τελικὸν ν τοῦ νομίζων ἀφωμοιώθη πρὸς ἐπόμενον μ.

Στ. 7 τὸ ἐν τέλει Μ εἶνε βέβαιον καίπερ ἐφθαρμένον. Τὰ ὑπάρχοντα γράμματα δύνανται νὰ ἀναγνωσθῶσι και ἄλλως, ἢ ὡς ἀνεγνώσθησαν.

7. Δύο τεμάχια στήλης ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, τὸ πρῶτον πανταχόθεν ἐλλειπές, τὸ δὲ δεύτερον ἀκέραιον μόνον κάτωθεν. Τοῦ πρώτου μέγιστον ὕψ. 0,45, πλ. 0,16, τοῦ δευτέρου ὕψ. 0,46, πλ. 0,15, πάχος ἀμφοτέρων 0,10 περίπου. Ἐν ἀμφοτέροις τὰ σωζόμενα γράμματα κεῖνται κατὰ τὸ

α'.

				Ι												
				Ω	Ι	Ε	Τ	Ε	Ρ							
				Ι	.	.	Ε	Ρ	Γ	Α	Ξ					
				Ν	Ο	Θ	Υ	Ρ	Ο	Ι	Τ	Ρ				
5				Ξ	Α	Μ	Ε	Ν	Ο	Ν	Α	Γ	Ο			
				Ν	Τ	Ω	Ι	Π	Ρ	Ω	Τ	Ω	Ι			
				Ν	Τ	Ω	Ι	Δ	Ε	Υ	Τ	Ε	Ι	.	Ι	
				Ν	Τ	Ω	Ι	Τ	Ρ	Ι	Τ	Ω	Ι	Μ	Ο	
				Ν	Τ	Ω	Ι	Τ	Ε	Τ	Α	Ρ	Τ	Ω	Ι	
10				Ε	Τ	Ε	Ρ	Λ	Δ	Ι	Λ	Π	Ρ	Ι	Ξ	Τ

Τὸ Τ ἐν τῷ προτελευταίῳ στίχῳ τοῦ τεμαχίου β' και τὸ Δ ἐν τῷ τελευταίῳ εἶνε λίαν ἐφθαρμένα, ἀλλὰ μοὶ φαίνονται εὐδιάγνωστα.

α'.

[τ]ῷ ἐτέρ[φ]
— ἐργασ —
[μο]νόθυροι τρ[εῖς]
[ἀρ]ξάμενον ἀπὸ
[ἐ]ν τῷ πρώτῳ
[ἐ]ν τῷ δευτέ(ρῳ)
[ἐ]ν τῷ τρίτῳ μο[νόθυροι;]
[ἐ]ν τῷ τετάρτῳ
ἔτερα διάπριστ[α]
β'.
[τ]έτταρ[ες]
[κα]ταρρακτοὶ
ΔΙ σύνδρομ(α)

ἄνω μέρος, ὑπ' αὐτὰ δὲ ὁ λίθος εἶνε ἀκατάγραφος, ἐν μέρει δὲ και ὄχι καλῶς κατεξεσμένος. Ὅτι ἀμφοτέρα τὰ τεμάχια ταῦτα προέρχονται ἐκ τῆς αὐτῆς στήλης ἀποδεικνύει ἡ ὁμοιότης τῆς κατεργασίας τοῦ λίθου και τῶν γραμμάτων. Τὰ γράμματα εἶνε στοιχηδὸν τεταγμένα, ἐξωγκωμένας ἔχοντα ἐνίοτε τὰς ἄκρας τῶν γραμμῶν, φαίνονται δ' ἀνήκοντα εἰς τὰ τέλη τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος. Μέγεθος αὐτῶν 0,006. (Ε, ρ, Ξ, Σ, Ν, ἐν στ. 10 κεῖται δις Λ ἀντὶ Α). Ἡ σχετικὴ θέσις τῶν δύο τούτων τεμαχίων πρὸς ἄλληλα δὲν δύναται νὰ ὀρισθῆ μετὰ βεβαιότητος· πιθανὸν μόνον μοὶ φαίνεται ὅτι ἔκειντο ὅπως ὑπ' ἐμοῦ διετάχθησαν και ὅτι ἐν τῷ τρίτῳ ἀπὸ τέλους στίχῳ δύναται νὰ ἀναγνωσθῆ: [ἐ]ν τῷ τρίτῳ μο[νόθυροι τ]έτταρ[ες]· πρβλ. α'. στ. 3. Ὡς φαίνεται ἦτο συνθήκη τις ἐργωνίας. Ἀριθ. καταλ. 56-57.

β'.

				Ε	Τ	Τ	Α	Ρ	Ι				
				Τ	Α	Ρ	Ρ	Α	Κ	Τ	Ο	Ι	
				Δ	Ι	Ξ	Υ	Ν	Δ	Ρ	Ο	Μ	/

8. Μάρμαρον λευκὸν ἐλλειπές κάτωθεν και πρὸς δεξιάν, ὡσαύτως δὲ και κατὰ τὴν πρὸς ἀριστερὰν γωνίαν. Μέγιστον ὕψος 0,28, μέγ. πλ. 0,24, πάχ. 0,08. Κατὰ τὸ πλεῖστον μέρος αὐτοῦ δὲν φαίνεται οὐδὲν ἔχνος γραμμάτων, μόνον δὲ παρὰ τὸ πρὸς δεξιάν ῥήγμα ὑπάρχουσιν ὀλίγα γράμματα, ἀποτετριμμένα και ταῦτα και λίαν ἀμυδρά· ἀνωτέρω τοῦ σωζομένου πρώτου στίχου ὅμως φαίνεται ὅτι οὐδ' ὑπῆρχον ἄλλα γράμματα. Μέγεθος γραμμάτων 0,007. Μακεδονικῶν χρόνων. Ἀριθ. καταλ. 71.

ΞΙΝΟΘΕ
ΟΛΠΕΙΡΑΙ
Η -
C T
[Λόγος ἐπιστατῶν Ἐλευσινόθε[ν]
- - Πειραι-

9. Μάρμαρον λευκόν ἑλλιπές ἄνωθεν καὶ κάτωθεν καὶ κατὰ τὸ ἀνώτερον μέρος τῆς πρὸς δεξιάν πλευρᾶς. Πλάτος 0,32, ὕψ. 0,21, πάχ. μέχρι 0,07. Γράμματα λεπτά, ἐπιμελῶς κεχαραγμένα καὶ ὠραῖα, διατεταγμένα δὲ στοιχηδόν· ἐν στ. 17 ὁμως πλεονάζει ἐν γράμμα. Μέγεθος αὐτῶν 0,005.

Τὰ ἄκρα τῶν κεραιῶν εἶνε ἐξωγκωμένα. Τὸ Ω εἶνε συγκεκλισμένον, τὸ Ξ συμπεπιεσμένον, τοῦ δὲ Ε ἡ μέση κεραία εἶνε μικροτέρα τῶν ἄλλων, ἀπαξ δὲ καὶ παραλείπεται (στ. 24). Ἐν στ. 5 τὸ πρῶτον γράμμα κατὰ παραδρομὴν τοῦ χαρακτοῦ, ὡς φαίνεται, ἐχαράχθη Λ ἀντὶ Δ. Ἄριθ. καταλ. 106.

Ι Α

. Ι Φ Ι Α Λ Η Α Ρ Ι Υ Ι Α Χ Ρ Υ Ξ Ο Μ Ι
. Ν Α Κ Ε Ι Μ Ε Ν Η : : Α Ε Π Ι Δ Ι Ξ Κ Η Χ Ρ Υ Ξ
. Ο Χ Ρ Υ Ξ Ω Κ Α Ι . Γ Μ Α Τ Ε Δ Υ Ο Δ Α . Τ Υ Λ Ι Ω Ι
5 . . Λ Ι Ω Δ Υ Ο Κ Α Ι Δ Α Κ Τ Υ Λ Ι Ω Δ Υ Ο Λ Ε Υ Κ Ο Υ Χ Ρ Υ Ξ Ι Ο
. Ρ Ο Ν Χ Ρ Υ Ξ Ι Ο Ν Α Ρ Γ Υ Ρ Ι Ω Ι Δ Ε Δ Ε Μ Ε Ν Ο Ν Τ Ο Υ Τ Ω Ν Ξ
Ο Ν Π Η Η Ι Ι Ι Ι Ι Ι Σ : : Ε Τ Ε Ρ Α Χ Ρ Υ Ξ Ι Α Μ Η Ι Ξ Κ Ω Δ Υ Ο Δ
. Ι Ο Ι Α Π Ε Ι Ρ Ο Ν Ε Ξ Τ Ρ Ε Ι Ξ Δ Α Κ Τ Υ Λ Ι Ο . Κ Α Τ Ε Α Γ Ω Ξ
. Ω Α Π Υ Ρ Ω Δ Υ Ο Χ Ρ Υ Ξ Ι Ω Λ Ε Υ Κ Ω Δ Υ Ο Τ Ο Υ Τ Ω Ν Ξ Τ Λ Θ Μ
10 . Ι Ι : : Α Ρ Γ Υ Ρ Ι Ο Υ Ν Ο Μ Ι Ξ Μ Α Δ Δ Δ Η Η Ι Ι Ι Ι Σ : : Λ Ξ Η Μ Ο
Υ Ρ Ι Ο Ξ Τ Α Θ Μ Ο Ν Δ Π Ι : : Ε Ξ Χ Α Ρ Ι Ξ Α Ρ Γ Υ Ρ Α Ξ Τ Α Θ Μ Ο Ν
Η Η Ι Ι Ι Ι : : Ξ Φ Ρ Α Γ Ι Δ Ε Ι Α Ξ Π Ι Δ Ε Χ Ρ Υ Ξ Ι Ω Ι Δ Ε Δ Ε Μ Ε
. Ρ Α Γ Ι Δ Ι Ο Ν Β Α Ξ Α Ν Ι Ξ Τ Ο Ν Χ Ρ Υ Ξ Ι Ω Ι Δ Ε Δ Ε Μ Ε Ν Ο Ν Ξ
. Ω Δ Υ Ο Χ Ρ Υ Ξ Ι Ω Ι Δ Ε Δ Ε Μ Ε Ν . . Φ Ρ Α Γ Ι . Α Ρ . Υ Ρ Ι Ω Ι Δ Ε
15 Μ Ε Ν Η Ξ Φ Ρ Α Γ Ι Δ Ε Ξ Λ Ι Θ Ι Ν Α Ι Α Δ Ε Ξ Μ Ο Ι Π Ι Ι . Ν . Ι Α Π Υ
Ν Ο Ε Π Ι Π Ε Τ Ρ Α Ν Ξ Τ Λ Ε Γ Γ Ι Δ Ι Ο Ν Ε Π Ι Τ Η Κ Τ Ο Ν Κ Α Τ Ε Α Γ Ο
Κ Α Ι Ε Τ Ε Ρ Ο Ν Ξ Τ Λ Ε Γ Γ Ι Δ Ι Ο Ν : : Χ Α Λ Κ Ω Μ Α Τ Α Ρ Ο Τ Η Ρ Ι Ο Ν Α Ι
Ε Υ Ω Τ Ο Ξ Ξ Φ Α Γ Ε Ι Ο Ν Κ Ω Θ Ω Ν Ε . Π Ι Ε Ι Ξ Ρ Υ Θ Μ Ε Ν Α Ο Υ Κ Ε Χ Ε
. Ο Ι Ν Ο Χ Ο Λ Ι . Ι Ι Ι Κ Ο Τ Υ Λ Η Ε Ρ Ρ Ω Γ Υ Α Κ Α Δ Ο Ι Ι Ι . Ι Τ Ο Υ Τ
20 Ω Ν Ε Ι Ξ Ο Λ Ο Ξ Ξ Τ Ε Γ Ω Ν Ο Δ Ε Τ Ε Ρ Ο Ξ Ρ Υ Θ Μ Ε Ν Α Ο Υ Κ Ε Χ Ε Ι Ο Τ
. Ι Τ Ο Ξ Ο Υ Τ Ε Α Ρ Τ Η Μ Α Ο Υ Τ Ε Π Ο Δ Ε Δ Υ Ο Ο Δ Ε Τ Ε Τ Α Ρ Τ Ο Ξ Τ Ο
Ν Ρ Υ Θ Μ Ε Ν Α Υ Π Ε Ρ Α Π Τ Α Ι Υ Υ Κ Τ Η Ρ Ι Α Ι Ι Ι Ι Τ Ω Δ Υ Ο Ο Υ Τ Ε Ω
Τ Α Ο Υ Τ Ε Ρ Υ Θ Μ Ε Ν Α Ξ Ε Χ Ε Ι Κ Α Ρ Χ Η Ξ Ι Ο Ν Κ Υ Λ Ι Χ Ν Ι Δ Ε Δ Υ Ο
Η Ξ Τ Ε Ρ Α Ξ Ε Χ Ε Ι Ξ Τ Ε Φ Α Ν Ο Ν Α Ρ Γ Υ Ρ Ο Υ Ν Φ Ι Α Λ Ι Ο Ν Κ Α Τ Ρ Ο Π
25 Τ Ω Ι Ι Δ Α Κ Τ Υ Λ . Ο Ι Ι Π Ρ Ο Δ Ε Ξ Μ Ο Ι Δ / Ι Ι Υ Γ Ι Ε Ι Ξ Τ Ο Υ
. ^ τ Ρ Ο Τ Ο

- - - - -
- - - - - φιάλη ἀρ(γ)υ(ρᾶ) χρυσόμ[φαλος] - - -
- - - [ἀ]νακειμένη. Ἄσπιδίσκη χρυσ[όμ]φαλος
- - - [δύ]ο χρυσῶ καὶ [ἄ]γματε δύο, δακτυλίω [. σ -]
5 [αρ;](δ)ίω δύο καὶ δακτυλίω δύο λευκοῦ χρυσίο[υ] - - -
- ρον χρυσίον ἀργυρίῳ δεδεμένον, τούτων σ[ταθμ]-
όν Π Η Η Η Η Η Η Η Σ. Ἐτερα χρυσία: μη[ν]ίσκω δύο, δ[ακτύ]-
[λ]ιοὶ ἀπίρονες τρεῖς, δακτύλιο[ς] κατεαγῶς, [χρυσ-]
[ί]ω ἀπύρω δύο, χρυσίω λευκῶ δύο, τούτων σταθμ[όν] - - -
10 - Π. Ἀργυρίου νόμισμα Δ Δ Δ Η Η Η Η Η Σ· (ἀ)σήμο[υ ἀργ]-
υρίο(υ) σταθμὸν Δ Π Ι. Ἐσχαρὶς ἀργυρᾶ, σταθμὸν - - -

Η-ΗΙΙΙ. Σφραγίδε ιάσπιδε χρυσίω δεδεμέ[νω. Σ-]
 [φ]ραγίδιον βασανιστόν χρυσίω δεδεμένον, σ - - -
 .ω δύο χρυσίω δεδεμέν[ω, σ]φραγί[ς] ἀρ[γ]υρίω δε[δε]-
 15 μένη, σφραγίδες λίθιναι ἄδεσμοι ΓΙΙ . Ν . ΙΑΠΥ . .
 ΝΟ ἐπὶ πέτρων, στλεγγίδιον ἐπίτηκτον κατεαγ[ο]ς
 καὶ ἕτερον στλεγγίδιον. Χαλκώματα: ποτήριον ἀ[ν]-
 ευ ὠτός, σφαγείον, κώθωνε[ς] ΓΙ εἰς πυθμένα οὐκ ἔχε-
 [ι], οἰνοχόαι . ΙΙΙ, κοτύλη ἐρρωγῶα, κᾶδοι ΙΙ[Ι]Ι, τούτ-
 20 ων εἰς ὄλος στέγων, ὁ δ' ἕτερος πυθμένα οὐκ ἔχει, ὁ τ-
 [ρ]ίτος οὔτε (ἄ)ρτημα οὔτε πόδε δύο, ὁ δὲ τέταρτος τὸ-
 ν πυθμένα ὑπέρ(ρ)απται, ψυκτήρια ΙΙΙΙ, τῶ δύο οὔτε ὠ-
 τα οὔτε πυθμένας ἔχει, καρχήσιον, κυλιχίδε δύο,
 ἡ ἑτέρα ἔχει στέφανον ἀργυροῦν, φιάλιον, κατρόπ-
 25 τω ΙΙ, δακτύλ[ι]οι ἰππόδεσμοι Δ[Δ. . .]ΙΙ ὑγιεῖς, τού-
 [των] - - - - -

10. Δέκα τρία τεμάχια ἔκ τινος στήλης ἐκ λευ-
 κοῦ μαρμάρου, καταγεγραμμένα ἐν τῷ καταλόγῳ
 τῶν ἐπιγραφῶν ὑπ' ἀριθ. 348 - 360. Τινὰ ἐξ
 αὐτῶν εἶνε συγκεκολλημένα ἐκ πλειόνων μικροτέ-
 ρων τεμαχίων, ἦτοι τὸ ὑπ' ἀριθ. 348 ἐκ πέντε τεμα-
 χίων, τὰ δὲ ὑπ' ἀριθ. 349 - 351 ἐκ δύο. Ἀναγνω-
 ρίζονται δὲ προσέτι ὡς εἰς τὴν αὐτὴν στήλην ἀνή-
 κοντα καὶ πολλὰ ἄλλα τεμάχια μαρμάρου, ἐφ' ὧν
 οὐδὲν γράμμα κεῖται. Συνελέχθησαν καὶ συνεκολ-
 λήθησαν τὰ μὲν ὑπὸ Φιλίου, τὰ δὲ ὑπ' ἐμοῦ. Ἐξ
 αὐτῶν μόνον τὸ ὑπ' ἀριθ. 351 σώζει ἀκεραῖαν τὴν
 πρὸς δεξιὰν πλευράν, τὰ δὲ λοιπὰ εἶνε πανταχόθεν
 ἔλλιπῆ. Ἐν οὐδενὶ τῶν τεμαχίων τούτων διεσώθη
 ἀκεραῖον τὸ πάχος τῆς στήλης, τὸ δὲ μέγεθος αὐ-
 τῶν εἶνε τοιοῦτον: ἀριθ. 348 μέγιστον ὕψος 0,30,
 μέγιστον πλάτος 0,22, ἀριθ. 349 μέγ. πλ. 0,16,
 μέγ. ὕψ. 0,15, ἀριθ. 350 ὕψ. 0,13, πλ. 0,09,
 ἀριθ. 351 μέγ. ὕψ. 0,12, πλ. 0,08, ἀριθ. 352
 ὕψ. 0,095, πλ. 0,07, ἀρ. 353 μέγ. ὕψ. 0,10
 μέγ. πλ. 0,08, ἀριθ. 354 ὕψ. 0,05, μέγ. πλ.
 0,08, ἀριθ. 355 ὕψ. 0,06, μέγ. πλ. 0,06, ἀριθ.
 356 μέγ. ὕψ. 0,05, μέγ. πλ. 0,055, ἀριθ. 357
 ὕψ. 0,035, πλ. 0,04, ἀριθ. 358 ὕψ. 0,06, πλ.
 0,04, ἀριθ. 359 ὕψ. 0,03, πλ. 0,045, ἀριθ. 360
 ὕψ. 0,05, πλ. 0,03. Ὅτι πάντα προέρχονται ἐκ
 τῆς αὐτῆς στήλης εἶνε φανερόν ἐκ τῆς ὁμοιότητος
 τῶν γραμμάτων, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ κειμέ-
 νου τῆς ἐπιγραφῆς, ἢ καὶ ἐκ τῆς ποιότητος τοῦ λί-
 θου προσέτι. Ὡς ἐκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων

ἢ ἐπιγραφῆ φαίνεται ἀνήκουσα εἰς τὸ τέλος τοῦ Δ'
 αἰῶνος. Τὰ ἄκρα τῶν κεραιῶν τῶν γραμμάτων εἶνε
 ἐξωγκωμένα, τὸ Ω ἀνοιχτόν, τὸ Ν ἰσοσκελές, τὸ
 Σ συμπεπιεσμένον, ἀντὶ δὲ τοῦ Α γράφεται πολλα-
 κίς Λ. Μέγεθος τῶν γραμμάτων 0,06, διάταξις
 στοιχηδόν.

Τὰ ὑπ' ἀριθ. 348 - 349 τεμάχια ἔχουσιν ἄνω
 εὐρὺ περιθώριον ἄγραφον, ὥστε εἶνε φανερόν ὅτι
 ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἐπιγραφῆς. Τὸ δ'
 ὑπ' ἀριθ. 349 πιθανῶς ἔκειτο πρὸς ἀριστεράν
 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 348, διότι τὸ ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ
 αὐτοῦ ὑπάρχον τῆς συ[νοικίας] μοι φαίνεται ὅτι
 πρέπει νὰ ὑποτεθῆ μᾶλλον ὡς ἀνήκον εἰς τὴν ἀρ-
 χὴν τῆς ἐπιγραφῆς. Ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ τῆς
 ὑπ' ἀριθ. 348 μετὰ τὴν λέξιν συνοικίας ὑπάρχει
 ἄγραφος χῶρος τριῶν γραμμάτων, ἔπειτα δὲ
 ἐφαρμένον Ο παρ' αὐτὸ τὸ ῥήγμα τοῦ λίθου κεί-
 μενον. Ἡ ἐμὴ ἀνάγνωσις ἢ ἀποκαθιστῶσα τὴν συνέ-
 χειαν ἐν τοῖς στίχοις 6-7 δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ
 βεβαία διὰ τὸ ἄδηλον τοῦ πλάτους τῆς ἐπιγραφῆς.

Τὸ πρὸς δεξιὰν ἀκεραῖον τεμάχιον ὑπ' ἀρ. 351
 ἔχει ἄνωθι κενὸν χῶρον σχεδὸν 0,02, ὅστις φαίνε-
 ται ὅτι ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἰσομέγεθες κενὸν διά-
 στημα τὸ καταλειμμένον κενὸν ἐν τοῖς τεμα-
 χίοις 350 μετὰ τῶν στ. 1-2, 353 μετὰ τῶν
 στ. 2-3, καὶ 355 μετὰ τῶν δύο τελευταίων
 στίχων. Νὰ ὑποτεθῆ δὲ ὅτι τὸ ὑπ' ἀριθ. 351 τε-
 μάχιον ἔκειτο ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ἐπιγραφῆς μετὰ τῶν
 ὑπ' ἀριθ. 348 - 349 δὲν φαίνεται πιθανόν, διότι

		Ἄριθ. 355.		
	Ἄριθ. 353.	Ε Ν Ω		
	Ε Ρ Α Ι Ξ ,	Ξ Ι Ν	Ἄριθ. 350.	
	Ι Ο Ι Ν Η Κ	Ο Τ Ε		Δ
5	Η Ξ Θ Υ Ρ	Ξ Υ Ν	Ι Α Δ Ε Ξ Κ Λ	Ἄριθ. 351.
	Ο Μ Ε Ν Ω		Π Λ Η Θ Υ Ρ Α	Ι Α Ν .
	Ι Κ /		Η Θ Υ Ρ Α Ι Ξ	Ι Ε Κ Α Τ
	Κ Λ		Ν Ο Θ Υ Ρ Ο Ξ	Λ Ι Μ Α Κ
	Κ /		Η Θ Υ Ρ Α Ι Ξ	Α Χ Μ Α Ξ
10	Η		Ρ Ο Ξ Τ Ω Ι Τ	Ε Λ Ε Υ Ξ Ι
			Ξ Π Ρ . . Τ Υ	Ε Ν Ι Α Υ Τ
			Υ	Μ Ι Ξ Θ Ω Ξ
				Ι Ν Ι Ο Ι Π
				Ο Γ Ρ
				Ε Λ
	Ἄριθ. 354.		Ἄριθ. 356.	Ἄριθ. 357.
	Τ Η Ξ		Ο Ι	Ι
	Ω Ξ Ε Ω Ξ		Η Μ Ι Ξ Ε	Ι Ε Α
	Τ Η Ν Ξ Υ Ν		Η Τ Α Ι	Ε Ν Ο Ι
	Η - Α Ι		Α Ε Κ Α	
			Ε Ν Ω	
			Τ Ο Μ	
	Ἄριθ. 359.			
	Ω Ν Η Ρ			Ἄριθ. 360.
	Ν Χ ^			Ο Μ Ι
				Ε Ν Α
				Υ Π
				Ω
		Ἄριθ. 358.		
		Δ Ω		
		Ν Ε Ρ		
		Ἄριθ. 349-348.		

-ς τήν συ[νοικίαν] - -
 [μισθ]ώσε[ω]ς τῷ δήμ[ω] τῷ Ἐλευσινίων] - - -
 -ι ἵσταμένου τ- - - - -
 -ς Η Η, ἑκατὸν - - - - -
 [ἀ]γορὰν καταβα- - - - -
 [βαι]ῶνος μηνὸς ἑπ - - - - -
 -αι τὸ ὑπὲρ τε- - - - -
 (ἀ)γορὰν ἢ ὅτω[ι] - - - - -
 οἰκεῖν δὲ - - - - -
 μὴ διαιρ- - - - -

συνοικίας ο-
 - [Ἐλευσινίων (ἀ)ποδώσει τ
 - - Η δρ[α]χμὰ[ς] τῆ - -
 - Η Η· τοῦ δὲ - -
 - [τ]οῦ δημάρχ[ο]υ ε - -
 - [ὄγ]δὸν [τ]οῦ ἐ[κατομ]-
 - προσαποδη-
 - -ν ἀπολαμβα[ν] - -
 - [τ]ῆ συνοικία[ι] - -
 - ἀγκ(α)λίδας μ- - -

-έναι - - - - -
-ι δὲ - - - - -

Ἄριθ. 352 στ. 3 [ἀπ]οδώσε[ι] - - στ. 4 -ευ-
μάτω[ν] - - στ. 5 -μ μὲν μυ - - στ. 6 - ω, ἐάν
δὲ - - στ. 6 (μισ)θωσ- -

Ἄριθ. 353. [ἡμ;]έραις - - (κ)οινῆ κ - - στ. 5
[τ]ῆς θύρ[ας] - - ομένω- -

Ἄριθ. 355 στ. 5 συν[οικ]- -

Ἄριθ. 350 στ. 5 (τ)ὰ δὲ σκα- - [δι]πλῆ θύρα
- -η θύραις - - [μο]νόθυρος - - -η θύραις - -
- [π]ρὸς τῷ τ - - -

Ἄριθ. 351 στ. 5 [συνοικ]ίαν - - στ. 7 (κ)λι-
μακ- - [δρ]αχμάς - - - Ἐλευσι- - ἐνιαυτ- - -
μισθωσ- - - [Ἐλευσ]ίνοι π- - -

Ἄριθ. 354 στ. 2 [μισθ]ώσεως - - τὴν συν[οι-
κίαν] - -

Ἄριθ. 356 στ. 2 ἡμίσε[ι] - -

11. Τεμάχιον λευκοῦ μαρμάρου πανταχόθεν ἐλ-
λιπές. Πλ. 0,10, ὕψ. 0,045, πάχ. 0,10. Τὰ
γράμματα ὁμοιάζουσι πρὸς τὰ τῆς προηγούμενης
ἐπιγραφῆς, εἶνε ὅμως ὀλίγον μικρότερα καὶ ἀμελέ-
στερον κεχαραγμένα, ὥστε αὕτη δὲν φαίνεται ὅτι
ἀπετέλει μέρος ἐκείνης. Ἄριθ. καταλ. 331.

' I ε	
A Λ A B Ω N T	— α λαβὼν τ —
O P Θ A T	ὀρθά τ — —
I O N T E	

12. Δύο τεμάχια λευκοῦ μαρμάρου μὴ προσαρ-
μύζοντα μὲν, ἀλλ' ἀναμφιβόλως ἐκ τῆς αὐτῆς
στήλης προερχόμενα, ὡς ἀποδεικνύει ἡ ὁμοιότης
τῶν γραμμάτων καὶ τῆς διατάξεως αὐτῶν, προσέτι
δὲ καὶ αὐτὸ τὸ περιεχόμενον. Ἀμφότερα εἶνε μόνον
πρὸς ἀριστερὰν ἀκέραια, ἀλλοθεν δὲ πανταχόθεν
ἐλλιπῆ. Τοῦ πρώτου ὕψος 0,18, μέγιστον πλάτος
0,24, πάχος 0,075· τοῦ δευτέρου ὕψος 0,06, πλ.
0,25, πάχος 0,07. Ἡ ἐπιγραφή ἦτο διατεταγ-
μένη κατὰ στήλας ἔχουσα καὶ περιθώριον 0,03

-ς μηθέ(ν)α τ- -
- - - ὁ δῆμα[ρ]χ[ος] - -

-ν ὑγιᾶ

ὑπὸ τῷ

-ς ἀποδ-

πρὸς ἀριστερὰν, ἐν τῷ ὁποίῳ εἶνε ἐνιαχοῦ γεγραμ-
μένα ἀριθμητικὰ σημεῖα. Διεσώθη δ' ἐν ἀμφοτέ-
ροις ἢ πρὸς ἀριστερὰν στήλη, ἐν τῷ πρώτῳ δὲ τε-
μαχίῳ καὶ μικρὸν μέρος τῆς μετ' αὐτὴν στήλης.
Τὰ γράμματα φαίνονται ἀνήκοντα εἰς τοὺς πρώ-
τους μακεδονικοὺς χρόνους, ἔχουσι δὲ τὰ ἄκρα τῶν
κεραιῶν ἐξωγκωμένα. Τὸ ζ εἶνε συμπεπλεγμένον,
τὸ ω ἀνοικτόν, τὸ ν ἰσοσκελές. Μέγεθος αὐτῶν
0,005. Ἡ ἐπιφάνεια εἶνε ἰκανῶς ἀποτετριμμένη,
ὅθεν καὶ τὰ γράμματα λίαν δυσανάγνωστα, ἐνια-
χοῦ δὲ καὶ ἀμφίβολα Ἄριθ. καταλ. 365 καὶ 364.

A. Ὁ στ. 13 εἶνε ἀπέξεσμένος ἢ ἐπίτηδες ἢ κατὰ
τύχην. — Στ. 4. Τὸ ζ βέβαιον, πρὸ αὐτοῦ δὲ ἐ-
φθαρμένα δύο γράμματα· τὰ λοιπὰ σαφῆ. — Στ. 5.
Τὰ ἐν τέλει τῶν σαφῆ, μετ' αὐτὰ δὲ ὁ λίθος εἶνε
ἄγραφος. — Στ. 6. Τὸ σημεῖον ι ἰκανῶς βέβαιον·
μετὰ τὸ π κείται πιθανῶς ρ, τὸ δ' ἀκόλουθον ο
ἰκανῶς εὐδιάγνωστον. Μετὰ τὸ ν ὁ λίθος εἶνε ἄγρα-
φος καὶ λείος. — Στ. 9. Πάντα τὰ γράμματα φαί-
νονται βέβαια. — Στ. 12. Τὸ πρῶτον ω ἀβέβαιον,
τὰ μετ' αὐτὸ τέσσαρα γράμματα βέβαια, τὰ μετέ-
πειτα ιι φαίνονται ὡς ν· τὸ ρ ὄχι βέβαιον, τὰ μετ'
αὐτὸ πέντε γράμματα εὐδιάγνωστα, τὰ δὲ λοιπὰ
ἀμφίβολα πλὴν τῶν δύο τελευταίων. — Στ. 14 ιε
σαφῆ, ἔπειτα χῶρος δύο γραμμάτων ἠφανισμένων,
μετ' αὐτὰ δὲ φ λίαν ἀμυδρόν· τὰ λοιπὰ εὐδιάγνω-
στα πλὴν τοῦ τ. — Στ. 15. κατόπιν τοῦ ταιε χῶ-
ρος δύο γραμμάτων ἐφθαρμένων, εἶτα ε ἀμφίβο-
λον, μετ' αὐτὸ λ δυσκόλως δυνάμενον νὰ ἀναγνω-
σθῆ ὡς α ἢ δ· τὰ ἐπόμενα γειν ἀμυδρότατα,
ἀλλὰ βέβαια.

B'. Στ. 2. Τὰ μέχρι τοῦ μ λίαν ἐφθαρμένα καὶ
δυσδιάγνωστα· κατόπιν τοῦ ἐν ἀρχῇ Δ μοι φαίνε-
ται ὅτι δύναται νὰ ἀναγνωσθῆ εἰς. Ἐν τῇ ἐπομένῃ
θέσει τὸ ἶχνος εἶνε ὅλως ἀδιάγνωστον, ἐκ δὲ τῶν
ἀκολούθων δύο γραμμάτων τὸ α ἀναγινώσκειται
ἀσφαλῶς.

Α.

, Ν Ε Ι Ξ Ε Λ Ε Υ Ξ Ι Ν Ι Ο
 Π Ε Ν Π Τ Ε Ι Ι Ξ Τ Α Μ Ε Ν Ο Υ
 Ι Ε Ρ Ο Φ Α Ν Τ Η Κ Α Ι Κ Η Ρ Υ Κ Ι
 Ι . Ξ Α Ρ Ι Ξ Τ Ο Ν Τ Η Ν Ε Ο Ρ Τ Η Ν
 5 Π Ρ Ο Α Γ Ο Ρ Ε Υ Ο Υ Ξ Ι Ν Τ Ω Ν
 Η Ι Ι Π Ρ Ο Ϊ Ρ Ο Ξ Ι Ω Ν
 Ε Β Δ Ο Μ Η Ι Ξ Τ Α Μ Ε Ν Ο Υ Δ Δ
 Α Λ Α Π Ο Λ Λ Ω Ν Ι Π Υ Ο Ι Ω Ι . Ι Ξ
 Κ Α Ι Τ Α Ε Φ Ι Ε Ρ Ο Ι Ξ Π Ρ Ο Γ Ο Ν Ο Ν
 10 Κ Α Ι Τ Α Μ Ε Τ Α Τ Ο , Τ Ο Υ
 Τ Ρ Α Π Ε Ι Α Ν Κ Ο Ξ Μ Η Ξ Α Ι
 Τ Ω Ι Ο Ε Ω Ι Ι Ε Ρ Ε Ω Ξ Υ Ν Α Ι Ξ Ο Ε Ι
 Ι Ε . . Φ Α Ν Τ Η Κ Α Ι Τ Α . Ξ Δ Δ
 15 Ι Ε Ρ Ε Ι Α Ι Ξ Τ Α Ι Ξ . . Ε Λ . Υ Ξ Ι Ν
 Ε Ν Τ Ε Ι Γ Α Ν Ν . Χ . Δ Ι
 Γ Α Ρ Ε Χ Ε Ι Ν Ξ . . Ν Δ
 Υ Α Ι Ξ Τ Α Κ Α Ι . Τ

Β.

Π Ι Ο Ξ Ι Ο Μ Ε Γ Α Ρ Ο Ν
 Δ Γ Ι . . Α . Ο Μ Ε Τ Ρ Α Τ Η Ι Ε Ρ Ε Ι Α Ι
 Τ Η Ι Τ Ο Υ Π Λ Ο Υ Τ Ω Ν Ο Ξ Ι Ε Ρ Ε Ι Α Ι
 5 Ξ Τ . ^ . Ξ Α Ξ Τ Ο Ι Ν Ο Ε Ξ Μ Ο
 Ι Κ Λ Η Ο Υ Ν
 Ξ Ξ Υ Λ Α Ε Π Ι Τ Ο Ν Β Ω Μ Ο Ν Κ Α Ι Γ

Α'.

-ν εις Ἐλευσίνιο[ν].

Πένπτεϊ ἰσταμένου :

ἱεροφάντη καὶ κήρυκι

[εἶ]ς ἄριστον τὴν ἑορτὴν

προαγορεύουσιν τῶν

ΗΙΙ προ(η)ροσίων.

Ἑβδόμη ἰσταμένου :

(ΔΔ) Ἀπόλλωνι Πυ(θ)ίῳ [α]ῖξ

καὶ τὰ ἐφ' ἱεροῖς, πρόγονον

καὶ τὰ μετὰ τοῦτου·

τράπεζαν κοσμηῆσαι

τῷ θεῷ ἱερέωσυνα - -

- - - - -

ἱε[ρο]φάντη καὶ τα[ῖς]

ἱερείαις ταῖς - -[ο]υσιν

ἐν τεῖ πανν[υ]χ[ί]δι

παρέχειν σ -

ψαιστ(ά) κ(α)ι - - -

Β'.

π(ρ)ὸς (τ)ὸ μέγαρον

- - - - μετρα τῆ ἱερείᾳ·

Τῆ τοῦ Πλούτωνος ἱερείᾳ

- - - σας τοῖν θεσμο[φόροι]

- - - - ι κ(α)νοῦν

- - - ς ξύλα ἐπὶ τὸν βωμὸν καὶ - -

13. Τεμάχιον λευκοῦ μαρμάρου πανταχόθεν ἐλλιπές, πρὸς ἀριστερὰν ὁμῶς φαίνεται ὅτι δὲν ἐλλείπουσι γράμματα. Ὑψος 0,14, πλάτ. 0,11, πάχ. 0,06. Τὰ γράμματα εἶνε δι' ἡλου τινὸς ἢ ἄλλου

προχείρου ὀργάνου αὐτοσχεδίως κεχαραγμένα, ἴσθην καὶ δυσδιάγνωστα τινὰ ἐξ αὐτῶν μοὶ φαίνονται δ' ὅμως ἑλληνικῶν χρόνων. Μέγεθος αὐτῶν 0,015-0,018. Ἀριθ. καταλ. 380.

Φ Η	--
Ν Ι Κ Α	Νικα-
Γ Υ Ν Η	γυνή
Μ Υ Λ Ε	

Τμήμα ἐπιτυμβίου στήλης δὲν πιστεύω νὰ εἶνε ὁ μικρὸς οὗτος λίθος διὰ τὸ αὐτοσχέδιον τῆς ἐργασίας αὐτοῦ, ὅπως ἀσύνηθες ἐν ταῖς ἐπιτυμβίσις στήλαις τῶν χρόνων, εἰς οὓς φαίνεται ὅτι ἀνήκει.

14. Δύο τεμάχια πεντελησίου μαρμάρου ἐκάτερον ἐκ δύο μικροτέρων τεμαχίων συγκεκολλημένον, μὴ προσαρμόζοντα πρὸς ἀλλήλα, ἀλλ' ἀναμφιδόλως ἐκ τοῦ αὐτοῦ λίθου ἀποκεκομμένα. Ἀκέραιον εἶνε τὸ μὲν πρῶτον μόνον ἐξ ἀριστερῶν, τὸ δὲ δεύτερον μόνον ἐκ δεξιῶν. Α ὕψ. 0,44. πλάτ. 0,19, πάχ. 0,11. Β ὕψ. 0,26, πλ. 0,26, πάχ. 0,14. Ἀμφότερα φέρουσιν ἀνά δύο ἐπιγραφὰς ἐντὸς στεφάνων ἐκ μυρσίνης ἢ ελαίας, τὸ Α δὲ πλὴν τούτων καὶ τὴν χρονολογίαν, κατωτέρω δὲ ταύτης διακρίνονται ἴχνη καὶ τρίτου στεφάνου. Τὸ Α ἴδε καὶ ἐν CIA III, 921. Ἀριθ. καταλ. 150-151.

A'.	B'.
--	"
Δ	Ο Δ Η Ι
	Κ Α Ν Η Φ Ο Ρ Η
	Σ Α Σ Α Ν Μ Η
	Τ . Ι Ο Ε Ω Ν
<hr/>	
Η Β Ο Υ Λ Η	Η Β Ο Υ Λ Η
Ο Δ Η Μ Ο Σ	Ο Δ Η Μ Ο Σ
Κ Α Ν Η Φ Ο	Κ Α Ν Η Φ Ο Ρ Η Σ Α
Ρ Η Σ Α Σ Α Ν	Σ Α Ν Α Φ Ρ Ο
Α Σ Κ Λ Η Π Ι	Δ Ι Τ Η Ι Α Λ Ω
Ω Ι	Γ Ε Κ Η Σ Ι
<hr/>	
Ε Π Ι Ι	
Α Μ Ε Ι Ν Ο Κ Λ Ε Ι Α Σ Τ Η Σ Φ Ι Α	

A. α'. - - - β'. Ἡ βουλή, ὁ δῆμος κληρονομήσαν Ἀσκληπιῶ.

B. α'. [Ἡ βουλή], ὁ δῆμος κληρονομήσαν Μητ[ρ]ῆ (θ)εῶν.—β'. Ἡ βουλή, ὁ δῆμος κληρονομήσαν Ἀφροδίτη Ἀλωπεκῆσι.

A. γ'. Ἐπὶ [ε]ρείας Ἀμεινοκλείας τῆς Φιλ - - [θυγατρὸς].

15. Βάθρον ἐξ ὑμηττίου μαρμάρου μετὰ προσθέτου ἐπιγράνου ἐλλείποντος τανῦν. Ὑψ. 0,75, πλ. 0,39, πάχ. 0,33. Ἀριθ. καταλ. 39.

ΡΕΙΑΣΧΑΡΙΟΥΤΗΣΔΙΟΝΥΣΙΟΥΜΑΡΑΘΩΝΙΟΥΘ

(τὰ ἐξῆς ἐντὸς στεφάνων)

Η Β Ο Υ Λ Η	Η Β Ο Υ Λ Η
Ο Δ Η . Ο Σ	Ο Δ Η Μ Ο Σ
Α Φ Ε Σ Τ Ι Α Σ	Κ Α Ν Η Φ Ο . Η
Μ Υ Η Θ Ε Ι Σ Α Ν	Σ Α Σ Α Ν Σ Α
	Ρ Α Π Ι Δ Ι

[Ἐπὶ [ε]ρείας Χαρίου τῆς Διονυσίου Μαραθωνίου θυγατρὸς].—

Ἡ Βουλή
ὁ δῆ[μ]ος
ἀφ' ἐστίας
μυηθείσαν

Ἡ βουλή
ὁ δῆμος
κ(α)νηφο[ρ]ή-
σαν Σα-
ράπιδι.

Τὸ βάθρον τοῦτο εὐρέθη παρὰ τὰ Μικρὰ Προπύλαια, αὐτόθι δὲ ἀπόκειται καὶ ἕτερον ὅμοιον βάθρον ἐκ τοῦ αὐτοῦ λίθου καὶ σχεδὸν ἰσομέγεθες, συντετριμμένον δὲ νῦν. Τοῦτο πιθανῶς ἦτο ἀντίστοιχον τοῦ προηγουμένου καὶ ἴσως ἔφερε τὴν ἐν CIA III 1355 ἐπιγραφὴν, ἐξηφανισμένην ἤδη. Εἰς τὸ αὐτὸ βάθρον πιθανῶς ἀνήκεν ὡσαύτως καὶ μικρὸν τεμάχιον ὁμοίου μαρμάρου ἀποκείμενον ἐν τῷ μουσεῖῳ (ἀριθ. καταλ. 446), ἐφ' οὗ κεῖται ΕΠΙΠΕΡΕΑΣ (οὕτω).

16. Χαλκοῦν θυμιατήριον μετὰ τετραγώνου βάσεως κατωμένον, οὗ τὸ ἀρχικὸν ὕψος θὰ ἦτο περίπου 0,23· ἐκάστης πλευρᾶς τῆς βάσεως μήκος 0,11. Ἡ βάση ἀποκεκομμένη νῦν ἀπὸ τοῦ λοιποῦ μέρους καὶ εἰς δύο τεμάχια συντετριμμένη ἔχει τὰς τρεῖς πλευρὰς αὐτῆς ἐπιγεγραμμένης ὡς ἐξῆς:

Τὰ γράμματα ἔχουσι μέγεθος 0,013, ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ μικρότερα κατὰ τὸ πρὸς δεξιὰν πέρας τῆς στήλης, πάντα δὲ εἶνε ἐπιμελῶς καὶ κομψῶς κεχαραγμένα μετὰ τινος ἀρχαϊστικῆς ἐπιτηδεύ-

Α'.

ΛΙΑΝΟΣ
Ω Ι Ι ΛΕΓΕΙ
ΕΙ Η Τ Η Σ Τ ' Ε Ξ Η Μ Ω Ι
ΕΓΕΙΝΟΜΕΙ' . ΝΑΝΑ
Ω Ν Γ Ε Ι Τ Ο Ν Ο Υ . . Ω Ν Κ Τ Η
Τ Ε Ι Ν Α Δ Ε Ο Χ -- Τ Ο Υ Δ Ω Ρ
Κ Τ Α Ι Ο Υ Χ Ρ Ο
ΟΥΦΡΟΝΤ

Β'.

Ο Ι Ν [θε]ο(τ)ν

19. Ὀκτώ τεμάχια λευκοῦ μαρμάρου ἅπαντα πανταχόθεν ἑλλιπῆ ἀνήκοντα, ὡς φαίνεται, εἰς ἐπιστύλιον ἢ ἄλλο μέρος τοῦ θριγκοῦ κτιρίου τινός. Δὲν προσαρμόζουσι πρὸς ἀλληλα, ἀλλ' ἢ κατεργασία τοῦ λίθου εἶνε εἰς πάντα ἢ αὐτὴ καὶ τὰ γράμματα ὁμοιότατα. Ποῦ εὐρέθησαν ἀγνοεῖται, δὲν εὐρέθησαν ὅμως ἐν τῷ παρὰ τὴν νέαν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγ. Γεωργίου ὑπὸ Φιλίου ἀνασκαφέντι ῥωμαϊκῶ βαλανεῖω, καθ' ἃ οὗτος βεβαιεῖ. Ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἐπιγραφῶν φέρουσιν ἀριθμὸν 301 - 307 Α. Τὸ ὑπ' ἀριθ. 301 συνεκολλήθη ἐκ τριῶν μικροτέρων τεμαχίων· πλ. αὐτοῦ 0,79, ὑψ. 0,19, πάχ. 0,32· Ἄριθ. 302 πλάτ. 0,27, ὑψ. 0,13, πάχ. 0,21· ἀριθ. 303 πλάτ. 0,31, ὑψ. 0,11, πάχ. 0,18· ἀριθ. 304 πλάτ. 0,15, ὑψ. 0,12, πάχ. 0,20· ἀριθ. 305 πλάτ. 0,18, ὑψ. 0,13, πάχ. 0,09· ἀριθ. 306 πλάτ. 0,17, ὑψ. 0,10, πάχ. 0,50·

Ἄριθ. 301.

302.

303.

ΣΙΩ . . Ι
ΥΤΩΒΑΛΛΑΝΕΙΟΝΑ ΩΜΑ ΙΗΡΚΑΙ
ΑΟΣΑΘΗΝΑΣΕ ΙΜΟΤ

Ἄσφαλῶς ἀναγινώσκειται μόνον ἐν ἀριθ. 301 ἡ λέξις βαλανεῖον καὶ ἐν τῷ τελευταίῳ στίχῳ πιθανῶς [Πολιά](δ)ος Ἁθηναῖος, ἐν δὲ ἀριθ. 307 ἡ λέξις Καῖσα(ρ).

σεως. Ἐν τοῖς δύο πρώτοις στίχοις μετὰ τὰ γράμματα ἅπας ὁ χώρος πρὸς δεξιὰν καταλείπεται κενός, ὥστε οὗτοι διακρίνονται τῶν λοιπῶν ὡς προοίμιον τῆς ἐπιστολῆς.

[Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ - - - Ἰου]λιανός
[τῆ βουλῆ καὶ τῷ δήμῳ τῷ Ἀθηναί]ω[ν] λέγει,
-εῖη, τῆς τ' ἐξ ἡμῶ[ν]
-ε γεινόμε[ν]ο[ν] ἀνά-
[λωμα:] - - [τ]ῶν γειτονού[ν]των κτη-
[μάτων:] - - -ε· ἵνα δὲ ὁ χ[ρ]ήζων τὸ ὕδωρ
- - [ἐ]κ τ[οῦ ἀρχ]αίου χρο-
[νου] - - - οὐ φροντ-
[ιζ -]

ἀριθ. 307 πλάτ. 0,25, ὑψ. 0,15, πάχ. 0,21· ἀριθ. 307 Α πλάτ. 0,09, ὑψ. 0,06, πάχ. 0,14. Οἱ πρώτοι στίχοι τῆς ἐπιγραφῆς ἦσαν κεχαραγμένοι μετὰ γραμμῶν μεγάλων 0,073, ὁ δὲ τελευταῖος (ἢ οἱ τελευταῖοι) μετὰ μικροτέρων γραμμῶν 0,045, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 301 τεμαχίου, οὗ οἱ μὲν δύο πρώτοι στίχοι ἔχουσι μεγάλη γράμματα, ὁ δὲ τρίτος μικρά. Ἐκ δὲ τῶν λοιπῶν τεμαχίων τὰ μὲν ὑπ' ἀριθ. 302, 303, 305, 307 ἔχουσι μεγάλα γράμματα καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀνήκουσιν εἰς τοὺς πρώτους στίχους, τὰ δὲ ὑπ' ἀριθ. 304, 306 καὶ 307 Α ἔχουσι γράμματα μικρά καὶ ἀνήκουσιν εἰς τὸν τελευταῖον (ἢ τοὺς τελευταίους) στίχους τῆς ἐπιγραφῆς. Περὶ τῆς θέσεως τῶν τεμαχίων τούτων πρὸς ἀλληλα οὐδὲν δύναται νὰ ῥηθῆ ἄσφαλῶς, διὸ καὶ ἀναγράφω αὐτὰ κατὰ τὴν ἐν τῷ καταλόγῳ σειρᾶν.

304.

305.

306.

307.

307 Α.

-Ι'
ΚΑΙΤ ΚΑΙΣΑΙ
ΕΥΣΙ ΕΥΣΙ ΑΣ

20. Βάθρον ἐκ λευκοῦ μαρμάρου ἑλλιπὲς ἄνωθεν καὶ καθ' ἑκάτερα τῆς ἐπιγεγραμμένης πλευρῆς ἀποκείμενον ἐν τῷ Τελεστηρίῳ παρὰ τὴν πομπικὴν ὁδόν. Εἰς τὸ ἄνω μέρος αὐτοῦ προσαρμοσθέντα

συνεκολλήθησαν καὶ δύο μικρὰ τεμάχια ἐν τῷ μουσεῖῳ πρότερον ἀποκείμενα. Ὑψος 0,60, πλάτ. 0,48, πάχ. 0,53, τῆς δ' ἐπιγεγραμμένης ἐπιφανείας σωζόμενον πλάτος 0,26. Τὰ γράμματα εἶνε λίαν ἐφθαρμένα ἔνεκα ἀποσαθρώσεως τοῦ λίθου.

Ρ : Ω Κ Λ \ . Δ
 ΟΝΙΑΑΓΟΡΑΝ
 Ι Η Γ Η Σ Α Σ Ε Ν Ρ Ω Μ Ι
 Σ Δ Ο Ν Ι Α Ν Ε Ν Δ Ε Α Θ Η Ν Α Ι Σ Φ
 5 Ω Ν Δ Ε Δ Η Μ Ω Ν Α Χ Α Ρ Ν Ε Υ Σ Ι Ε
 Α Π Ο Λ Λ Ω Ν Ο Σ Ε Ξ Η Γ' Η Τ Η Σ Ξ Ε
 Π Ι Δ Ω Ν

[Τιβέ]ριω (Κλα)[υ]δ[ίω] - -
 - ονι(α), ἀγορανο[μήσας]
 [στρατ]ηγῆσας ἐν Ῥώμ[η]
 - - ἐν δὲ Ἀθήναις Φιλαδέλφεια]
 [τ]ῶν δὲ δῆμων Ἀχαρνέως ἱε[ρεὺς
 [Πυθίου] Ἀπόλλωνος, ἐξηγητῆς ἐξ Εὐμολ-
 πιδῶν.

Στ. 1. Πρὸ τοῦ Ρ ὑπάρχει μικρὸν ἶχνος καθέτου κεραίας μὴ δυνάμενον νὰ ἀνήκη εἰς Ε, μοὶ φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν εἶνε λείψανον γράμματος, ἀλλ' ὅτι προῆλθεν ἐκ τυχαίας βλάβης τοῦ λίθου.

Στ. 2. Τὸ πρῶτον Α δύναται νὰ εἶνε καὶ Δ.

Στ. 4. Ἐν ἀρχῇ λείψανον Σ λίαν ἀμφίβολον, ἐν τέλει δὲ Φ ἀμυδρὸν ἀλλ' εὐδιάγνωστον, τὰ δὲ λοιπὰ πάντα σαφῆ.

Ἡ ἐπιγραφή φαίνεται ὅτι ἀναφέρεται εἰς Τιβέριον Κλαύδιον Πολύζηλον Ἀχαρνέα, ἄνδρα γνωστὸν ὡς στρατηγῆσαντα τῆς πόλεως (CIA III 1140) καὶ ἀγνωθῆτην Φιλαδελφείων (CIA III 747), ὅθεν καὶ παρέλαβον τὴν συμπλήρωσιν τοῦ στίχου 4.

21. Μάρμαρον λευκὸν ἀνήκον ὡς φαίνεται εἰς μέγα βῆθρον, συνδεόμενον δὲ ποτε μετ' ἄλλου λίθου πρὸς ἀριστερὰν δι' ἀναθρώσεως. Ὁ λίθος εἶνε ἀέριος ἄνωθεν καὶ πρὸς ἀριστερὰν, ἢ ἐπιγεγραμμένη ἐπιφάνεια ὅμως πανταχόθεν ἐλλιπής, καίτοι ἄνωθεν πιθανῶς δὲν ὑπῆρχεν ἄλλος στίχος. Ὑψος 0,44, πλ. 0,45, πάχ. 0,57, τῆς ἐπιγεγραμμένης ἐπιφανείας μέγιστον πλάτος 0,30. Γράμματα λίαν ἐφθαρμένα καὶ δυσδιάγνωστα,

πολλὰ δὲ καὶ ὀλοσχερῶς κατεστραμμένα ἢ λίαν ἀμφίβολα. Ἀριθ. καταλ. 206.

Ι Η Ν ,
 Ι Ι Ο Λ Ι Σ Κ [ἢ π]όλις
 Ν Α Ν Λ Ρ Ν
 Ι Κ Ο Σ
 5 Α Ρ Ι Σ
 Σ Λ Ι Ο
 Σ Π
 Ι Ω
 Κ Κ
 10 Ο . Χ
 Ο Μ Γ Ι Ν Ι
 Π Ν Ο Ο Ε Ι
 Η Ω . . Α Η Α Α Γ
 Υ Δ Ι Μ Ο Υ Ν Ε Ο Π Ο Ι Ο Υ Τ Η [Ε]ὐδήμου νεοποιοῦ τῆ[ν
 15 Μ Ι Ν Α Ι Ο Υ Α Ν Γ Μ Ο Υ Γ Π Π
 Ι Α Μ Μ . Τ Γ

Ἐν στ. 3 δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ κεῖται τὸ ὄνομα τῆς ἐκ τῆς ἐν CIA III, 907 ἐπιγραφῆς γνωστῆς Κλαυδίας Μενάνδρας, ἧς τὸ γένος πιθανῶς ἀναγράφεται μετὰ τῶν ἀξιωματῶν αὐτοῦ ἐν τοῖς ἀκολουθοῦσι, κατὰ τὴν καὶ ἐν ἄλλαις ἐπιγραφαῖς τῶν αὐτῶν χρόνων συνήθειαν. Τοῦ ἐν τῇ κατωτέρω δημοσιευομένη ὑπ' ἀριθ. 22 ἐπιγραφῇ ἀναφερομένου ἱερέως Μενάνδρου τὸ ὄνομα φαίνεται ὅτι δὲν δύναται νὰ ἔκειτο ἐνταῦθα, διότι ἡ νῦν κατάστασις τοῦ λίθου εἶνε τοιαύτη, ὥστε τὸ γράμμα Ο θὰ εἶχε καταλείπει ἶχνος βέβαιον. Ἐν στ. 6 ὅμως δὲν δύναται νὰ ἀναγνωσθῆ τὸ ὄνομα τοῦ προγόνου τῆς Μενάνδρας Πραξαγόρου, διότι τὸ ἐν ἀρχῇ Σ εἶνε σαφές. Τὸ ἐν στ. 14 ΝΕΟΠΟΙΟΥ κεῖται βεβαίως ἀντὶ νεοποιοῦ ἀξιωματος γνωστοῦ ἤδη ἐξ ἐπιγραφῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἰδίως (ἴδε τὸν πίνακα τοῦ CIG ἐν λ. νεοποίης καὶ νεοποιοῦ σελ. 38). Ἐν στ. 15 μετὰ τὰ γράμματα ΜΙΝΑΙΟ τὸ Υ δὲν εἶνε βέβαιον, καίτοι δυσκόλως δύναται νὰ ἀναγνωσθῆ ὡς ἄλλο τι, τὰ ΑΝ σαφῆ, ἀλλὰ τὸ κατόπιν Υ εἶνε ἀμφιβολώτερον τοῦ προτέρου, ΜΟ σχεδὸν βέβαια, τὸ μετ' αὐτὰ Υ δύναται νὰ εἶνε καὶ Χ. Κατόπιν τοῦ τελευταίου Υ κεῖται πιθανῶς Ε. Ἐκ δὲ τῶν ἐπομένων δύο Π μόνον τὸ πρῶτον εἶνε βέβαιον.

22. Ἐπίκρανον βάρου ἐξ ὑμηπτιίου μαρμάρου μετὰ ἰχνῶν τῶν πελμάτων ἀνδριάντος ἀνωθεν. Πλ. 0,68, ὕψ. 0,28. Γράμματα κατὰ τὸ πλεῖστον ἐφθαρμένα καὶ δυσανάγνωστα. Ἀπόκειται πρὸ τῆς Φιλωνείου στοᾶς.

Ι Ο Ν Ι Ε Ρ Ε Α Σ Υ Ν Κ Λ Ι Ι
Κ Α Ι Δ Η Μ Ο Υ Κ Α Ι Υ Π Ο Τ Ο
Δ Ρ . Δ Ν Τ Α Τ Η Ν Ε Π Ω Ν Υ Μ Ο Ν Α Ρ Χ Η Ν
Μ Ε Ν Α Ν Δ Ρ Ο Ν Α Σ Κ Λ Η Π Ι Ο Δ Ω Ρ Ο Υ
Γ Α Ρ Γ Η Τ Τ Ι Ο Ν

(Τ)ὸν ἱερέα Συνκλήτου Ῥώμης
καὶ Δήμου (καὶ Χαρί)τ[ων καὶ]
ἄρξαντα τὴν ἐπώνυμον ἀρχὴν
Μένανδρον Ἀσκληπιοδώρου
Γαργήττιον.

23. Βάρου τετράγωνον ἐκ λευκοῦ μαρμάρου. Ὑψ. 1,40, πλ. 0,55, πάχ. 0,42. Ἀπόκειται ἔνθα καὶ ἡ προηγούμενη.

Ι Ε Ρ Ε Ι Α Ν Π Δ Λ Ι Α Δ Δ Γ Α Θ Η Ν Α Σ
Κ Α Θ Υ Π Δ Μ Ν Η Μ Α Τ Ι Σ Μ Δ Ν
Τ Η Σ Ε Ξ Α Ρ Ε Ι Δ Υ Π Α Γ Δ Υ Β Δ Υ Λ Η Σ
Κ Α Ι Ε Π Ε Ρ Ω Τ Η Μ Α Τ Η Σ Β Δ Υ Λ Η Σ
5 Τ Ω Ν Φ Κ Α Ι Τ Δ Υ Δ Η Μ Δ Υ Τ Δ Γ Ε Ξ
Ν Δ Σ Τ Δ Π Ρ Α Ξ Ι Ε Ρ Γ Ι Δ Ω Ν Σ Α Β Ε Ι Ξ
Ν Ι Α Ν Η Ν Α Μ Ι Λ Λ Ω Ν Ε Υ Σ Ε *
Β Ε Ι Α Σ Τ Η Σ Π Ε Ρ Ι Τ Η Ν Θ Ε Δ Ν
Ε Ν Ε Κ Ε Ν

Ἱερείαν Πολιάδος Ἀθηναῖς
καθ' ὑπομνηματισμὸν
τῆς ἐξ Ἀρείου Πάγου βουλῆς
καὶ ἐπερώτημα τῆς βουλῆς
τῶν Φ' καὶ τοῦ δήμου τὸ γέ-
νος τὸ Πραξιεργιδῶν Σαβει-
νιανὴν Ἀμιλλῶν εὔσε-
βείας τῆς περὶ τὴν θεὸν
ἔνεκεν.

24. Τμήμα εὐμεγέθους ἐπικράνου ἑλλιπὲς ἑκα-
τέροθεν. Πλάτος 0,70, ὕψ. 0,20, πάχ. 0,22.
Ἀριθ. καταλ. 723.

Χ Ο Ν Ι Ο Σ
Ο Ν Γ Ν Α Ι Ο Υ
Φ Ι Λ Α Γ Α Θ Ι Α Σ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ 1895

[Ἡ βουλή ἢ ἐπὶ τοῦ δεινός ἀρ]χον(τ)ος
— ον Γναίου
[υἱὸν ἀρετῆς ἔνεκα καὶ] φιλαγαθίας.

25. Ἐπίκρανον βάρου ἐκ γλαυκοφαίου μαρμάρου ἑλλιπὲς πρὸς ἀριστεράν. Πλ. 0,61, ὕψ. 0,30, πάχ. 0,63. Ἀριθ. καταλ. 627.

Ο Δ Η Μ Ο Σ
Ἰ Π Ο Ν Η Ρ Α Κ Λ Ε Ι Τ
Η Τ Τ Ι Ο Ν Α Ρ Ε Τ Η Σ
Κ Ε Ν Κ Α Ι Σ Ω Φ Ρ Ο Σ Υ Ν Η Σ

Ὁ δῆμος
- ππον Ἡρακλείτ[ου]
[υἱὸν -] - ἥττιον ἀρετῆς
[ἔνε]κεν καὶ σωφροσύνης

26. Βάσις ἐκ μέλανος ἐπιχωρίου λίθου. Πλ. 0,66, ὕψ. 0,31, πάχ. 0,40. Ἀριθ. καταλ. 728.

Ο Δ Η Μ Ο Σ
Σ Ε Μ Π Ρ Ω Ν Ι Α Ν Λ Ε Υ Κ Ι Ο Υ Θ Υ
Α Τ Ε Ρ Α Λ Ε Υ Κ Ι Ο Υ Γ Ε Λ Λ Ι Ο Υ Π Ο
Ι Λ Ι Κ Ο Λ Α Γ Υ Ν Α Ι Κ Α Α Ρ Ε Τ Η Σ
Ε Ν Ε Κ Α Ν

Ὁ δῆμος
Σεμπρωνίαν Λευκίου θυ-
[γ]ατέρα, Λευκίου Γελλίου Πο-
(π)λικόλα γυναῖκα ἀρετῆς
ἔνεκα(ν).

27. Μέγα βάρου ἐκ λευκοῦ μαρμάρου ἑλλιπὲς ἀνωθεν, ἀποκείμενον πρὸ τῆς Φιλωνείου στοᾶς. Ὑψος 1,20, πλάτος καὶ πάχος 0,70. Ἡ ἐπιγραφή περιβάλλεται πανταχόθεν ὑπὸ πλαισίου, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἀνεγνωρίσθησαν ὡς ἀνήκοντα εἰς αὐτὴν καὶ δύο μικρὰ τεμάχια ἐν τῷ μουσεῖῳ ὑπάρχοντα, ἐξ ὧν τὸ μὲν προσηρμόσθη καὶ συνεκολλήθη πρὸς τὸ βάρου συμπληρώσαν τὴν ἀρχὴν τῶν στίχων 3-9, τὸ δὲ ἕτερον ἀνήκον εἰς τὸ ἄνω δεξιὸν ἄκρον τῆς ἐπιγραφῆς δὲν προσαρμόζεται. Τὸ μικρὸν τοῦτο τεμάχιον εἶνε ἀκέραιον ἀνωθεν καὶ πρὸς δεξιάν, διακρίνομεν δ' αὐτὸ διὰ τοῦ γράμματος θ. Ὑψος αὐτοῦ 0,25, πλ. 0,10, πάχ. 0,11. Ἡ διατήρησις τῶν γραμμάτων εἶνε ἐν γένει καλλίστη. Τὸ

βάθρον τοῦτο ἄδηλον διὰ τίνα αἰτίαν φέρει δύο ἐπιμήκεις καὶ ὄχι πολὺ βαθείας ὀπάζ, ὧν ἡ κατώτερα κείται ἐκτὸς τῶν γραμμάτων, ἢ ἀνω-

τέρα ὅμως ἐξηφάνισε τὸ ἀνώτερον ἡμισυ μέρος τῶν ἐν αὐτῷ σωζομένων γραμμάτων τοῦ τρίτου στίχου.

ε'.

ΝΦΚΑΙ

ΑΝΙΕΑ

ΟCΤΗΝ

ΕΥCΑΝ

-ω)

ΓΑ ΡΙΑΡΧΗCΑΝ Ι

ΟΥ ΗC CΤΡΑΤΗΓΗCΑΝΤΟCΕΙ

ΙΥ ΤΟCΕΚΤΩΝΙΔΙΩΝΑΓΩΝΟΘΕ

5 ΤΟCΠ . . ΑΘΗΝΑΙΩΝΟΙΚΟΘΕΝΤΙΤΟΥΦΛΛΕΩCΘΕΝΟΥC

ΝΙΕΩ . . ΚΓΟΝΟΝΑΡΞΑΝΤΟCΤΗΝΕΠΩΝΥΜΟΝΑΡΧΗΝΠΑΝ

ΓΥΡΙ . . ΧΗCΑΝΤΟCΚΗΡΥΚΕΥCΑΝΤΟCΤΗCΕΞΑΡΕΙΟΥΠΑΓΟΥ

ΒΟΥΛΗC CΤΡΑΤΗΓΗCΑΝΤΟCΕΠΙΤΑΟΠΛΑΓ . . ΚΑΙΓΥΜΝΑCΙΑΡ

ΧΗ . . ΝΤΟCΑΓΩΝΟΘΕΤΗCΑΝΤΟCΠΑΝΑΘΗΝΑΙΩΝΑΠΟΔΕΙ-

10 Χ . . . ΤΟCΥΠΟΘΕΟΥΑΔΡΙΑΝΟΥΤΙΤΟΥΦΛΑΛΚΙΒΙΑΔΟΥΠΑΙΑΝΙΕ

ΑΔΕΛΦΟΝΑΡΞΑΝΤΟCΤΗΝΕΠΩΝΥΜΟΝΑΡΧΗΝΠΑΝΗΓΥΡΙ

ΧΗCΑΝΤΟCΚΗΡΥΚΕΥCΑΝΤΟCΤΗCΕΞΑΡΕΙΟΥΠΑΓΟΥΒΟΥΛΗC

ΑΝΤΑΠΑΝΗΓΥΡΙΑΡΧΗCΑΝΤΑΓΥΜΝΑCΙΑΡΧΗCΑΝΤΑΟΙΚΟΘΕΝ

ΙΚΕΙΟΙCΠΡΕCΒΕΥCΑΝΤΑΔΙCΕΙCΡΩΜΗΝΕΠΙΘΕΟΥΑΝΤΩΝΕΙ

15 ΟΥΥΙΟΝΦΛ . ΕΙCΙΔΩΡΑCΤΗCΦΛ . ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥΚΑΙΔΟΜΙΤΙΑC

ΛΑΟΔΑΜΕΙΑCΘΥΓΑΤΡΟCΚΡΑΤΕΡΟΥΕΓΓΟΝΟΝΟCΤΗΝΠΙCΤΙΝ

ΤΗΠΟΑΕΙΕCΤΑΝΥΝΔΙΩΝΚΑΤΕΛΙΠΕΝΦΥΛΑC CΕΙΪΕΡΟΦΑΝΤΟΥΝ

ΤΑΕΠΙΓΕΝ . ΥCΛΑΜΠΡΟΤΗΤΙΚΑΙΦΙΛΟΤΙΜΙΑΙCΠΑCΑΙCΕΥΧΑΡΙCΤΗ

CΑΝΤΑΤΗΠΟΛΙΤΟCΤΡΟΦΙΟΝΠΑΡΑΤΩΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΘΕΩΑΝ

20 ΤΩΝΕΙΝΩΛΑΒΟΝΤΑΚΑΙΤΟΝΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΜΥΗCΑΝΤΟC

. ΟΥΚΙΟΝΑΥΡΗΛΙΟΝΟΥΗΡΟΝΔΙCΕΠΙΤΩΕΤΕΙΑΓΑΓΟΝΤΑ

ΜΥCΤΗΡΙΑΚΑΙΤΟΥΤΟΚΑΤΑΤΟΘΕΜΙΤΟΝΚΑΙΠΡΟCΕΙΔΡΥCΑΝ

ΤΑΕΥΜΟΛΠΙΔΗΝCΥΝΑΓΑΓΟΝΤΑΕΠΕΙΚΑΙΕΠΙΛΕΓΟΝΤΑΕΙΧΟΜΕΝΑΡΕΤΗCΜΕΓΕ

ΘΕΙΚΑΙΤΗCΠΡΟCΤΟΥCΘΕΟΥCΕΥCΕΒΕΙΑCΚΑΝΤΟΥΤΩΧΑΡΙΝΑΝΕΘΗΚΕΝ

[Ἡ βουλὴ ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου καὶ ἢ βουλὴ τῶ]ν Φ'. καὶ
[ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων Τίτον Φλ. Λεωσθένην Παι]ανιέα
[Τίτου Φλ. Ἀλκιβιάδου Παιανιέ]ω[ς υἱὸν ἄρξαντ]ος τὴν
[ἐπώνυμον ἀρχὴν π]α[νηγυ]ριαρχήσαν[τος κηρυκ]εύσαν-

5 [τος τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου [βουλ]ῆς στρατηγήσαντος ἐπὶ τὰ ὀ]-
[πλα γ]υ[μνα]σ[ιαρχήσαν]τος ἐκ τῶν ἰδίων ἀγωνοθε[τήσαν]-
[τος Π[αν]αθηναίων οἰκοθεν, Τίτου Φλ. Λεωσθένους [Παια]-
νιέω[ς ἐ]κγονον ἄρξαντος τὴν ἐπώνυμον ἀρχὴν, παν[η]-
γυρι[αρ]χήσαντος, κηρυκεύσαντος τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου
βουλῆς, στρατηγήσαντος ἐπὶ τὰ ὀπλα γ'. καὶ γυμνασιαρ-
χή[σα]ντος, ἀγωνοθετήσαντος Παναθηναίων ἀποδει-

10 χ[θέν]τος ὑπὸ θεοῦ Ἀδριανοῦ, Τίτου Φλ. Ἀλκιβιάδου Παιανιέ-
[ω]ς ἀδελφὸν ἄρξαντος τὴν ἐπώνυμον ἀρχὴν πανηγυρι-
[αρ]χήσαντος, κηρυκεύσαντος τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς,

- [ἄρξ]αντα, πανηγυριαρχήσαντα, γυμνασιάρχῃσαντα οἰκοθεν
 [ο]ικείοις, πρεσβεύσαντα δις εἰς Ἑρώμην ἐπὶ θεοῦ Ἀντωνεί-
 15 [ν]ου, υἱὸν Φλ. Εἰσιδώρας τῆς Φλ. Ἑρακλείτου καὶ Δομιτίας
 (Λ)αοδαμείας θυγατρὸς Κρατεροῦ ἔγγονον, ὃς τὴν πίστιν
 τῇ πό(λ)ει ἐς τὰ νῦν δι' ὧν κατέλιπεν φυλάσσει, ἱεροφαντοῦν-
 τα ἐπὶ γέν[ο]υς λαμπρότητι καὶ φιλοτιμίαις πάσαις εὐχαριστή-
 20 σαντα τῇ πόλι, τὸ στρόφιον παρὰ τῷ αὐτοκράτορι θεῷ Ἀν-
 τωνείω λαβόντα καὶ τὸν αὐτοκράτορα μύησαντος
 [Λ]ούκιον Αὐρήλιον Οὐῆρον, δις ἐπὶ τῷ ἔτει ἀγαγόντα
 μυστήρια καὶ τοῦτο κατὰ τὸ θεμιτόν, καὶ προσειδρύσαν-
 τα Εὐμολπίδην, συναγαγόντα ἔπει καὶ ἐπιλέγοντα «*εἶχομεν*», ἀρετῆς μεγέ-
 θει καὶ τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσεβείας κἄν τούτω χάριν ἀνέθηκεν.

Στ. 9 ἐν τέλει ὑπάρχει χώρος ἐνὸς γράμματος
 κενὸς πληρούμενος διὰ στιγμῆς. Στ. 17 ΠΟΑΕΙ
 κατὰ παραδρομὴν τοῦ χαρακτοῦ. Στ. 20 λα-
 βόντα-μύησαντος (οὕτω). Ἀξία σημειώσεως εἶνε
 καὶ ἡ ἐν τέλει συντακτικὴ ἀνακολουθία: ἀρετῆς
 μεγέθει καὶ -εὐσεβείας - χάριν. Περὶ τοῦ γέ-
 νους τοῦ Τίτου Φλ. Λεωσθένους ἴδε Hirschfeld
 (Hermes VII, σελ. 52 ἐξ.) καὶ Dittenberger (εις
 CIA, III, 656).

28. Ἐπίκρανον ἐκ λευκοῦ μαρμάρου ἑλλιπὲς
 πρὸς δεξιάν. Πλ. 0,33, πάχ. 0,17, ὕψος τῆς ἐπι-
 γεγραμμένης ἐπιφανείας 0,07.

Ι Β Ο Υ Δ Η Η Ε Ξ Α Ρ Ε Ι Ο Υ Π Λ
 Μ Ο Σ Τ Ι Τ Ο Ν Φ Λ Α Ο Υ Ι Ο

(Ἡ)βου(λ)ῆ ἑξ' Ἀρείου π[ά]γρου καὶ ἡ βουλή τῶν-καὶ ὁ δῆ]-
 μος Τίτον Φλόουσιον - -

29. Τεμάχιον στρογγύλου βάρους ἐξ ὑμηττίου
 μαρμάρου ἀποκείμενον πλησίον τοῦ Βουλευτηρίου
 ἐπὶ τοῦ πρὸς ἀνατολὰς τείχους. Ὑψος 0,90, διά-
 μετρος περιπίου 0,92.

Κ Ο Ν Τ Ι Τ Ι Ο Ν
 Λ Ε Υ Κ Ι Ο Υ Υ Ο Ν
 Α Ρ Ε Τ Η Σ Ε Ν Ε Κ Α Κ Α Ι Ε Υ Ν Ο Ι Α Σ

[Μᾶρ]κον Τίτιον
 Λευκίου υἱὸν
 ἀρετῆς ἕνεκα καὶ εὐνοίας.

30. Τμήμα μεγάλης στήλης ἐκ πεντελησίου
 μαρμάρου συγκεκολλημένον ἐκ τεσσάρων τεμα-
 χίων, πανταχόθεν ἑλλιπές. Ὑπὸ τὸν σωζόμενον τε-
 λευταῖον στίχον δὲν ὑπάρχουσιν ἄλλα γράμματα.
 Ὑψος 0,63, πλ. 0,32, πάχ. 0,14-0,16. Ἐκ τῆς
 αὐτῆς στήλης μοὶ φαίνεται ὅτι προέρχεται καὶ τὸ
 μὴ προσαρμόζον πρὸς τὰ λοιπὰ τεμάχιον β'. Ὑψ.
 0,18, πλ. 0,075. Ἀριθ. καταλ. 24-25.

α'.

- Α

β'.

Ι Ε Ν

Ε Ι Κ

Ν Δ Γ

Α Ν

Η Ε Ι

Α Ν

Ο Λ Ο

Α Τ Ι Θ Ε Ν Α Ι Ε Ξ Ε

Ὁ πρῶτος στίχος τοῦ πρώτου τεμαχίου εἶνε κε-
 χωρισμένος τῶν λοιπῶν καὶ ἴσως ἦτο ἐπικεφαλὴς
 τῆς ὅλης ἐπιγραφῆς, δὲν δύναται ὅμως νὰ ἀναγνω-
 σθῇ ἀγαθῇ τύχῃ, διότι μετὰ τὸ Α ὑπάρχει ἰκανὸς
 χώρος κενός. Ὁ τελευταῖος στίχος ἴσως δύναται
 νὰ ἀναγνωσθῇ [ἀν]ατιθέσθαι ἕξε[σι].

31. Δύο τεμάχια στήλης ἐκ λευκοῦ μαρμάρου
 μὴ προσαρμόζοντα μὲν πρὸς ἄλληλα, ὁμοίωτατα
 ὅμως κατὰ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων καὶ τὸ
 χρῶμα τῆς ἐπιφανείας τοῦ μαρμάρου. Τὸ πρῶτον
 εἶνε ἀκέραιον ἄνωθεν, καὶ ἐκδεδομένον κατὰ Lenor-
 mant ἐν CIA III 3958 ὄχι ἀκριβῶς. Τὸ δεύτερον
 δὲ εἶνε πανταχόθεν ἑλλιπές. Α ὕψ. 0,20, πλ.
 0,075, πάχ. 0,04, Β. ὕψ. 0,22, πλ. 0,12, πάχ.

0,04. Οἱ τρεῖς τελευταῖοι στίχοι τοῦ Α εἶνε χωρισμένοι τῶν πρώτων, ἐπειδὴ δὲ ἐν τῷ Β ὑπάρχει ἄνωθι ἄγραφος χώρος, φαίνεται ὅτι οἱ στίχοι αὐτοῦ ἀντιστοιχοῦσι πρὸς τοὺς τελευταίους τοῦ Α.

Α		
Υ Π		
Ο Σ Μ		
C T	B	
Α Φ	\ Ω Ν Ο C	- (λ)ωνος
Η Ν Ο	C I O C	- σιος
Τ ω	Χ Α Ι Ο Υ	- χαίου
	Ω Ν	- ων

Ἐν στ. 1 τοῦ τεμαχίου Α ἴσως πρέπει νὰ συμπληρωθῇ: [καθ'] ὑπ[ομνηματισμὸν τῆς ἐξ' Ἀρείου πάγου βουλῆς].

32. Τμῆμα κίονος ἀρραβδώτου ἐκ λευκοῦ μαρμάρου ἀνήκοντος εἰς τὴν ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ λεγομένου Βουλευτηρίου ῥωμοδομημένην ῥωμαϊκὴν στοάν, ἔνθα καὶ εὐρέθη. Ὁ λίθος εἶνε πολλαχῶς διερρηγμένος, πολλὰ δὲ τεμάχια αὐτοῦ ὀλοσχερῶς ἀποκεκομμένα ἀπέκειντο ἐν τῷ μουσεῖῳ καὶ ἀλλαχοῦ, μέχρις ὅτου ἀνεγνωρίσθησαν ὡς ἀνήκοντα εἰς αὐτὸν καὶ συνεκολλήθησαν ὅσα προσήρμοζον. Ἡ

διάμετρος τοῦ κίονος εἶνε 0,62, τὸ δὲ μέγιστον ὕψος τοῦ σωθέντος τμήματος αὐτοῦ μετὰ τῶν συγκολληθέντων τεμαχίων 0,65. Πλὴν τούτου ὅμως ὑπάρχει καὶ ἄλλο τεμάχιον ἐκ τοῦ αὐτοῦ κίονος μὴ προσαρμόζον πρὸς τὸ λοιπὸν μέρος, συγκολληθὲν δὲ ἐκ τριῶν μικροτέρων τεμαχίων, ὅπερ διακρίνομεν διὰ τοῦ γράμματος β' (ὕψος αὐτοῦ 0,15), προσέτι δὲ καὶ τρίτον μικρὸν τεμάχιον διακρινόμενον διὰ τοῦ γράμματος γ (ὕψος αὐτοῦ 0,09, σωζομένη περίμετρος 0,14). Ἡ ἐπιγραφή ἐν μὲν τῷ μείζονι σωζομένῳ τεμαχίῳ α εἶνε ἐκατέροθεν ἀκεραία πλὴν τῶν πρώτων ὀκτώ στίχων, κάτωθεν δὲ οὐδὲν ἐλλείπει πλὴν μικροῦ μέρους τῆς πρὸς δεξιὴν στήλης (2-3 στίχοι). Ἐν τῷ τεμαχίῳ β πάντες οἱ στίχοι εἶνε ἐλλιπεῖς πρὸς δεξιάν, ἄνωθεν δὲ τοῦ πρώτου στίχου κατὰ τὸ μέσον τοῦ σωζομένου μέρους αὐτοῦ δὲν ὑπάρχουσι γράμματα, δυνατὸν ὅμως νὰ ὑπῆρχεν ἐπικεφαλὴς τις (ὡς τὸ ὑπ' ἐμοῦ συμπληρωθὲν Ἀγαθῇ τύχῃ) ὑψηλότερον. Ἐν δὲ τῷ τεμαχίῳ γ ἡ ἐπιγραφή εἶνε πανταχόθεν ἐλλιπής. Τὸ μέγεθος τῶν γραμμάτων διαφέρει κατὰ μέρη ἢ καὶ κατὰ στοιχεῖα· τὰ μέγιστα γράμματα ὑπάρχουσιν ἐν τῷ τεμαχίῳ β καὶ ἐν τοῖς δύο πρώτοις στίχοις τοῦ γ ἔχοντα μέγεθος 0,013-0,015, τὰ δὲ ἐλάχιστα ὑπάρχουσιν ἐν τῷ α καὶ τοῖς τελευταίοις στίχοις τοῦ γ ἔχοντα ἐνίοτε μέγεθος μὲνον 0,007. Ἀριθ. καταλ. 6-8.

6.

Ι Σ Τ Ο Υ Α Υ Τ Ο Κ Ρ Α Τ Ο Ρ Ο
 Κ Ο Μ Μ Ο Δ Ο Υ Α Ν Τ Ω Ν Ι Ν Ο Υ Σ
 Χ Ο Υ Σ Β Η Σ , Ι Ε Ω Σ Π Α Ν Η Γ Υ Ι , Α Ρ
 Π Ο Λ Ε Ω Σ Ι Ο Ι Ε Ρ Ο Φ / , Ι Ο Υ Σ
 5 Α Ι Ο Λ Ι Ω Ν Ο Σ Ο Η Δ Ρ Ο Μ Ι
 Α Ν Τ Ι Ο Χ Ι Δ Ο Σ Τ Ι Μ Η
 Ι Σ Ι Τ Ο Υ Σ Α Ν Ε
 Ν '

γ.

Ι Υ Μ Ο Σ Δ Ι Λ Ε Υ
 Λ Λ Η Ν Ε Υ C
 Θ Ε Ν Η Σ Α Ν Θ Ο Υ
 5 Ο Σ Α Ν Θ Ο Υ
 Ι Τ Ε Λ Η Σ

α.

Λ Ο
 Α Ι Φ
 Ι Ε Ρ Λ
 Κ Λ Μ
 5 Α Ρ Ι Σ Ι
 Κ Τ Η Τ Ο Σ Ε Π Ι Γ Ο Ν Ο Υ
 Δ Ι Ο Ν Υ Σ Ι Ο Σ Γ Λ Α Υ Κ Ο Υ
 Κ Λ Ν Ι Κ Η Φ Ο Ρ Ο Σ
 Μ Ε Γ Α Λ Ι Ν Ο Σ Α Φ Ρ Ο Δ Ι Σ Ι Ο Υ
 10 Χ Α Ι Ρ Ε Α Σ Δ Ι Ο Γ Ε Ν Ο Υ Σ
 Α Ρ Ι Σ Τ Ο Β Ο Υ Λ Ο Σ Ζ Ω Σ Ι Μ Ο Υ
 Φ Σ Τ Ε Φ Α Ν Ο Σ
 Α Ν Α Φ Λ Υ Σ Τ Ι
 Α Ι Μ Α Ρ Κ Ο Σ
 15 Κ Λ Σ Ε Ρ Α Π Ι Ω Ν
 Ι Ο Υ Κ Α Ι Κ Ι Λ Ι Λ Ν Ο Σ
 Τ Ι Μ Ο Κ Ρ Α Τ Η Σ Κ Α Ρ Π Ο . . Ρ Ο Υ
 Σ Η Μ Α Χ Ι Δ Α Ι
 Ε Ι Σ Ι Δ Ω Ρ Ο Σ)
 20 Θ Ρ Α Σ Υ Β Ο Υ Λ Ο Σ Α Ρ Ι Σ Τ Ι
 Ε Υ Ρ Ι Π Ι Δ Η Σ Π Ρ Ε Ι Μ Ο Υ
 Ε Π Ι Τ Υ Γ Χ Α Ν Ω Ν)
 Ο Ν Η Σ Ι Μ Ο Σ Ε Ι Φ Ι Κ Ρ Α Τ Ο Υ Σ
 Α Ι Σ Ι Τ Ο Ι
 25 Ι Ο Ι Ε Ρ Ο Φ Α Ν Τ Η Σ
 Α Ι Λ Δ Α Δ Ο Υ Χ Ο
 Ε Ρ Ε Ν Ν Ι Ο Σ Ι Ε Ρ Ο Κ Η Ρ Υ
 Κ Δ Ε Π Ι Β Ω Μ Ω

Ι
 Α Ι Μ
 Α Ι Μ /
 Τ Ι Τ Ι Ο Σ Μ Ο Ι Ο Σ
 Α Λ Ω Π Ε Κ Η Θ Ε Ν
 Χ Ρ Υ Σ Ε Ρ Ω Σ)
 Δ Ε Ι Φ Ι Λ Ο Σ Χ Α Ρ Ε Ι Σ Ι Ο Υ
 Ν Ι Κ Ο Μ Α Χ Ο Σ)
 Δ Ε Ι Φ Ι Λ Ο Σ)
 Φ Υ Ρ Ν Η Σ Ι Ο Ι
 Υ Γ Ε Ι Ν Ο Σ Α Ρ Χ Ι Μ Η Δ Ο Υ Σ
 Κ Ρ Ι Ω Ε Ι Σ
 Ν Ι Κ Ο Σ Ρ Α Τ Ο Σ Ν Ι Κ Ι Ο Υ
 Β Λ Ι Γ ' Σ
 Τ Η Σ)

β'.

[Ἄγαθῆ τύχη]

[Νίκη]ς τοῦ αὐτοκράτορος [Μάρκου Αὐρηλίου]
 Κομμόδου Ἀντωνίνου σ[εβαστοῦ ἐπ' ἄρχοντος - -
 -χους Βησ[α]ιέως πανηγυ(ρι)αρχοῦντος καὶ ἐπιμελητεύοντος; τῆς]
 πόλεως Ἰο(υλίου) ἱεροφ(άντ)ου σ[πραττηγοῦντος ἐπὶ τοὺς ὀπλίτας]
 Αἰολίωνος [Φλυέως β]οηδρομι[ῶνος - - - οἱ πρυτάνεις τῆς]
 Ἀντιοχίδος [φυλῆς] τιμῆ[σαντες ἑαυτοὺς καὶ τοὺς]
 [ἀ]ίσίτους (ἀ)νέ[γραψαν]

- - -

γ'.

[ἐπών]υμος Δ Ι Λ Ε Υ
 [Πα]λληνεὺς
 -σ]θένης Ἄνθου
 -ος Ἄνθου
 -σ]ιτέλης

α'.

Λο[ύκιος - -]	
Αἰ(λιος) Φ - -	
Ἴερ(ε)- - -	
Ἄρισ[τ- -	
Κτῆτος Ἐπιγόνου	
Διονύσιος Γλαύκου	Αἰμ(ιλ - -)
Κλ. Νικηφόρος	Αἰμ(ίλιος) - -
Μεγαλῖνος Ἀφροδισίου	Τίτιος Μ(ο) - - (σ)ιος
Χαιρέας Διογένους	Ἄλωπεκῆθεν
(Ἄ)ριστόβουλος Ζωσίμου	Χρυσέρως
Φλ. Στέφανος	Δεΐφιλος Χαρεισίου
Ἄναφλύστ[ιοι]	Νικόμαχος
Αἰ(λιος) Μᾶρκος	Δεΐφιλος
Κλ. Σεραπίων	Φυρνήσιοι
Ἰούλιος Καικιλιανός	Ἰγείνος Ἀρχιμήδους
Τιμοκράτης Καρπο[φόρου]	
Σημαχίδαι	Κριωεῖς
Εἰσίδωρος	Νικόσ(τ)ρατος Νικίου
Θρασύβουλος Ἀριστί[ωνος]	Β(αίγη;)ς
Εὐριπίδης Πρέιμου	-της
Ἐπιτυγῶνων	
Ὀνήσιμος Εἰφικράτους	
Ἄϊσιτοι	
Ἰο(ύλιος) ἱεροφάντης	
Αἰλ. δαδοῦχο[ς]	
Ἐρένιος ἱεροκῆρυ[ξ]	
Κ(λαύδιος) ἐπὶ βωμῶ	

β'. στ. 1. Τὸ πρῶτον διασωθὲν λείψανον γράμματος δύναται νὰ ἀνήκη εἰς Η ἢ εἰς Ι, τὰ δὲ πρὸ αὐτοῦ ἐλλείποντα γράμματα ἦσαν τρία ἕως τέσσαρα. Ἐν τέλει κεῖται ἐφθαρμένον C ἀντὶ τοῦ ἄλλως συνήθους ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ Σ.—Στ. 4. Μετὰ τὸ ΙΟ χάσμα χωροῦν δύο γράμματα, ἅτινα ὅμως ἀναμφιβόλως δὲν ὑπῆρχον (πρβ. α' στ. 25).—Στ. 6. Μετὰ τὸ Ἀντιοχίδος χάσμα ἕως πέντε γραμμάτων. Τὴν συμπλήρωσιν ἐν στ. 1 παρέλαβον ἐκ τῆς ἐν CIA III 1089 ἐπιγραφῆς. Ἐν στ. 8 τὸ κατόπιν τοῦ Ν ἐφθαρμένον γράμμα πιθανῶς εἶνε .

γ'. στ. 2 ἐν ἀρχῇ κάθετος κεραία ἐφθαρμένου γράμματος. Μετὰ τὸ Σ ὑπάρχει χώρος ἐνός γράμματος ἄγραφος, ἔπειτα δὲ Δ ἐφθαρμένον μὲν ἀλλ', ὡς φαίνεται, βέβαιον καὶ μετ' αὐτὸ κάθετος κεραία

ἀδήλου γράμματος. Τὰ λοιπὰ σαφῆ. Ἐν τοῖς ἐπομένοις στίχοις δὲν ὑπάρχουσιν ἄλλα γράμματα πρὸς δεξιάν.

α'. στ. 3. Μετὰ τὸ Ρ λείψανον γράμματος πιθανῶς Ε· πιθανῶς καὶ τὸ ἐν ἀρχῇ Ι ἐγράφη κατὰ παραδρομὴν ὑπὸ τοῦ χαρακτοῦ ἀντὶ Φ, ὥστε πρέπει νὰ ἀναγνωσθῆ Φερε[κράτης] ἢ τι τοιοῦτον.—Ἐν τῇ πρὸς δεξιάν στήλῃ ἄνωθεν τοῦ Κριωεῖς ὑπάρχει εἰς στίχος ἄγραφος. Τὸ ἐν τῷ προτελευταίῳ στίχῳ τῆς αὐτῆς στήλης ὄνομα κατὰ τὰ σωζόμενα λείψανα τῶν γραμμάτων φαίνεται ὅτι πρέπει νὰ ἀναγνωσθῆ Βαίγης, καίτοι τοιοῦτον ὄνομα οὔτε γνωστὸν εἶνε, οὔτε ἐτυμολογικῶς εὐεξήγητον.

33. Βάσις ἐξ ὑμηττίου μαρμάρου φέρουσα ἄνωθεν μεγάλην τετράγωνον ὀπὴν ἐν τῷ μέσῳ διήκου-

σαν δι' ἅπαντος τοῦ λίθου. Πλ. 0,56, ὕψ. 0,38, πᾶχ. 1,32. Οἱ δύο τελευταῖοι στίχοι εἶνε κεχαραγμένοι ἐπὶ παλιγξέστου ἐπιφανείας, τὸ δὲ δεξιὸν ἥμισυ τοῦ στ. 4 καὶ ὁ στ. 5 φαίνεται ὅτι ἀπεξέσθησαν ἐκ δευτέρου ἀφανισθέντες ὀλοσχερῶς πλήν ἐλαχίστων ἰχνῶν. (Περὶ τούτου ὡς καὶ περὶ τῆς συμπληρώσεως πρὸς CIA III, 642 καὶ 644). Ἀπόκειται ἐπὶ τοῦ πρὸς ἀνατολὰς τείχους πλησίον τοῦ Βουλευτηρίου.

ΗΞΑΡΕΙΟΥΠΑΓΟΥΒΟΥΛΗ
ΚΑΙΗΒΟΥΛΗΤΩΝΕΞΑΚΟCΙΩΝ
ΚΑΙΟΔΗΜΟΣΟΑΘΗΝΑΙΩΝΙΟΥ
ΛΙΟΝΝΙΚΑΝΟΡΑ!

Ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή
καὶ ἡ βουλή τῶν ἐξκκοσιῶν
καὶ ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων Ἰού-
λιον Νικάνορα [νέον Ὀμηρον]
[νέον Θεμιστοκλέα].

34. Τεμάχιον στήλης ἐκ λευκοῦ μαρμάρου ἀέριον μόνον πρὸς δεξιάν, κάτωθεν δὲ καὶ πρὸς ἀριστερὰν ἐπίτηδες ἀποτετμημένον. Ὑψος 0,24, πλ. 0,12, πᾶχ. 0,115. Τὰ γράμματα ὁμοιάζουσι πολὺ πρὸς τὸ ἐν Ἐφ. Ἀρχ. 1894 σελ. 211 ἀριθ. 36 ἐκδεδομένον τεμάχιον, ὥστε δὲν εἶνε ὅλως ἀπίθανον νὰ προέρχωνται ἀμφότερα ἐκ τῆς αὐτῆς στήλης, καίτοι ἐκεῖνου τὸ πᾶχος εἶνε σημαντικῶς μεγαλύτερον (0,13-0,14). Ἀριθ. καταλ. 115.

Α Λ Ι Γ Ο Τ Ο	[κε](χειρ)οστο[νημένον]
Ν Τ Ω Ν Φ Ο	
Υ Τ Ο Ν Τ Ω Ν	
Ο Υ Ν Τ Α Σ Ε	- οὔντας ε -
5 Ω Ι Ν Ι Κ Α Ν Ο Ρ Ι	[Ἰουλί]φ Νικάνορι
Α Ν Ε Α Ν Ω Σ Ι Ν	- αν ἐὰν ὦσιν
Ν Κ Α Ι Μ Ε Τ Α	- ν καὶ μετα-
Ι Σ Ε Ω Σ Ο	- σεως ο -
Τ Ω Ν Ε Σ Ο	
10 Υ Ν Φ Ω Ν Ο Ν	[σ]ύνφωνον
Ν Η Τ Ο Ν Μ Ε	
Ξ Ο Λ Ο Υ Σ	- ς ὀ(δ)οῦς.

35. Τμήμα βάσεως ἐξ ὑμηττίου μαρμάρου μόνον ἄνωθεν ἀέριον. Πλ. 0,35, ὕψ. 0,33, πᾶχ. 0,30. Ἀριθ. καταλ. 712.

Ι Α Ε Τ Ρ Α Τ Ω Ν
Ι Σ Α Τ Ο Ι [ε]ἰσατο Ι

Τὰ δύο πρῶτα γράμματα ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ εἶνε λίαν ἐφθαρμένα καὶ μόλις διακρίνονται, πάντα τὰ λοιπὰ ὁμῶς εἶνε σαφῆ. Ἄν ἡ ἀνάγνωσις εἴσατο ἐν στ. 2 εἶνε ὀρθή, τὸ ἐπόμενον ἰ ἴσως ἀνήκεν εἰς τὴν λέξιν ἰέρεια, ὅτε πρέπει νὰ ὑποτεθῆ ὅτι τὸ ὄνομα αὐτῆς ὑπῆρχεν ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ τοῦ ἐλεγειακοῦ στίχου.

36. Δύο τεμάχια ἐκ τοῦ ἐπιστυλίου μικροῦ τινος μνημείου μὴ συναρμοζόμενα πρὸς ἄλληλα, ἀμφότερα δὲ πανταχόθεν ἐλλιπῆ. Τοῦ πρώτου πλάτος 0,27, ὕψ. 0,17, πᾶχ. 0,15· τοῦ δευτέρου ὕψ. 0,13· πλ. 0,10, πᾶχ. 0,035. Ἀριθ. καταλ. 499-450.

α'.

- Β Α -	β'.
Σ Α Ρ Ε Ι Ο Ι	
Π Ι Μ Ε Λ Η Θ Ι	Ι Α C
Ι Ο Υ	Γ Ι Ν Ι Τ Α

[Αὐτοκράτορα Καίσαρα - - σε]βα[στών; - -
[ἡ] ἐξ Ἀρείου[υ πάγου βουλή - - -
[ε]πιμεληθ[έντος τῆς ἀναθέσεως]
β'. στ. 2 [Ἐλευ]σίν(ι); Τ.Κ--

Τὸ στοιχεῖον Σ δηλοῖ τὸ ξ, τὸ δὲ σ δηλοῦται διὰ τοῦ C —β'. στ. 1. Τὸ πρῶτον γράμμα δὲν δύναται νὰ εἶνε Ν, ἐπομένως δὲν δύναται νὰ συνδεθῆ μετὰ τοῦ α' ἀναγινωσκομένου [ἀν]α[θέσεως]. Τὸ τελευταῖον γράμμα ἐν τῷ δευτέρῳ στίχῳ τοῦ β' φαίνεται ὡς λείψανον Κ, τὸ δὲ πρὸ αὐτοῦ Τ ἔχει τὴν ἄνω γραμμὴν οὔτω ἐκτεταμένην, ὥστε ἐνοῦται πρὸς τὸ Ι ὁμοιάζον πρὸς Π. Τὸ Τ τοῦτο ἔνεκα τοῦ ἐπομένου Κ πρέπει νὰ ἐκληφθῆ ὡς συντετρημένη γραφή τοῦ ὀνόματος Τίτος.

37. Τεμάχιον βάσεως τινος ἢ ἐπικράνου ἐλλιπὲς κάτωθεν καὶ πρὸς δεξιάν. Ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας αὐτοῦ ἐχαράχθη αὐτοσχεδίως ἢ ἐπιγραφή ἐν χρόνοις ὑστερωτέροις Ὑψος τῆς ἐπιγεγραμμένης ἐπιφανείας 0,25, πλ. 0,18 Ἀριθ. καταλ. 483.

Τ Ρ Υ Φ Ω Ν Ε

Τρύφων 'Ε-

Τὸ ἐν τέλει Ε εἶνε ἀναμφιβόλως τὸ ἀρκτικὸν γράμμα τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρὸς τοῦ Τρύφωνος. Ἡ ἀμέλεια τῆς χαράξεως τῶν γραμμάτων καὶ ἡ θέσις, ἐφ' ἧς εἶνε κεχαραγμένα, καθιστᾷ ἀδύνατον τὴν ὑπόθεσιν ὅτι ἡ ἐπιγραφή ἀνήκει εἰς τεχνίτην καὶ ἐπομένως ὅτι πρέπει νὰ συμπληρωθῇ ἐ[ποίησεν].

38. Τεμάχιον λευκοῦ μαρμάρου πανταχόθεν ἐλλιπές. Ὑψ. 0,30, πλ. 0,12-113, πάχ. 0,07. Μέγεθος γραμμάτων 0,008. Ἐπιφάνεια λίαν ἀποτετριμμένη. Ἄριθ. καταλ. 131.

	Ι Ε Ρ Ι Α Τ	
	Ν Τ Ω Ν Τ Ω	
	Σ Α Π Α Σ Ι Ν	-ς ἅπασιν
	Ν Ε Π Ι Γ Ν Ω Σ Ι	[ἐὰν ἐπιγνώσιν]
5	Τ Ω Ι Μ Ε Ν Τ Ο	
	ΟΥ . Α Σ Ε Π	
	Α Σ Δ Ι Τ Η Σ Α	-άσαι τῆς Α
	Δ Τ Ρ Ι Ω Ι	
	Υ Ξ Τ Η Ρ Ι Α	[μ]υστήρια
10	Ν Η	
	Α Τ Ε Ρ Α	
	Τ Ι Α Σ Σ Χ Ι	
	Ν Α Υ Τ Ο	
	Α Ο Υ Ο Η Σ Α Τ	[ἀκολ]ουθῆσ(αι) τ-
	Κ Η Ι	
	Λ Ι Τ	
	Ο Τ Ι	
	Π	
	Ο . . Ο Υ Θ Ε Μ	
20	Ω Ο Υ	
	Γ Ι Γ Ε Ν Ε Ι	[τῶ]ι γένε(ι τ)[ὦν -]
	Ν Α . Τ	
	Τ	

39. Τμήμα βάρου τινὸς ἐκ λευκοῦ μαρμάρου

συγκολληθὲν ἐκ τριῶν τεμαχίων πανταχόθεν ἐλλιπές. Ὑψ. 0,44, πλ. 0,35, πάχ. περίπου 0,34. Τὰ γράμματα εἶνε ἐπιμήκη, φαίνονται δ' ἀνήκοντα εἰς τοὺς ἐσχάτους χρόνους τῆς ἀρχαιότητος (ἴσως εἰς τὸν Δ' μ. Χ. αἰῶνα) Ἄριθ. καταλ. 214.

Κ Υ Ι	Κυ[ντιλιανῶ;]
ΟΥ Π Α Τ Ω Α Σ Ι Α Σ	[ἀνθ]υπάτω Ἀσίας
Μ Ο Λ Π Ι Δ Η Ι	[Εὐ]μολπίδη.

Στ. 1. Τὸ μέσον γράμμα φαίνεται ὅτι ἦτο Κ.

40. Ἐκκενωθείσης ἐσχάτως τῆς παλαιᾶς ἀποθήκης τῶν ἀρχαιοτήτων εὐρέθη ἐν γωνίᾳ τινὶ τεμάχιον τῆς ἐν Ἐφ. Ἀρχ. 1894 σελ. 202 ἀριθ. 21 ἐπιγραφῆς συγκολληθὲν πρὸς ἀριστερὰν αὐτῆς. Διὸ ἀναδημοσιεύω τὸ κείμενον αὐτῆς.

Ι Λ Ι	
Ο Ν Ο Ν Λ Ε Ω Ν	
Μ Ε Λ Ι Τ Ε Ω Σ Α	
Ε Π Ω Ν Υ Μ Ο Ν Ν Ι / .	
Η Γ Υ Ρ Ι Α Ρ Χ Η Σ Α	Α Ι Α Γ Ω
Ε Τ Η Σ Α Ν Τ Α Τ Ω	
Ψ Ι Ε Ι Ω Ν	

Ἡ ἐπιγραφή ἀναφέρεται, ὡς φαίνεται, εἰς τὸν Θεμιστοκλέα τὸν υἱὸν Θεμιστοκλέους (πρβλ. στ. 1) ἔγγονον δὲ Λεωνίδου δαδούχου (πρβλ. στ. 2).

Σημειωτέον πρὸς τούτοις ἐνταῦθα ὅτι ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τῇ δημοσιευθείσῃ ἐν Ἐφ. Ἀρχ. 1894 σελ. 186 ἀριθ. 34 α' στ. 3 νομίζω τώρα ὅτι πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ [κα]ὶ Ἀθηναῖ Π[ολιάδι]. Ὡσαύτως ἐν τῇ δημοσιευθείσῃ αὐτόθι σελ. 193 ἐξ. ἀριθ. 10 στ. 11 ἀναγνωστέον [σ]τα(θ)μόν, ἐν δὲ σελ. 203 ἀριθ. 26 στ. 1 [ἀγλ]αὰ δέξατο δῶρ(α).

Ἐν Ἐλευσίνι μηνὶ Ἰουλίῳ 1895

ΑΝΔΡΕΑΣ Ν. ΣΚΙΑΣ

ΕΡΕΤΡΙΚΑ ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ

Α'

ΟΙ ΕΡΕΤΡΙΚΟΙ ΔΗΜΟΙ

1. Περὶ τῆς κατὰ δήμους διαιρέσεως τῶν τῆς Ἐρετρικῆς πολιτῶν οὐδὲν ἕτερον παρὰ τῶν ἀρχαίων παραδεδομένον ἔχομεν οὐτ' ἐν βιβλίοις οὐτ' ἐπὶ τῶν λίθων πλήν δημοτικῶν τινῶν ὀνομάτων, ἅτινα, τὰ

μὲν πλήρη, τὰ δὲ συγκεκομμένα, διέσωσαν ἡμῖν αἱ Ἐρετρικαὶ ἐπιγραφαί, καὶ δὴ τέσσαρες στήλαι τῶν Μακεδονικῶν χρόνων φέρουσαι τοὺς ἐπομένους καταλόγους Ἐρετριέων.

I A

. . . . ἔξ Α σ. Ἰέ [ρ] ω ν, Φ η γ ό ε ι ς, Ὠ ρ έ ω ν, Ἀ μ φ ι χ ά ρ η ς Α ἰ γ. Τι μ ό ξ ε ν ο ς 41
. . . . κ ρ ά τ η ς Ἀ φ α ρ. 42

B

. η Τιμησι
. Δ]υσ. Χαρι κ Δυσ. Α
. Ἀ]πολλόδωρος ἐξ Αἰ. Ἀριστόμαχος ν κο .
. α. [Ξ]ενοδίκης ἐξ Α. Ἀγάθαρχος Δ[υ]σ. Μ εἰ[δ]ης . . .
. Πουλυδάμης Χοι. Πίργης ἐξ Αἰ. Ἰππόλοχος . . . 5
. Δ[υ]σ. Κλεογένης Γρύγ. Ἐλπίνος Δυστό. Ἡγε. . . Ἐλπη[ρ]ο[ς] Μινθ.
. Στυρ. Ἡγήμων Ζαρη. Ἰπποσθένης Δυστό. Ἡγ[ή]μων Ζαρ. [Θ]εοδωρ-
. Εὐνομ., Φιλώνυχος, Φιλοστρα., Μένανδρος Δυστ. Με[τα]γε . . .
. Δημοκλῆς Δυστό. Βίοττος Δυστό. Ἀρίσταρχος Δυστ. Σώοικος Δυ[σ].
. ς Γρύγγ. Μένετος (Σ)τυρό. Φιλόμηλος Ἰστι. Δημ. νια 10

I

Στήλης μαρμαρίνης τμήμα εὐμέγεθες σῶζον μέρη τριῶν αὐτῆς πλευρῶν, τῆς ἐμπροσθίας, τῆς ὀπισθίας καὶ τῆς ἐξ ἀριστερῶν στενῆς, ὑψ. σφζ. 0,865 μ., πλ. σφζ. 0,47 καὶ π. 0,09 περίπου. Ἐν τῇ ἐμπροσθίᾳ πλευρᾷ ὑπὸ ζώνην φέρουσιν ἀνάγλυπτο παράστασις, ἧς μέρος μόνον δυσερμηνευτον περιεσώθη ζῆν, εἰσὶν ἀναγεγραμμένοι συνθηκαὶ τῶν Ἐρετριέων πρὸς Χαιρεφάνη τινὰ περὶ ἐξαγωγῆς Ἐρετρικῆς τινος λίμνης (στ. 1-35) καὶ μετὰ ταύτας ψήφισμα συμπληρωτικόν, δι' οὗ παρέχεται ὁ δῆμος ἀσυλίαν τῷ Χαιρεφάνει καὶ τοῖς μετ' αὐτοῦ ἐργαζομένοις, (στ. 35-40), μεθ' ὃ ἔχομεν τὴν ἀνωτέρω (Α) βραχεῖαν ἀναγραφὴν Ἐρετριέων πολιτῶν πρὸς ἀγνωστόν τινα σκοπὸν ὀνομαζομένων (στ. 41-42). Μετὰ χρόνον δὲ κενόν 11 γραμμάτων ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ στίχου ἄρχεται ἕτερον ψήφισμα συμπληρωτικὸν ὡσαύτως τῶν συνθηκῶν, δι' οὗ ὀρίζονται τὰ τοῦ ὄρκου καὶ τὰ τῆς ἀναγραφῆς αὐτῶν καὶ τῶν ὁμοσάντων πολιτῶν καὶ ἐφήβων τῆς Ἐρετρίας (στ. 42-66). Τῆς ὀπισθίας πλευρᾷς τὸ πρὸς τὴν ζυγοφόρον τῆς ἐμπροσθίας ἀντιστοιχοῦν κέρως εἶνε ἀνώμαλον καὶ οὐδὲν φέρει ἴχνος γραμμάτων· τὸ δ' ἄλλο αὐτῆς μέρος καλύπτει μακρὸς κατάλογος Ἐρετριέων (B) ἀποτετριμμένοις ἐνιαχοῦ μέχρι τοῦ ἀδιαγνώστου τῶν

γραμμάτων. Ὅμοίως ἀναγραφὰς ἔχομεν καὶ ἐν τῇ στενῇ πλευρᾷ, τὴν μὲν (Γ 1-16) ἐν τῷ πρὸς τὴν ζυγοφόρον ἀντιστοιχοῦντι μέρει, ἧπου ἦν καὶ πλατυτέρα ἢ πλευρά (0,4 μ.), τὴν δὲ (Γ 17-50) κάτωθεν. Προφανῶς ἐν ταῖς δυσὶ τελευταῖαις πλευραῖς περιεσώθησαν ἡμῖν μέρη τῆς ἀναγραφῆς τῶν τὰς συνθηκῶν ὁμοσάντων Ἐρετριέων (περὶ ἧς ὅρα Α στ. 45-47).

Ὁ λίθος ἐν Χαλκίδι εὐρεθεὶς μετεκομίσθη εἰς Ἀθήνας καὶ ἀποκεῖται νῦν ἐν τῷ κεντρικῷ μουσεῖο, ἐδημοσιεύθη δ' ἤδη ἐπιμελῶς, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἄνευ ἀμαρτημάτων, ὑπὸ Π. Εὐστρατιάδου ἐν Ἀρχ. ἐφημερ. περ. 6' (1869) ὑπ' ἀριθ. 404 (Ὅρα καὶ Fr. Bechtel Die Insehr. des ion. Dialekts ἀρ. 16).

B

4. ΓΕΝΟΔΙΚΗΣ.

5. Πίργης.] Τὸ ὄνομα εὑρεθαι καὶ ἐν Ὠρωπῷ (C. i. Gr. Graec. sept. I ἀρ. 254 στ. 2, 303 στ. 2 καὶ 54, 386 στ. 1).

9 Σώοικος Δυ[σ.] Παιδαρεὺς Σωοικίδου φέρεται ἐπὶ ἐπιτυμβίου λίθου τοῦ Ἀλιθερίου (Ἀρχ. ἐφημ. 1892 σ. 161, ἀρ. 56).

10. Φιλόμηλος Ἰστι.] Παρδλ. II 1996.

- ... Κλ]ειτοφῶν Στυρ. Πυ[θ]όδωρος Στυρ. [Κα]λλιγερίδης. . . . *Αρχυλλος Στυρ].
 ...ς Ζαρ. 'Απολλόδωρος Πατα. Ν..ιζ[δ]ης Ζα[ρ]. . . . η[ς] Γρύγρ.
 ... 'Αρ]ίστ[ω]ν Στυρ. 'Αντ[ί]θε[ο]ς. . 'Επι]κράτης 'Ισιά. Εὐή[θ]ης Μι[θ]ο. Δημ. . .
 ... Στυρ. 'Υαπος Δυστό. Τ[ιμ]ι. . Δυ[στ]. Φανόδημος Δυσ. Φαν. . . Δυσ. Φ. .
 ... Δ]υσ. 'Αριστόδημος Στυ. . . οφῶν Στυ. Δικαιοκράτης Σ[τυρ]. Λ[α]τ[α]. 15
 ... Στυρ. ['Α]ντίδοτος Στυ. Κλεα . . . Στ[υ]. Φ]ιλοκράτης Στυ. Στράτω[ν] Στυρ. . .
 ... μος Δυσ. Μενέφιλος Δυ[στ]. 'Α[ντί]δω[ρ]ος Στυ. [Ξ]ενοφ[ῶ]ν 'Ισι. Βοιωτὸς Σ[τ].
 ... χ[ο]ς Δυστ. Μαντιδ[η]ς Δυ[στ]τό. Δ]υ. Δυ[στ]. 'Αντιφῶν Στυρ. . . .
 ... Παρ[ά]μονος, Κλεό[μα]χος Δυ. . . ειτος Δ]υ. Τ[ιμοκ]ράτης Ζαρη. . . όβουλος Δυσ. . .
 ... μος Δυσ. [Θ]ρασύμαχο[ς] Δυ[στ]. δ. π. ωρος Ζαρ. 'Ηρακλ[ε] 20
 ... ρος Στυρ. Π[α]ραμ. Μενέξενος Δυ[στ]. Παράμ[ον]ος Ζαρ. Αίσχυλ.
 ... ιλος Δυσ. Χαρμ. ομ. [Σ]τυρ. Διοκλῆς Δυστ. Θ. 'Αντιφαν.
 ... ης Ζαρ. Θεόδημος Στυρ. 'Ηγήριππος Δυσ. Εὔνομος Στυ. Εὐθυμην. Δυσ. 'Επικ[ρα]τ.
 ... Δυσ. Αιγέυς Στ[υ]. Κλεοπείθης Δυσ. Τιμων Δυσ. Τιμήνοριε Δυσ. Φ. . . νιχ. Δυσ. Νικο.
 ... όπο]μπος 'Ισι. Δήμιππος 'Ιστ[ι]. 'Επίγονος 'Ιστ[ι]. ['Α]ριστέας Στυρ. Θ[ε]υμ[α]ρ. 25
 ... μένης Στυρ. Σημίδ[η]ς Ζαρ. [Ε]ϋφαντος Στυρ. Πολύβουλος Ζαρ.
 ... κων 'Ισι. Φαίαξ Στυρ. 'Ολυ[μ]πιόδωρος Στυρ. Π[α]ν[ά]ρμης 'Ισι. [Θ]εμιστοκ[λῆ]ς Δυ.
 ... ρ Λήμνιος Στυρ. ['Α]λκιμος Στ[υ]ν. η[ς] Στυρ. Εὐ[β]ουλίδης Δυστό. Φιλο. . . . δ[η]ς. .
 ... Δ]υο. Λεσχέυς Ζαρ. Φίλων Δυσ. Φ[α]νοδ. . . . Δυσ. Οἴνων Δ]υο. ω[. Ζαρ.] Κ[α]λλι. . . . ος Στ[υ]. .
 ... Ζα]. Χα[ρ]ιγένης Ζαρ. Πυθοκλῆς Δυστό. Εϋφημος Δυστ. . . κων Δυσ. Λυσίας Δυσ. 'Ιερων- 30
 ... Ζαρ. Νεοπτόλεμος Στυρ. Δημοφ. ημος Ζαρ. Μοιραγένης (Σ)τυρ.
 ... 'Α]λεξιμένης (Σ)τυρ. 'Ικέτης Δυ[στ]. δωρος [Ζ]αρη. "Α]μφαλκος Δυστό. Φ.
 ... Στυ. Κτησίας Στυρ. Κηφισόδοτος στρο.
 ... Στυρ. Πλούταρχος Ζα. Κλ[ε]ίστρατος. Δυσ. ['Α]ρ[κ]το[π]εῖθ[η]ς. . .
 ... ν Στυ. Κηφισοκλῆς Στυρ. Πολυστρατ. Στυρ. Πυ[θ]ο. 35
 ... 'Α]ριστολείδης Στυ. [Θ]εώνδ[α]ς Στ[υ]. Π[αν]τ[α]κλῆς Δυ. Φίλιππο[ς] 'Ισιά. 'Αριστοβου[λ]. . .
 ... Πόλλιχος Στυρ. 'Αμει[ν]οτέλης (Σ)τυρ. Πυργίων 'Ισιά. Βύβας Στ[υ]. Πολύοκτος Στυ. . .
 ... Ξ]ενόκριτος Ζαρ. Φυσα. . . Δυσ. Τελέσανδρος Μιρ. Φιλέας Μιρ. ['Αμ]φίπολις. . .
 ... ρ Εϋβοιεύς (Σ)τυ. Στρατέας Στυρ. Γλαῦκος Δυστ[ό]. Φιλίων Στυρ. Ποτάμων. . .
 ... ομένης Στυ. Γνήσιος Στυ. 'Ιππόνικος (Σ)τυρ. Λυρίμαχος (Σ)τυρ. Στράτων Γρύγρ. Νική[ρ]ατος. . . 40
 ... ρ Πολυήρατος Ζαρ. Εϋφν[τ]ος Δυσ. [Θ]εότιμο[ς] Ζαρ. [Θ]εόξε[ν]ος Ζαρ. Αίσχυ. . .
 ... ς Ζαρ. 'Αρχιππος Ζαρ. Μυρόνιτος Μιρ[θ]. 'Α]ριστόδημος Στυ. Φανόστρατο[ς]. . .
 ... ο. Πυθόδωρος Στ[υ]ρ. Θεογένης Στυρ. Μενέχαρμος Ζαρη. Ν. . . .
 ... Στυρ. Παράμονος Στ[υ]. Κλεότιμος Στυρ. [Ξ]ενοφίλος Δυ. 'Αλκιμαχίδης. . . .
 ... Ζαρ. Καλλικλῆς [Ζ]αρ. Κλεόδημος Ζαρ. Στεργύλος Μιρ[θ]. 'Ελπίνικο[ς]. . . . 45
 ... ης Μιρ[θ]. 'Ιερόνυ[μ]ος Στυρ. 'Αμφίκριτος Δυσ. Κρίτος Στυρ. Τιμ. . . .
 ... στυππος Στυρ. . . . ώνιχος Στυρ. Δαιτιόδημος Στυρ. Τιμοκ. . . .

13. ρΙΞΤ Ν.

18. Μαντιδ[η]ς Δυ[στ]τό.] Παρδλ. III 18.

25. ςΝΠΟΞ.

ΘΥΜΑΡ. 'Η συμπλήρωσις κατά τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Εϋστρατιάδου.

32. "Α]μφαλκος Δυστό.] Παρδλ. III 17.

34. ΑΡ ΤΟ ΕΙΘΙΙΞ. 'Η συμπλήρωσις [κατά τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Εϋστρατιάδου.

37. Πυργίων 'Ισιά.] Παρδλ. II 42α.

Βύβας [Σ]τυ.] Παραδλητέον τὸ ὄνομα Βύβων τὸ ἐπὶ τοῦ ἐν 'Ολυμπία εὐρεθέντος λίθου I. Gr. ant. ἀρ. 370 (παρδλ. Roberts In-

troduction σ. 196¹ καὶ 373-374, ἀρ. 167· Bechtel Die Inschr. des ion. Dial. ἀρ. 255) ἀναγινωσκόμενον. Οὕτως ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐπιγραφῆς ἐκείνης καὶ τοῦ ἀθλητοῦ Βύβωνος εἰς τὴν Εϋβοϊαν καθίσταται πιθανή.Πολύοκτος Στυ.] Κατωτέρω (στ. 49) ἔχομεν Πολύοκτον Δυστόθεν. Τὸ ὄνομα εὔρηται καὶ ἐν Θεσσαλικῇ (Mitth. des d. arch Inst. in Ath. VII (1882) σ. 61-69, ἀρ. 1 = Cauer Delectus² ἀρ. 409 = Sammlung der gr. Dial. — Inschr. I ἀρ. 345, στ. 75) καὶ ἐν 'Αττικῇ ἐπιγραφῇ (Loewy Inschr. gr. Bildh. ἀρ. 116 = C. in. Att II ἀρ. 1383).

... Πρωτόδημος Δυστ. Ἀμοιβος Στυρ. Παμβία[ος] Ἰσσι. Ἀλ[κ]ιπ[π]. . .	
... Δυστό. Δωρό[θ]εος Δυστό. Πολύοκτος Δυστ. Ἀρχεδάμας Σ . . .	
... Πυ[θ]ογένης Ζαρη. Εὐθύδημος Ἰσιά. Στρατόδημος . . .	50
... ρ Ἀγαιμένης Ζαρ. Βίοττος Δυστ. Θεόδοτος Ζαρ. Τιμ. . .	
... εόμαντις Μιρθο. Καλλιγείτων Ζαρη. Φιλ . . .	
... ρος Στυρ. Εὐτελίδης Ζαρ. Ἀπολλόδωρος . . .	
... ονος Μιρθο. Φιλογείτων Ζαρ. Ἀρ[χέ]φρων . . .	
... Ἀλκ[ι]μαχος Ἰσσι. Τεισανδ[ρ] . . .	55
... στ]ρατος Ζαρ. Νικήρατος Σ[τυρ]. . . .	
... ἐνης Ζαρη. [Α]μ. . .	57

Γ

.....		Δήμ]ιππος Πεο	25
.....στρατο...		Ἀρχ]ίας Εγε.	
.....μαχος...		Καλ]λίας Περ.	
.....ογρηδη...		Εὐκλειδης Ἀφα.	
.....ιτο. ἐκ Νε...		Κύδιππος Ἀφα.	
.....ος Εὐπο[λ]. . .	5	Ἀνίφιλος Παρ[α].	30
.....Εὐκτείδ[ης]. . .		Ἀ]ριστόβουλος Α	
.....Ζαρη.Κα[λ]. . .		Ἀ]ντίχαρμος Παρ.	
Κα]λλιπιδου Ζ[αρ]		Ε]ὔτιμος Πανα.	
Κ]λυταρχίδης. . .		Στ]ρόβων Παρα.	
.ο. ἐκ Φηραι. Μεγ. . .	10	Πυ[θ]οχάρης Πτέχ.	35
.ς Φιλοκλείδ. . .		Σ[ώ]στρατος Ἀφαρ.	
.ασ. Κυομφ. . .		Ἡγ]ήριππος Παρ[α].	
.δης Μεγακλ[. Πτ-		Ἀλ]κίμαχος Π[αρ].	
έ]ρη. Μίργος Ἰπ[π]. . .		Φ]αίαξ Ἀφα.	
.σμαρο. Ἀπολλ. . .	15	Εὐπολις Ἀφα.	40
Φι]λοξένου Πα[ρ]		Ἀριστων Ἀφα.	
		Ἀμεινοκράτης Ἀ[φ].	
		Ἀρχέλεος Φη.	
Κτησικράτης Φ[η].		Ἴπποκλῆς Τε[μ(ι)].	
Χαιριγένης Ἀφα[ρ].		Δ]ήμιππος Φη.	45
Β]ιάδης Ἀφα.		Ἀπ]ολλώνιος Φη.	
Σ]τρατόνικος Φ[η].	20	Κρ]ατίνος Ἀφ[α]	
Κλεοφαντίδης Φ[η].		Παν]δαρεὺς. . .	
Δεξιδημος Σπυ.		. . . ξικράτης. . .	
Ἀρ]ιστίων Ἀφα		50
Σω]σικλείδης. . .			

Γ

4. ΕΓΝΛ.

12-13. ΚΥΟΝϕ . . . | ΔΗΞ.

14. Πρὸς τὸ Μίργος παραβλητέον τὸ Μίργων, ὄνομα δις ἀπαντῶν ἐν τοῖς μολυβδίνιοις ἐλασματίοις τῶν Στύρων (I. Gr. ant. ἀρ. 372 70 καὶ 73).

23-27. Ἡ συμπλήρωσις κατὰ τὸ τοῦ Εὐστρατιάδου ἀπόγραφον. Τὰ γράμματα ἀποκρούσθησαν μετὰ ταῦτα.

37. Παρβλ. III 20.

43. Πρὸς τὸν τύπον τοῦ ὀνόματος παραβλητέον τὸ νεοῦ ἐν ψηφίσματι Ἐρετρικῶ τῶν αὐτῶν περίπου χρόνων (Ἀρχ. ἐφημ. 1892 σ. 162-166, ἀρ. 61, στ. 34).

48. Ὅρα σημ. εἰς Β 9.

II A

B]	ο	υ	δ	ι	ό	θ	ε	ι
Ἀπο]λλώνιος: Σωστρατίδου			Βίων: Βιόττου				Εύβιας Σωδάμου	
Σω]σιμένης: Σωστρατίδου			Φιλόξενος: Φίλοστράτου				Δυρανίας Δημάρχου	
Ἀ]μφικράτης: Ἐπικράτου			Σιμώνδης: Σίμωνος				Σιμίας Φιλοκρίτου	
Ἐ]κφαντίδης: Φαντύλου			Ἀλθαῖος: Ξενοκλείδου				Φιλόκριτος Λεπτινίου	5
Κρίθων: Θαρριππίδου			Εὐδήμιππος: Εὐδήμου				Χαιριγένης Σοφαινέτρου	
Πολυκλῆς: Πολυστράτου			Χαρίτων: Χαρισάνδρου				Πύρρος Βουλάρχου	
Θεοκλῆς: Διοδώρου			Σωσίστρατος: Χαρισάνδρου				Νικόδημος Ἐπικτήτου	
Ἐναντιόφημος: Ἀπολλοδώρου			Πύρρος: Μύρτωνος				Ἀλκέτας Ἀπολλωνίου	
Ἀγαθωνιδ[η]ς: Ἀγαθάρχου			Πάτριππος: Πατροκλέους				Ἀρχανδρίδης Ἀρχανδρίδου	10
Νίκων: Χαιρίου			Νικανδρίδης: Νικίππου				Καλλικρατίδας Ἀντιδώρου	
Τιμόξενος: Τιμανδρίδου			Παράμονος: Μελίτωνος				Παράμονος Ἀντιδώρου	
Παράμονος: Τιμοξένου			Χοιρίλος Φιλωνίχου				Φιλόστρατος Σωτάδου	
Φανόστρατος: Ὀνησάνδρου			Ἀρίστων Φιλιστίδου				Φιλόστρατος Σώτω	
Μενεκράτης: Μένωνος			Δώριππος Δωροθέου				Ἀντίμαχος Χαρμίδου	15
Πυθόδωρος: Δαφνίωνος			Φίλων Δωροθέου				Εὐκτείδης Χαρμίδου	
Σώστρατος: Σωγένου			Νίκαρχος Νικίππου				Καλλίφημος Χαρμίδου	
Ἀρχέδημος: Χαιρίου			Νίκων Νικάρχου				Φιλίνος Χαρμίδου	
Χαιριγένης: Χαιριτέλου			Ἀλκίας Στίλβου				Φιλόκτητος Καλλιτέλου	
Καλλίστρατος: Χαιρίου			Ἐπιχαρμίδης Ἐπιχάρμου				Νικόμαχος Πρηξινίκου	20
Πρηξάγγελος: Δωρο[θ]είου			Κυδίας Μένωνος				Πρηξίππος Πρηξινίκου	
Θεοδωρίδης: Θεοδώρου			Καλλίμαχος Κ[α]λλιστράτου				Εὐκτείδης Κτημάχρου	
Ἀντιφάνης: Ἀντιμάχου			Βουλαστιδῆς Βουλ[ά]ρχου				Εὐβίος Σωδάμου	
Βιόττος: [Α]ίσχινου			Νίκων Σωδάμου				Σωτάδης Φιλοστράτου	
Ὀλυμπιόδωρος Ἀριστοδήμου			Φείδων Καλλιτέλου				Εὐκτημονίδης Χαρμίδου	25
ᾠ	ρ		ώ	π	ι		ο	ι
Πρόλογος: Αἰ(σ)χρυβίωνος			Πένταινος Κλέα[κ]ος				Κλεοφαντίδης Κλεοφάντου	

II

Ἐπιμενίδω 193^α. Ἀριστοκλείδω 183^β καὶ τινων τῆς τρίτης κλίσεως κατὰ τὴν πρώτην ἐχόντων τὴν γενεὴν ἐσχηματισμένην (Τιμοκλέω 63^α, 64^α. Φανοκλέω 65^α, 66^α. Ἀγαθοκλέω 164^γ. Θεοκλέω 176^δ. Δημοχάρω 163^α. Εὐκράτω 170^ε - 172^ε).

21^α. ΔΩΡΟΟΕΟΥ.
24^α. ΛΙΞΧΙΝΟΥ.
6^β. Εὐδήμιππος.] Παρὰ Θεοκρίτω, II 76, παραδίδεται ἡμῖν ὁ Δωρικὸς τύπος τοῦ ὀνόματος Εὐδάμιππος, οὗ τὴν μεταβολὴν εἰς Εὐδάμιππον καθὼς προταθεῖσαν ὑπὸ Keil ἐν *Analecta epigr. et onom.* σ. 182-183 (καὶ G. Hermann ἐν *Zeitschr. für die Alterthumsw.* 1837 σ. 227) παρεδέξατο ὁ Ahrens ἐν τῇ ἐκδόσει αὐτοῦ.

22^β. ΚΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥ.
23^β. ΒΟΥΛΑΡΧΟΥ.
25^α, 25^β. Τὰ δύο ταῦτα ὀνόματα, ὡς καὶ ἐκ τῆς παραλείψεως τοῦ διακριτικοῦ σημείου : ἐν 25^α καὶ ἐκ τοῦ τρόπου τῆς γραφῆς αὐτῶν ἐμφαίνεται, προσητέθησαν ὑπὸ τοῦ χαρακτοῦ μετὰ τὸ 25^γ. Οὕτως ἐν τῷ αὐτογράφῳ ἡ σειρά τῶν ὀνομάτων ἦν ἡδε: 2^α - 24^α (Βιόττος: [Α]ίσχινου), 2^β (Βίων: Βότιου) - 24^β (Νίκων Σωδάμου), 2^γ (Εὐβίος Σωδάμου) - 25^γ, 25^α, 25^β.

27^α. Παρὸβλ. 31^α.
27^β. ΚΛΕΑΙΟΞ. Ὁ Τσοῦντας ἀναγιγνώσκει Κλεαίο<υ>. Ἐγραψα κατὰ τὸν Blinkenberg (*Eretriske Gravskrifter* ἀρ. 75).

A

5^α. ΕΧΦΑΝΤΙΔΗΣ.
10^α. ΑΓΑΘΩΝΙΔΟΣ.
16^α. Ὑπὸ τὰ γράμματα ΔΑΦΝΙ διακρίνεται ἡ γενεὴ ΦΑΝΕΩ.
Ἡ κατάληξις αὕτη τῆς γενεῆς εὑρεθῆται μέχρι τοῦδε ἐν Ἐρετρίας μόνον ἐν τῷ καταλόγῳ τούτῳ ἐπὶ ὀνομάτων τῆς πρώτης κλίσεως (Σώτω 14^γ. Πρεσβότω 153^β. Ἐμπίω 106^β. Χαιρίω 122^β, 123^β. Δημωφέλω 121^β. Φαναδῶ 145^β. Φιλωτάδω 162^γ. Αἰσχίνω 146^β. Μενώνδω 155^β, 156^β. Σωτέω 172^α. Χαιροντίδω 175^α, 179^α.

Κλεόξενος: Κλεοστράτου	Φίλικος Φιλιστίδου	Καλιστίδης Κλεοφάντου	
Ἄριστόνικος: Ἄριστογένου	Θεόδωρος: Πολυκράτου	Ἐλπίνικος Ἀμφινίκου	
Παράμονος Συμμάχου	Λαπίθας Αἰσχύλου	Μνησικλῆς Μνησίου	30
Σημυλίδης Φανοκλέου	Διαϊτόδημος Αἰσχυρβίωνος	Φιλοκράτης Κτηριβίου	
Ξενώνδης Ἀμφινίκου	Ἀντιδῶρος Ἀπολάξιδος	Σιμίνας Λίβυος	
Πίθων Παύσωνος	Κριτόδαμος Ἀπολάξιδος	Πρηξιδῆμος Γοργύθου	
Μύρτων Μνησάνδρου	Λυρανίας Παύσωνος	Παράμονος Φιλοδήμου	
Κηφισοκλῆς Κηφι(σο)δότου	Αἰσχύλος Ὀνησάρχου	Πρηξίνος Ἀρτέμωνος	35
Δημοσθένης Δημομένου	Πρηξίνος Πρηξινίκου	Δημοφῶν Φυλάκου	
Δημομένης Δημοσθενίου	Δημόνικος Κλεοστράτου	Ξενόδοκος [Ξ]ενοκλέου	
Κτησιφῶν Ἀμφινίκου	Στράτυλλος Στ(ρ)ατονίκου	Ἀπῆμαντος Αἰριπίδου	
Ἄρχιππος Φιλίνου	Νικόμαχος Δικαίτωνος	Εὐμοῖρος Πρηξιδῆμου	
Κηφισόδοτος Κηφισοδώρου	Πυθόξενος Πυ[θ]έου		40
Ἰ σ τ	ι α ι ε ι ς		
Τεισικράτης Πυργίωνος	Θεμιστοκλῆς Θεμιστοδώρου	Δημοκράτης Θεοφάντου	
Εὐθύβιος Παραμόνου	Θεμιστόδωρος Ἰθακησίου	Ἀμφικρίτος Πολυκρίτου	
Εὐριπίδης Ἐπιδόκου	Νικαγόρας Θεογένου	Ἡρακλείδης Ἐμμενίδου	
Ἀπολλόδωρος Ἐπιδόκου	Λύσανδρος Εὐκλέου	Ἐμμενίδης Νικοδώρου	45
Μενεκράτης Ἐπιχάρου	Θεογένης Εὐκλέου	Βουληκλῆς Πολυκρίτου	
Σώφιλος Καλλικράτου	Δεινόμαχος Κλεισθένου	Αἰνέας Ἀφοθήτου	
Κορώνιχος Θρασυβούλου	Κηφίσιος Ἴλωνος	Φιλοκλῆς Φιλήμονος	
Π[α]ράμονος Ξένωνος	Εὐτέλης Μ(ύ)ωνος	Αἰσχύλος Αἰνέου	
Ἰστιαῖος Ξένωνος	Ζωῖλος Ἀπολλοδώρου	Ἐπιγένης Ξενοκράτου	50
Αἰσχύλος Ἠγησικλέου	Μενεκλῆς Λυσιώνος	Τιμόξενος Τιμοξένου	
Δημήτριος Π[α]ρ[α]μόνου	Νικῆρατος Ἀκηράτου	Ζηλέας Νικοβίου	
Φιλώνιχος Ἐπιγένου	Παυσανίας Δημεινέτου	Νικόστρατος Νικομάχου	
Ὀλυμπίαρατος Δημοστράτου	Πρηξιδῶς Ξενοκράτου	Ἰθακήσιος Θεμιστοδώρου	
Πάταικος Ξενοκράτου	Χαρμίδας Ἀρτεμειδώρου	Νικάρχος Νικηράτου	55
Ἀθανίων Ξενοκράτου	Αἰνέας Αἰσχύλου	Εὐθύβιος Εὐθυνίκου	
Μενεκράτης Ἀθηνάδου	Σώστρατος Αἰσχύλου	Τιμοκράτης Θεοξένου	
Ἀντιγένης Σίμωνος	Φίλων Αἰνέου	Θέων Θεο[ξ]ένου	
Ἀρχίδαμος Ἀντιγόνου	Ἱερώνυμος Φίλωνος	Δημόνικος Δημοκράτου	
Εὐθύβιος Σωγέου	Κλείταρχος Ἀλιμμένου	Κηφισοφάνης Κηφισοκλέ[ου]	60
Θεοχάρης Πύρρου	Νικόμαχος Νικοστράτου	Κηφισόδωρος Κηφισοκλέ[ου]	
Ἄρισ[τ]όδημος Τηλέου	Φιλογένης Λυσιμάχου	Διογειτώνδας Δικαιοδόμο[ου]	
Τιμόξενος Τιμοκλέω	Εὐθύδημος Εὐθυνίκου	Θεόδωρος Θεοπόμπου	
Ἀμφίας Τιμοκλέω	Εὐθύδημος Εὐθυδημού	Κηφισό(δο)τος Κηφιρίου	
Ἄριστόξενος Φ[α]νοκλέω	Νικόδωρος Ἐμμενίδου	Κλέαρχος Κλεαρχίδου	65
Παράμονος Φανοκλέω	[Ξ]ενοφῶν [Ξ]ενοχάρου	Ἐλπίνικος Ἐλπίνου	

36 ε. Ὑπὸ τὸ δεύτερον ἰ τοῦ Πρηξινίκου διακρίνεται Υ.

40 ε. ΠΥΘΕΟΥ.

29 γ. ΑΝΦΙΝΙΚΟΥ.

33 γ. Γόργυ[θος] Δημοσίου φέρεται ἐπὶ στήλης ἐπιτυμβίου τῆς ἐν Ἐρετρῆα συλλογῆς (ἀρ. 44· Blinkenberg ξ. ἀ. ἀρ. 25).

37 γ. ΞΕΝΟΚΛΕΟΥ.

45 α. Τὰ αὐτὰ ἄνμικτα ἔχομεν καὶ ἐπὶ ἐπιτυμβίου λίθου τῶν αὐ-

τῶν χρόνων (Ἀθηνᾶς Δ' (1892) σ. 631, ἀρ. 17).

49 α. ΠΛΑΡΜΟΝΟΣ.

52 α. ΠΛΑΡΜΟΝΟΥ.

51 α. ΟΛΥΝΠΙΑΡΑΤΟΣ.

62 α. ΑΡΙΣΤΥΟΔΗΜΟΣ.

64 α. ΑΝΦΙΑΣ.

65 α. ΦΑΝΟΚΛΕΩ.

ἽΟνομοκλείδης Μεγακλείδου	Αἴσχρων Φανάδω	Εὐθυμίδης Γλαυκίωνα	145
Κλεόμαντις Συραίου	Ἀρχίας Αἰσχίνω	Μελίτων Πρηξιδήμου	
ἽΗγίας Νικοστράτου	Εὐτελίδης [ἽΑ]ντιφάνου	Ἀριστίων Ἀριστοδήμου	
Εὐξένος Νικοστράτου	Σημιάδης Σημιάδου	Ἀνδρωφίλης Ἀνδροσθένο[υ]	
Ἀμείνιππος Μενίππου	Χαριλείδης Ὀνηρίμου	Ἀνδροσθένης Ἀνδρωφέλου	
Καλλιφῶν Μενίππου	Σώσιππος Ἀντιφάνου	Αἰσχύλος Κλέωνος	150
Πρώταρχος Πρωτοφάνου	Λύσανδρος Λυραίου	Ὀνήριμος Μεγακλέω	
Στράτων Τελέστωρ	Χαιροντίδης Εὐθυμίδου	Μεγακλῆς Ὀνηρίμου	
Ἀνδρέας Ἀντιχάρου	Αἰσχύλος Πρεσβύτω	Εὐθυμένης Εὐθύνου	
Δημοχαρίδης Ἀντιχάρου	Τιμόδημος Ἐναντιονίκου	Εὐθυμίδης Εὐθυμένου	
Ἀμεινοτέλης Μενίππου	Μενεκλείδης Μενώνδω	Ἀρχέστρατος Εὐθυμένου	155
Δημοχαρίδης Ἀντιχάρου	Μεγακλείδης Μενώνδω	Ἀρχένικος Εὐθυμένου	
Δημοχάρης Ἀντιχάρου	Ὀνήριμος Ἀμυνάνδρου	Βουλευκλῆς Ἀρμοδίου	
Ἀσφακίσκος Ἀσφάλειος	Πυθοτέλης Ἐναντιοφῆμου	Εὐθυκράτης Εὐθύνου	
Κλεόξενος Τεισιμάχου	Ἀρέτων Ὀρτυγίωνα	Ω ρ ω π ό θ ε ρ	
Ἀμύντας Διοτέλεος	Ἐρατόξενος Ὀρτυγίωνα	Ἀριστίων Σόφωνα	160
ἽΙ σ τ ι (ά) η θ ε ρ	Ἐρατοκλῆς Ὀρτυγίωνα	Λυραίας Φιλοδήμου	
Τιμόδημος Κάβωνος	Πολυκράτης Σίμωνος	Νικιάδης Φιλωτάδω	
Μενέξενος Δημοχάρω	Σιμύλος Σίμωνος	Πρηξιτέλης Πρηξίππου	
Μ ι ν θ ο υ ρ [τ] ό θ ε ρ	Αά κ ε θ ε ρ	Μνηρίμαχος Ἀγαθοκλέω	
Δημοφάνης Κυνίου	Προκλῆς Κτήσωνα	Δικαιτόμαχος Μνηριμάχου	165
Παράμονος Πλουτάρχου	Τελεσίαις Τελεσίππου	Πρηξίνικος Πρηξίππου	
Ν ὀ ν π ρ ῶ τ ο ν	Ἀρίστανδρος Εὐξένου	Ἀντιφῶν Ξενοφῶντος	
Ξενοκλῆς Κλεοφάντου	Ἐράσιππος Μνησάρχου	Κράτυλλος Πίθωνα	
Πυθόδωρος Ἀνδροκτίτου	Εὐκράτης Πρωτίππου	Ἀρχίππος Πίθωνα	
Μενέξενος Φεΐδωνα	Πύθαρχος Εὐκράτω	Παυσανίας Πίθωνα	170
Καλλιτέλης Φεΐδωνα	Πυθόκριτος Εὐκράτω	Αἴσχρων Φανοστράτου	
Τρούθων Σωτέω	Πρωτίππος Εὐκράτω	Πρηξίνος Πρηξίππου	
ἽΕ φ η θ ο ι	Ἐπιχαρμίδης Χάρμου	Ἀντιφῶν Ξενοφῶντος	
Ἀρίστων Νικοστ(ρ)άτου	Εὐπόλις Ἐρασίππου	Ἀρχέβουλος [Θ]αλιδίο[υ]	
Εὐθυμίδης Χαιροντίδω	Θεοκλῆς Παραμόνου	Λυσίμαχος Βιόττου	175
Μίμων Βλεπύρου	Παράμονος Θεοκλέω	Σωκράτης Σωστράτου	
Κτηρίας Κτήσωνα	Παράμυθος Φανοδήμου	Θυμοχάρης Λυριδήμ[ου]	
Αἰσχίνης Αἴσχρωνος	Φανοκλῆς Φανοδήμου	Πρήξιππος Πρηξίνου	
Εὐθυμίδης Χαιροντίδω	ἽΙδαῖος Φανίππου	Τ α μ ύ ρ η θ ε ρ	
Πρηξίνος Πρηξίου	Φάνιππος ἽΙδαίου	Φιλοξενίδης Οἰνάργο[υ]	180
Ὀλυμπίνης Αἰσχίνου	Τ α μ ύ ρ η θ ε ρ	Ἀντιφάνης Ἀντιφῶν[τος]	
Κλειτοφῶν Ἀλιδίου	Ἀρχίδαμος Ἀρχίππου	Κλεινοφῶν Ἀντιφῶν[τος]	

147 ε. ΑΝΤΙΦΑΝΟΥ.

164 α. Μ | Ν Θ Ο Ο Υ Ν Θ Ο Θ Ε Ν.

165 α. Τὰ αὐτὰ ὀνόματα φέρει σύγγραφον ἐπιτύμβιος στήλη τῆς ἐν Ἐρετρῖα συλλογῆς (ἀρ. 41· Blinkenberg ἔ. ἀ. ἀρ. 29).

167 α - 172 α. Ὁ πρῶτος τούτων ἴσως ἦν Ὡράπιος (παρβλ. 27 γ, 28 γ καὶ 37 γ), ὁ δὲ τρίτος καὶ ὁ τέταρτος πάντως Βουδιόθεν (παρβλ. 25 ε).

172 α. . ΤΡ. Υ Θ Ω Ν = [Σ]τρούθων ὁ Τσούντας. Πρὸς τὸ Τρούθων παραβλητέον τὸ Τρουθίης, ὄνομα κεχαραγμένον ἐπὶ τινος τῶν

μολυβδίων ἐλασματίων τῶν Στύρων γνωστοῦ μόνον ἐξ ἀναγνώσεως τοῦ Lenormant (I. Gr. ant. ἀρ. 372³⁵³), καὶ αὐτὸ Σ[τρούθ]ιης συμπληρωθέν.

173 α - 183 α. Τῶν ἐφήβων ὁ δεῦτερος καὶ ὁ ἕκτος ἦσαν Βουδιόθεν (παρβλ. 152 ε), ἴσως δὲ καὶ ὁ πέμπτος (παρβλ. 142 ε)· ὁ δὲ τρίτος Ταμυναίεὺς (παρβλ. 130 γ), καὶ ἴσως καὶ ὁ ἕβδομος (παρβλ. 193 ε).

181 α. Ο ΑΥΝΡΙΝΗΣ.

Πρηξίνος Πρηξίππου <i>Γ α μ ύ ν η θ ε ρ</i>	Ἄριστείδης Ἀριστοκλείδω	Βίотτος Τιμάρχου	
Πολύβουλος Εὐθυβούλου	Ἀριστοφῶν Ἀντιφῶντος	Τιμαρχίδης Τιμάρχου	
Ἀρχένθος Μαντιτέλου	Ἀρχίας Ἀρχίππου	Ἀντικράτης Ἀντικλ[ε...]	185
Πολύξενος Μελίτωνος	Ἀλκιμένης Ἀρχίππου	Ἐπιμενίδης Αἰσχυτ...	
Σοφοκλῆς Ἀριστοκλέου	Σπίνθαρος Παραμόνου	Πύθαρχος Πυθοκρίτου	
Ἀρίστων Ἀριστοκλέου	Αἰσχυλίνος Ἐλπινίκου	Θυμόσοφος Κτηρίωνος	
Εὐδουλίδης Μελίτωνος	Ἐλπινίκος Αἰσχυλίνου	Κλεότιμος Τίμωνος	
Καλλικλῆς Καλωκίδου	Πυθόκριτος Πυθαρχίδου	Τιμοσθένης Κλεοτίμου	190
Καλλιπειθῆς Καλλικλέου	Ἐπίκτητος Φιλωνίχου	Εὐμηλίδης Πύθωνος	
Ἀμφιβούλος Ἐπεμενίδω	Μαιάνδριος Φιλωνίχου	Νικόστρατος Κόμωνος	
Ἀντίβουλος Ἀμφιβούλου	Πρηξίας Πρηξίνου	Ἐμμενίδης Ἀμφιβούλου	
(Ἴ σ τ ι ἄ η θ ε ρ)	Ἀριστοκλῆς Ἀρίστωνος	Ἰστιάτωρ Πausανίου	194
Βαῦκος Νικηράτου	Ἐ[ν]οκλῆς Ὀλυμπίχου	*194	
... νετος Βαύκου	Ἀριστοφάνης Ἀριστοτέλου	Φανέας Χαροπίνου	195
... νΠausανίου	Ἀριστοτέλης Ἀριστοφάνου	Φιλιππίδης	
... Ἀργείου	Νίκανδ[ρος] Ἀριστοτέλου	Καλιμ...	
... οδώρου	Φίλιππος Φιλομήλου	Ἦγε...	
... νίχου	Ἐενόδωρος Ἐενοπέθου	Πο...	
...	Βίотτος Φ[α]νοστράτου	Π...	200
		...	201

Γ

(Κενόν.)	Ἐξ Αἰγλεφείρης	Λάκεθον	
Ἰστιάθηον 202	Ὀνήριμος Μενετέλου	Δημήτριος	
Ἐπιγίνης Ποσειδοδότηου	Ἰππαρχίδης Πρωτοφα(ν... 220	Ἀριστοφάνου	235
Δημήτριος Διοσκορίδου	Λάκεθον	Μενώνδης	
Εὐδουλίδης Αἰνίου 205	Ἐενόφιλος Ἐενοφώντος	Ἰερομνήμονος	
Τιμόλαος Τιμοδήμου	Καλλίστρατος Δημύλου	Στρατοκλῆς	
Ἀρχιτέκτων Διαιτοδήμου	Κτηρίας Φανοδήμου	Ἐπικράτου	
Ὠρωπόθεν	Μνήσαρχος Ἐρασίππου 225	Χαίριππος	240
Τελέσιππος Τεισαν... 210	Ἀ[λε]ξικλῆς Ἰέρωνος	Ἀρχίππου	
Πρηξίνικος Πρηξίνου	... ος Βιάδου	Στρατώνδης	
Ἐλπίνικος Δημομένου	... ς Ἀμεινοκλέου	Στράτωνος	
Ἀριστομένης Ἀριστοδ.	... ἄτης Ἀμεινοκλέου	Ἀμφικράτης	
Ζωίλος Κλεοχάρου	... Ἀμεινοκλέου 230	Τίμωνος	245
Σώστρατος Ἰπποστράτου	Θεόδωρος Παραμόνου	Γρύγγηθον	
Ἰππόστρατος Σωστράτου 215	Ποσειδίππος Ἠγησάνδ(ρ...)	Μεγακλείδης	
Ἐκ Κωμιαῶν	(Κενόν.)	Ἀντιφίλου	
Εὐτέλης Σωπάτρου			

174 γ. ΟΑΛΙΔΙΟ.

193 α. ΑΝΦΙΒΟΥΛΟΣ.

193 γ. ΕΝΜΕΝΙΔΗΣ.

194 *. Ὁ Τσουντας δὲν ἐδήλωσε τὸ χάσμα. Διὰ τὴν συμπλήρωσιν παρβλ. 195 α καὶ 196 α πρὸς 68 α καὶ 70 α, ἔτι δὲ 199 ε πρὸς I B 10.

195 ε. ΞΕΟΟΚΛΗΣ.

198 ε. ΝΙΚΑΝΔΙΟΣ.

201. Ἡ συμπλήρωσις κατὰ τὸ ἀπόγραφον τοῦ Τσουντα. Τὰ γράμματα ἀπεκρούσθησαν μετὰ ταῦτα.

Γ

202. Ὑπὸ τὰ γράμματα ΗΘΕ διακρίνονται τὰ ΘΕΝ.

Κλεόμαντις		<i>Μινθο(υ)ντόθεν</i>	<i>Ἐκ Κοτυλαίου</i>
Κλεογένου	250	Πουλυχάρης	Φανοσθένης
Φιλόξενος Ἀστυνόμου			Φανοκλέου
Λυσανίας Ἀστυνόμου		Φιλίσκος	260 <i>Μ]ινθουντόθεν</i>
(Κενόν.)		Πολυκράτου	270 <i>Πλού]ταρχος(;) Παραμόνου</i>
<i>Ἐκ Κοτυλαίου</i>		<i>Ταμύνηθε</i>	<i>... ονος Διοδώρου</i>
Πολύκριτος Π[ο]λυκρατ.		Πολυκράτης	<i>... φθεγγίδου</i>
<i>Ταμύνηθεν</i>	255	Φανίππου	<i>... ίδου</i>
Ἀχαιῶν Μεγαλοκλέου		Φανοκλέης	265
Ἀνδρωφέλῆς Πυθοκρίτου		Φανίππου	

Δ

...ν.....	275	<i>Μινθουντόθε</i>	310
Ἄρχ[ι]α[ς]		Ἐπανδρίδης Ἐλπιν.	
Ἀρχίπ[ο]...		Ἄρχιππος Ἀρχίου	
Δαμασίας		Ὠρωπόθεν	
Τιμοξένου...		Δημοσθένης Ζηλάδου	
Ἀντανδρίδης	280	Νικίας Κηφισοδότου	315
Θ]εογενείδου(υ) Ἴο.		Πρηξίδημος Πρηξ.	
Ἀγάθαρχος		Ἰστιάνθεν	
Κίμωνος Λάκ[ε].		Ξενοκράτης Ἐπιγε(ν. ...)	
Κτησιφῶν		Ζωίλος Παραμον.	
Κτηριβίου Λάκ.	285	<i>Ἐκ Κωμιαῶν</i>	320
Ὠρώπιχος		Σώπολις Σωκρίτου	
Κτήσω(νος) Βουδ.		<i>Ταμύνηθεν</i>	
Φανόστρατος		Δημοσθένης Χαιρι.	
Αἰσχρωνος Ὠρ.		Ἀντιφῶν Ἀριστοφῶ(ντος)	
Νίκιππος	290	Νίκιππος Αἰσχρωνος	325
Λυκωνίδα(υ) Βο[υ].		Μαντίδωρος Βλεπύριου	
Δημοκράτης		Διονύσιος Ἰστιάτορος	
Τιμοκράτου Γρύ.		<i>Λάκεθεν</i>	
Τεϊσανδρος		Τίμανδρος Τίμωνος	
Τελεσίππου(υ) Ὠρ.	295	<i>Περαόθεν</i>	330
Ἐπίχαρμος		Δωρόθεος Αἰσχίνου	
Προξένου Λάκε.		<i>Γρύχηθεν</i>	
Φανόστρατος		Τιμόκριτος Τιμοκλε.	
Φανοδήμου Ὠρ.		<i>Ἐξ Αἰγλεφείρας</i>	
Φίλων Βου.	300	Ε]ύφρόνιος Στρατων.	335
Σημιάδου		Ἐπίκτητος Διδυμάρχου	
Τελέμαντις		<i>Βουδιόθεν</i>	
Φειδελάου Ταμ.		Φρόνιχος Ὀρτυγίω(νος)	338
Εὐφίλητος		(Κενόν.)	
Στησάρχου(υ) ἔκ Κ.	305		
Πυθόξενος			
Πυθάρχου(υ) Ταμ.			
Καλλικράτης			
Σωφίλου Ἰστ[ι].			

III

Θ	ε	[ο	ί.
Ἐ]πί τῆς.....εω καὶ Πυθογε[... καὶ.....			
πολεμ[αρχίας] οἰδ[ε] ἔφηβοι ἀνεγ[ράφησαν]			
Ἀριστοτέλ[ης] Ἀριστωνύμου...			
Ἰ]όλ[α]ος: Ἀριστάρχου Δυσ			5
Χαιρίδημος [Ἀ]ντιφίλου .ετ			
Κλείτων Ἐκφα[ν].....			
Λαόδικος Σα.....υ			
Φόρυς Ἀριστ.....			
Ἀλκιδά[μα]ς.....			10
Πρηξίππος.....			
Φιλιστιδής.....			
Ναυκράτης.....			
Χορόνικος.....			
Δημοφῶν Κορων.....			15
Ν[α]ύτης Κλεο.....			
Ἄμφαλκος Ἡφαιστ[ίω]νο[ς] Δυσ			
Μαντιδής Χορονίκο[υ] Δυσ			
Κλεισθένης Κλεοστρ[ά]του Α[ά]κ			
Ἡγήριππος Ἡγηριν[ί]κου [Ἡ]α[η]α			20
Μοιρέστρατος Σκύ[λ]εω [α]πο			
Δήμων Ἀριστοφῶ[ν]τος ἔκ Νε			
Φιλίσκος Κ[α]λλικρατίδεω ...			
Ὀνήριμος: Ἄμυ.....ου: Α[ά]κ(;)			
Διονυσευ.....ωνος [Δυσ(;)]			25
Ε]ύθύδ[η]μος: Διοδώ[ρ]ου: ...			
Θέων: Θεώρου: ...			
Θεοπροπίδη[ς].....ου: ε[ξ] Ασ			
Βίοττος: Εὐβίου: [Β]ου(;)			
Κλεόκριτος: Πολυκρί[τ]ου: [Ἀ]γα[ρ] (;)			30
Ὀν[ή]σανδρος: Φιλίσ[.]ου: [ε]κ Φη			
Ἀρ]ιστοφ[ά]νης: Ἀριστοφῶ[ν]τος [Τ]αμ			
Δη]μότιμος: Ἀρχιπ.....			
.....χ]ος: [Θ]ρασωνίδεω...			34

IV

-δου Περσός.,
ας Κλεοστράτου 'Αφαρεῦ.,
 Θεοφάνης Πουλυχάρου Αἰγαλ[η].,
 Θέωρος Σωστράτου Γρύγγη.
- 5σ. Οἶδε συνεβάλλοντο,
 Κλεοπόμπου ἄρχοντος, γραμμα-
 τεύοντος Εὐθυκόμου· 'Αφαρεῦθε
 μος 'Αριστωνύμου 'Αντανδρίδης Χαιριγένου, Αἰγαλ-
 .., 'Αμφίνικος 'Α[. .]ππου ηθεν Θεοκλῆς 'Επιμένοντος.
- 10 'Αφα., Ξενοκράτης 'Αρχίππου ἐξ Ωου.
 "Αρχοντο(ντο)ς Φανομάχου,
 γραμματεύοντος Μνησικλείου,
 οἶδε συνεβάλλοντο·
 Θεόδοτος Θεοδοτίου Γρύγγη.,
- 15 Αὐτοκλείδης 'Ιπποκλείου 'Αφαρ.
 "Αρχ[οντ]ος Παραμόνου,
 γραμματεύοντος
 Κλεοπόμπου, οἶδε συνεβά-
 λοντο· Νικάνδρος Μύρτω-
- 20 νος 'Αφαρεῦθε, Πολυκράτης
 'Αρχιδάμου 'Αφαρεῦθε.
- 'Επί ἄρχο[ντος] Τι[μ]οξέ[ν]ο[υ],
 γραμμ[ατεύοντος] . . . ,
 ἔφηβοι οἶδε συνεβάλλοντο·
- 25 Ν[ί]κων Νι[κ]ωνος,
 'Αμφίας Κλεοστράτου,
 Κλεώνυμος Φ[ί]λωνος,
 Φιλοξενίδας Φιλοξενίδου,
τοςου,
- 30χοςτάρχου.
- Οἶδε συνεβάλλοντο, ἄρχοντος
 Ε[. .]ππου,
 γραμματεύο[ντος]
κου·
- 35οτος Θεοδότου
σσ,
 . . σοτος,
 Πλείστ[αρ]χος,
ισθένης Α,
- 40 Φιλιστίδης,
 Μέλισσος Πολυ,
- 42 Θρασύλοχος Κορ

252. Τὸ ἐπόμενον κενὸν διάστημα κατελείφθη δι' ἀνάκαθεν γενομέ-
 νην ἀπόκρουσιν τοῦ λίθου.

254. ΠΥΛΥΚΡΑΤ.

259. Μετὰ τὸν στίχον τοῦτον κατελείφθη ὀλίγος χῶρος κενός διὰ
 τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς τοῦ Πουλυχάρου.

273. ΦΘΕΝΓΙΑΟΥ.

Δ

287. Παρβλ. 143 εἰ καὶ 144 εἰ.

305. 'Αναγνωστέον: ἐκ Κ(ωμαιῶν), οὐχί: ἐκ Κ(οιουλαίου).
 Παρβλ. 81 εἰ.

332. ΓΡΥΝΧΗΘΕΝ.

III

* Ἡ προκειμένη ἀναγραφή ἐφήδων κεχάραται ἐπὶ στηλῆς ἀπλῆς
 μαρμαρίνης ἀποκεκρουμένης τὰ κάτω καὶ ἄνω τὴν δεξιάν γωνίαν,
 ὕψ. σωζ. 0,75 μ., πλ. 0,43 καὶ πᾶχ. 0,13, ἀποκειμένης ἐν τῇ
 συλλογῇ τῆς Ἑρετρίας ὑπ' ἄρ. 21. Τὴν ἐπιγραφὴν ἐκδοθεῖσαν ἤδη
 ὑπὸ τοῦ Α. Wilhelm ἐν 'Αρχ. ἐφημ. 1892 σελ. 136-140 ὑπ' ἄρ. 7
 ἀναδημοσιεύει ἐξ ἐμοῦ ἀντιγράφου. Αἱ διαφοραὶ εἰσιν οὐκ ὀλίγαι, μά-
 λιστα ἐν τοῖς δημοτικοῖς ὀνόμασι, ἔνεκα τῆς μεγάλης φθορᾶς τοῦ λί-
 θου, οὕτως ἢ ἐπιγεγραμμένη ἐπιφάνεια εἶνε ἀποτετριμμένη οὕτως,
 ὥστε τῶν πλείστων στίχων μόνον αἱ ἀρχαὶ σαφῶς ἀναγιγνώσκονται.

2-3. Τρεῖς πολέμαρχοι, ὡς καὶ ἐν τῷ περὶ στεφανηφορίας ψηφί-
 σματι (C. i. Gr. ἄρ. 2144 = Le Bas II ἄρ. 1602 = Dittenberger
 Sylloge ἄρ. 201), ἦσαν ἀναγεγραμμένοι καὶ ἐνταῦθα, οὐχὶ δύο, ὡς ὁ
 Wilhelm νομίζει· διότι τὸ μέσον τοῦ λίθου κατὰ πλάτος συμπίπτει
 πρὸς τὸ μεταξὺ τοῦ Υ καὶ τοῦ Θ τοῦ Πυθογε . . . κενόν, ὑπολείπε-
 ται ἐπομένως ἐν τῷ 2ῳ στ. ἰκανὸς χῶρος, ὃν μόνον τὸ ὄνομα τοῦ τρί-
 του πολεμάρχου δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι κατεῖχεν. Εἷς μόνος

πολέμαρχος φέρεται ἐν ἀρχῇ τοῦ μεταγενεστέρου (τοῦ τέλους τοῦ 6'
 ἢ τῶν ἀρχῶν τοῦ α' π. Χ. αἰῶνος) καταλόγου τῶν νικητῶν τῶν Τα-
 μυνείων ('Αρχ. ἐφημ. περ. 6' (1869) ἄρ. 412). Εὐρῆται δὲ μνεῖα
 τῆς ἀρχῆς ταύτης καὶ ἐν ψηφίσματι τοῦ δ' π. Χ. αἰῶνος εἰς τὸ θέα-
 τρον ἀναφερομένῳ (American journal of archaeology VII (1891)
 σ. 253, ἄρ. 33).

5. ΟΛΛΟΞ.

6. Ὁ Wilhelm τὸ δημοτικὸν ἀνέγνω: Πετ(αλιεύς), ἀναφέρων
 αὐτὸ εἰς τὰς Πεταλίας νήσους, τοὺς νῦν Πεταλιούς, ἢ καὶ εἰς τὴν
 Πεταλίαν τοῦ Στράβωνος (σ. 444), πάνυ ἀπιθάνως κατ' ἐμέ· διότι
 δὲν πιστεύω ὅτι μέχρι τῶν τόπων τούτων ἐξετείνετο ποτε ἡ Ἑρε-
 τρική χώρα.

7. ΕΧΦΑ.

21. ΣΚΥΛΕΩΛΠΟ. "Αν ὀρθῶς διέκρινεν ὁ Wilhelm τὰ ἔχνη
 τῶν δύο τελευταίων γραμμάτων τοῦ δημοτικοῦ, τότε ἴσως ἀναγνω-
 στέον: ἀπὸ Τα(μυνηῶν) ἢ: ἀπὸ Ζά(ρηκος). Παρβλ.: ἀπ' 'Αμφιθόης
 ἐν στ. 7 τοῦ μεταγενεστέρου (τῶν πρώτων Ῥωμαϊκῶν χρόνων) κατα-
 λόγου τῶν εἰσενεγκόντων εἰς τὴν ἐπανόρθωσιν τοῦ ἱεροῦ τῆς Προσηψίας
 'Αρτέμιδος (Mitth. des d. arch. Inst. in Ath. VIII σ. 18
 καὶ ἐξ.).

22. ΕΓΓΕ.

31. ΧΦΗ.

IV

Τὴν ἀναγραφήν ταύτην ἐδημοσίευσεν ὁ P. Girard ἐν Bull. de e.
 H. II (1878) σ. 277-279 ὑπ' ἄρ. 5· παραλαμβάνω δ' αὐτὴν ἐκεῖθεν
 αὐτὸς οὐκ ἀνευρὼν τὸν λίθον. Ἦν οὗτος κατὰ τὸν ἐκδότην πλάξ μαρ-
 μάρου λευκοῦ ἀποκεκρουμένη ἄνωθεν καὶ λίαν ἐφθαρμένη, ἀπέκειτο
 δ' ἐν Ἑρετρίᾳ ἐν τῇ οἰκίᾳ χωρικοῦ τινος.

7-10. Τοὺς στίχους τούτους κακῶς μετέγραψεν ὁ Girard.

Τὰς τέσσαρας ταύτας ἐπιγραφὰς γενικώτερον ἔταξα ἀνωτέρω εἰς τοὺς Μακεδονικοὺς χρόνους. Ἀκριβέστερον νῦν περὶ τῆς πρώτης τούτων σημειωτέον ὅτι εἶνε μὲν πάντως μεταγενεστέρα τοῦ Λαμιακοῦ πολέμου, διότι ἐν αὐτῇ οἱ Στυρεῖς εἰσιν ἀναγεγραμμένοι ὡς δημόται τῆς Ἐρετρικῆς (ὄρα κατωτέρω ὑπ' ἀρ. 24), οὐχὶ δὲ πολὺ νεωτέρα τῶν ἀρχῶν τοῦ γ' π. Χ. αἰῶνος διὰ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων. Ἡ δὲ δευτέρα κατὰ τοῦτο θετέα περὶ τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος τούτου καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐπομένου. Τὴν τρίτην τὸ εἶδος τῆς γραφῆς ὡσαύτως εἰς τοὺς χρόνους τῆς πρώτης ἀνάγει· καὶ ἡ τετάρτη τέλος φαίνεται ἀνήκουσα εἰς τὸν μεταξὺ τῆς πρώτης καὶ δευτέρας αἰῶνα.

Ἐν πάσαις ταῖς ἄλλαις Ἐρετρικαῖς ἐπιγραφαῖς, δημοσίαις τε καὶ ἰδιωτικαῖς, οἱ τῆς Ἐρετρικῆς πολῖται εἰσιν ἀναγεγραμμένοι ἄνευ δηλώσεως τοῦ δήμου, εἰς ὃν ἀνήκουσι, πλὴν δύο, τοῦ ὑπὲρ τοῦ Ἀντιγονέως Γλαυκίππου καὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ προξενικοῦ ψηφίσματος, γενομένου περὶ τοὺς χρόνους τῆς πρώτης καὶ τῆς τρίτης τῶν ἡμετέρων στηλῶν, οὗ ἐν ἀρχῇ ἀναγράφεται ὁ εἰπὼν αὐτὸ *Δαμασίας Φανοκλείου Ἀφαρεῦθεν*¹, καὶ τῆς ἐπιτυμβίου ἐπιγραφῆς τοῦ γ' π. Χ. αἰῶνος: *Ἀπόληξις Φανίου Αλιψηθεν*².

2. Ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν τούτων συνάγομεν τριάκοντα καὶ ἓνα δήμους Ἐρετρικούς, τούσδε:

1. *Αἰγαληθεν*. I A 41 (;). IV 3. 8-9β.

2. *Αἰγλεφειρεῖς* (;). II 88γ. *Ἐξ Αἰγλεφείρης* (-ας). I B 3 (;). 4 (;). 5 (;). II 218. 334.

Κατὰ τὸν Wilhelm (Archäol.-epigr. Mitth. aus Österreich-Ungarn XV σελ. 117) *Ἀγλέφειρα* καλεῖται νῦν θέσις τις ΒΑ τῆς Βάθειας οὐ μακρὰν τῆς μονῆς τοῦ ἀγ. Νικολάου ἐπὶ τοῦ Κοτυλαίου ὄρους (ὄρα κατωτέρω ὑπ' ἀρ. 12) κειμένη. Ἐνταῦθα προφανῶς θετέος ὁ δῆμος οὗτος.

¹ Ἀρχ. ἐφημ. 1892 σ. 119-125, ἀρ. 1 (ἀρ. συλλ. Ἐρετρ. 13). Ὁ Wilhelm (αὐτόθι σελ. 124) νομίζει ὅτι δημοτικὸν ὄνομα συγκεκομμένον ὑπῆρχε καὶ ἐν ἀρχῇ τοῦ ὑπὸ τοῦ Παγκαθῆ ἐγγὺς τῆς Βάθειας ἐν ἡρειπωμένῃ ἐκκλησίᾳ εὐρεθέντος τιμητικοῦ ψηφίσματος, οὗτινος ἐλάχιστα γράμματα ἀναγνοῦς ἐδημοσίευσεν ἐκεῖνος ἐν *Mémoire sur la partie méridionale de l'île d'Eubée* (Paris 1852) σ. 16. Τὸν πρῶτον στίχον αὐτοῦ ὁ Wilhelm ἀναγινώσκει: *Ὁ δεῖνα* — [βού[λου Γ]ρυ[ρχῆθεν] εἶπεν. Ἄλλ' ἂν μὴ ὁ λίθος ἀνευρεθῆ, δὲν δυνάμεθα νὰ εἴμεθα βέβαιοι περὶ τῆς ἀκριβείας τῆς ἀναγνώσεως τοῦ Παγκαθῆ.

² Ἀρχ. ἐφημ. 1892 σ. 143, ἀρ. 14.

3. *Αλιψηθεν*. Ἀρχ. ἐφημ. 1892 σ. 143, ἀρ. 14.

4. *Ἐξ Ἀσ*. . . . I A 41. III 28.

5. *Ἀφαρεῦθεν*³. I A 42. Γ 18. 19. 23. 28. 29. 36. 39-42. 47. III 30 (;). IV 2. 7. 10. 15. 20. 21. Ἀρχ. ἐφημ. 1892 σ. 119-125, ἀρ. 1, στ. 1-2.

6. *Βουδιόθεν*. II 1. 100β. 140β. 287. 291. 300. 337. III 29 (;).

7. *Γρυρχεῖς*. II 142^α. *Γρύρχηθεν*. I B 6. 10. 12. 40. II 100γ. 246. 293. 332. IV 4. 14.

Παρὰ Στεφάνῳ τῷ Βυζαντίῳ ἀναγινώσκομεν: *Ῥύρχαι, χωρίον Εὐβοίας. Τὸ ἐθνικὸν Ῥύρχαιος*⁴. Αἱ *Ῥύρχαι* αὗται ἦσαν ἔτι κατὰ τὸ δεύτερον ἡμισυ τοῦ ε' π. Χ. αἰῶνος πόλις αὐτοτελής· πολλάκις ἀπαντῶσιν οἱ *Γρυρχῆς* (*Βρυρχεῖης*) ἐν τοῖς καταλόγοις τῶν φόρων τῆς Ἀττικῆς συμμαχίας (C. i. Att. I ἀρρ. 37 καὶ 226-272).

8. *Δυστόθεν*. I B 2-51 (πλειστάκις). III 5. 17. 18. 25 (;).

Τὸν *Δύστον* εὐρίσκομεν μόνον παρὰ Στεφάνῳ τῷ Βυζαντίῳ: *Δύστος, πόλις Εὐβοίας. Θεόπομπος Φιλιππικῶν κδ' «Ἀποστήσας δὲ τοὺς ἐν αὐτῇ τῇ περιοικία τῶν Ἐρετριέων ἐστράτευσεν ἐπὶ πόλιν Δύστον»*. *Τὸ ἐθνικὸν Δύστιος*. Ἐτι δ' ἐν ἐπιτυμβίῳ ἐπιγραφῇ τῶν μεταγενεστέρων Ῥωμαϊκῶν χρόνων (Ἀρχ. ἐφημ. 1892 σ. 167-168, ἀρ. 66) εὐρεθείση ὑπὸ τοῦ Wilhelm κατὰ τὸ δυτικὸν ἄκρον τῆς λίμνης, παρ' ἣν τά τε λείψανα τοῦ περιβόλου καὶ ἄλλων οἰκοδομημάτων τῆς ἀρχαίας πόλεως καὶ ἡ νέα ἡμώνυμος κώμη εὑρηται⁵. Πότε ἡ πόλις αὕτη ἐγένετο δῆμος τῆς Ἐρετρικῆς ἀγνωστον· πάντως ὅμως πρὸ τῶν Φρυγῶν ἀπέβαλε τὴν αὐτονομίαν αὐτῆς, διότι ἐν τοῖς καταλόγοις τῶν φόρων τῆς Ἀττικῆς συμμαχίας οἱ *Δύστιοι* οὐδαμοῦ φαίνονται.

9. *Εγε*. . . . I Γ 26.

³ Ἄξιος σημειώσεως ὁ τύπος τοῦ ἐπιρρήματος τούτου καὶ τοῦ κατωτέρω ὑπ' ἀρ. 14 *Λάκεθεν*.

⁴ Πιθανώτατα εἰς τὸ αὐτὸ χωρίον ἀναφέρεται καὶ τότε τοῦ ἐθνικογράφου: *Τρύχαι, πόλις Εὐβοίας. Λυκόφρων δὲ μεταφράσας Τρύχα γτα καλεῖ. Τὸ ἐθνικὸν Τρύχεύς· τοῦ δὲ Τρύχατος Τρύχατιος*. Παρὰ Λυκόφρονι (στ. 314) γέγραπται *Τρύχατα*. Ὅρα κατωτέρω σημ. 6.

⁵ Παγκαθῆ *Mémoire* σ. 24-25 καὶ πίν. IV. — Archäol. Zeitung XIII (1855) σ. 139-140. — Berichte der sächs. Gesell. der Wiss. Phil.-hist. Classe. XI (1859) σ. 136-140. — Baumeister Topographische Skizze der Insel Euböia (Lübeck 1864) σ. 23-24. — Bursian Geogr. von Griech. II σ. 428.

10. Ζαρηκόθεν. I B 7-57 (πολλάκις). Γ 7. 8.
 Ὁ Πλούταρχος ἐν βίῳ Φωκίωνος, XIII, μετὰ τὴν ἀφήγησιν τῆς ἐν Ταμύναις νίκης τῶν Ἀθηναίων (δρα κατωτέρω ὑπ' ἀρ. 25) λέγει περὶ τοῦ στρατηγοῦ: Ἐκ τούτου τὸν τε Πλούταρχον ἐξέβαλεν ἐκ τῆς Ἐρετριάς καὶ Ζάρητρα φρουρίον ἐλὼν ἐπικαιρότατον, ἢ μάλιστα συνελάνθεται τὸ πλάτος εἰς βραχὺ διάζωμα τῆς νήσου σφιγγομένης ἐκατέρωθεν ταῖς θαλάσσαις, . . . Παρὰ δὲ Λυκόφρονι⁶ προσφωνεῖται ὁ μύχουρος χοιράδων Ζάραξ, ὄρος τῆς μεσημβρινῆς Εὐβοίας ὠνομασμένον ἀπὸ ἐπωνύμου τινὸς ἥρωος Ζάρακος κατὰ τὸν Τζέτζην καὶ τὸ Μέγα ἐτυμολογικόν. Εὐβοϊκὸς ἥρωος Ζάρηξ εὐρηταὶ καὶ παρὰ τῷ ἐθνικογράφῳ ἐν τοῖς περὶ Μυκόνου καὶ παρὰ Τζέτζη εἰς τὸν 58(ον) στ. τοῦ Λυκόφρονος. Ἄν δέ τις λάβῃ ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ ὄνομα Ζαρηκιάδης φερόμενον ἐπὶ τινος τῶν ἐκ Στύρων μολυβδίνων ἐλασματίων (I. Gr. ant. ἀρ. 372¹²³ = Fr. Bechtel Die Inschr. des ion. Dial. ἀρ. 19¹³⁹), πείθεται, νομίζω, ὅτι Ζάρηξ ὁμωνύμως τῷ ὄρει καὶ τῷ ἥρωι ἐκαλεῖτο τὸ φρούριον καὶ ὁ δῆμος (ὡς ἔχομεν κατωτέρω ὑπ' ἀρ. 12 Κοτύλαιον ὄρος καὶ δῆμον) καὶ Ζαρήκιοι οἱ ἐνικούντες, παρὰ δὲ τῷ Πλουτάρχῳ γραπτέον ἀντὶ Ζάρητρα Ζάρηκα, ἂν μὴ προτιμᾷ τις νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἐσφαλμένως ὁ βιογράφος τὸ ὄνομα ἀνέγραψε. Προσμαρτυροῦσι δὲ καὶ τὰ σημερινὰ Ζάρκα, κώμη κειμένη ἐν ἰκανῇ ἀποστάσει ΜΑ τοῦ Δύστου ἐγγὺς ἐρείπιων μεγάλου Ἑλληνικοῦ πύργου καὶ ἄλλων ἀρχαίων οἰκοδομημάτων, τῶν λειψάνων, ὡς φαίνεται, τοῦ προκειμένου δήμου καὶ φρουρίου⁷.

11. Ἰστιαεῖς. II 41. Ἰστιάθηεν. I B 10. 13. 17. 25 (τρὶς). 27 (δὶς). 36. 37. 48. 50. 55. II 100^a. 161^a. 194^{*}. 202. 281. 309. 317.

Δῆμος Ἐρετρικὸς ὁμώνυμος τῇ Εὐβοϊκῇ πόλει καὶ τῷ Ἀττικῷ δήμῳ.

12. Κοτυλαιεῖς. II 128^a. Ἐκ Κοτυλαίου. II 253. 267.

⁶ Ὁφέλιτα καὶ μύχουρε χοιράδων Ζάραξ σπύλοι τε καὶ Τρόχαια καὶ τραχὺς Νέδωρ καὶ πάντα Διρφωσοῖο καὶ Διακρίων γωλεῖα καὶ Φόρκυρος οἰκητήριον.

Στ. 373-376.

⁷ Παγαβῆ Mémoire σ. 25-26 καὶ πίν. IV. — Berichte der sächs. Gesell. der Wiss. Phil.-hist. Classe. XI σ. 140. —

Τὸ παρ' Αἰσχίνῃ ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος, 86, ἀναφερόμενον Κοτύλαιον ὄρος εἶνε, ὡς ἐκ τῆς ἀφηγήσεως τοῦ ῥήτορος φαίνεται, τὸ μεταξὺ Ἀλιβερίου καὶ Βάθειας κείμενον (παρὰ βλ. κατωτέρω ὑπ' ἀρ. 25). Περὶ αὐτοῦ παρ' Ἀρποκρατίωνι ἀναγινώσκομεν: Κοτύλαιον ὄρος. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. Ἔοικε τὸ ὄρος τῆς Εὐβοίας εἶναι: Ἀρχέμαχος γοῦν ἐν γ' Εὐβοϊκῶν φησὶ «Κότυλος μὲν οὖν φαίνεται κατασχεῖν τὸ ὄρος τὸ νῦν ἀπ' ἐκείνου Κοτύλαιον καλούμενον». Ὅθεν παρὰ Σουΐδα: Κοτύλαιον. Ὅρος τὸ ἐν Εὐβοίᾳ, ἀπὸ Κοτύλου καλούμενον τοῦ κατασχόντος αὐτό. Ἐν δὲ τοῖς τοῦ ἐθνικογράφου γέγραπται: Κοτύλαιον, ὄρος Εὐβοίας ἀνακείμενον Ἀρτέμιδι, ὡς φησὶν Ἀρτίμαχος ἐν Ἀρτέμιδος β'. Ἐν τοῖς Διονυσιακοῖς τέλος τοῦ Νόννου, XIII 163, καταλέγονται ἐν τοῖς Εὐβοεῦσι καὶ οἱ Κοτύλαιον ἔδος ἔχοντες.

13. Κωμαιοῖς. II 71. Ἐκ Κωμαιοῦν. II 95 γ.

Τῆς Κώμης ταύτης ἄλλα μαρτύρια ἔχομεν τὸ τοῦ ἐθνικογράφου: Κύμη⁸ — πέμπτη τῆς Εὐβοίας καὶ τὴν νῦν κωμόπολιν Κούμη. Ὅτι ἡ χώρα αὕτη ἦν ποτε Ἐρετρικὴ μαρτυρεῖ, ὡς παρατηρήθη ἤδη, ὁ περίπλους τοῦ Σκύλακος, ὅπου (58) γέγραπται ὅτι ἡ Σκύρος κεῖται κατ' Ἐρέτριαν, ἤτοι κατὰ τὴν Ἐρετρικὴν.

14. Λάκεθον. II 97 γ. 105^{aβ}. 164^β. 221. 233. 283. 285. 297. 328. III 19. 24 (;).

15. Μινθουρτόθεν. I B 6. 13. 38 (δὶς). 42. 45. 46. 52. 54. II 95^a. 164^a. 258. 270. 310.

Ὁ Μινθοῦς οὗτος, ἄγνωστος ἄλλοθεν, ὠνόμασται ἀπὸ τῆς ἐκεῖ πλεοναζούσης μίνθης. Ὅμοια εἶνε τὰ ὀνόματα τῶν Ἀττικῶν δήμων Ἀγνοῦντος, Ἀλιμοῦντος, Ἀναγυροῦντος, Ἀχερδοῦντος, Ἐλαιοῦντος, Μυρρινοῦντος, Ραμνοῦντος καὶ Φηγοῦντος καὶ ἄλλα πολλὰ τόπων καὶ κωμῶν καὶ πόλεων ὀνόματα.

16. Ἐκ Νε . . . I Γ 4. III 22.

Ἴσως ὁ τραχὺς Νέδωρ τοῦ Λυκόφρονος (δρα σμ. 6) ἔδωκε τὸ ὄνομα τῷ προκειμένῳ δήμῳ.

17. Πανα . . . I B 12. Γ 16. 30. 32-34. 37. 38. III 20.

Baumeister Skizze σ. 24. — Bursian Geogr. von Griech. II σ. 429.

⁸ Ὁ παλαιὸς Αἰολικὸς τύπος.

18. *Παρθενιόθεν* (;). II 103.

Παρθένιον, πόλις *Εύβοίας* γέγραπται παρά *Στεφάνω* τῷ *Βυζαντίω*. Τὴν θέσιν τοῦ *Εὐβοικοῦ* τούτου *Παρθενίου* πάντως μετὰ τοῦ ὀνόματος ἐτήρησε τὸ σημερινὸν *Παρθένι*, κώμη κειμένη ἐν ἀποστάσει τριῶν περίπου ὠρῶν ΒΔ τοῦ Ἀλιβερίου ἐπὶ τοῦ *Κοτυλαίου ὄρους*, ἧς ἄνωθεν ἐπὶ τῆς ῥάχως τοῦ ὄρους σφύζονται ἔτι λείψανα μικροῦ ναοῦ, πιθανώτατα τοῦ ἱεροῦ τῆς *Παρθένου*, οὗ τὸ χωρίον ἐπώνυμον⁹.

19. *Περ* I Γ 27.20. *Πεο* I Γ 25.21. *Περαεῖς*. II 128^β. *Περαόθεν*. II 330. IV 1.22. *Πτέχθηθεν*. I Γ 13-14. 35.

Ἐν ἀρχῇ τῶν πρὸς *Χαιρεφάνη* συνθηκῶν (IA2) ἀναγιγνώσκονται αἱ *Π]τέχαι* ὡς ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἔκειτο ἡ ἐξαχθησομένη λίμνη. Οὐδὲν ἄλλο περὶ τοῦ χωρίου οὐδαμῶθεν παραδέδοται.

23. *Σπυ* I Γ 22.24. *Στυρόθεν*. I Β 7-56 (πλειστάκις).

Τὰ *Στύρα* (Ἰλ. Β, 539 καὶ *Εὐσταθίου* παρεκβ. εἰς τὸ χωρίον. *Νόννου* *Διονυσιακῶν* XIII, 160. *Ἡροδότου* VI 107. *Δημοσθένους* κατὰ *Μειδίου* 167 καὶ 168. *Pomponi Melae* II, 108. *Παυσανίου* IV, XXXIV, 11. *Διογένης* *Λαερτίου* III, 32. *Στέφανος* *Βυζάντιος*) ἦσαν πόλις αὐτόνομος μέχρι τοῦ τέλους σχεδὸν τοῦ δ' π. X. αἰῶνος. Οἱ *Στυρεῖς* καταλέγονται ἐν τοῖς πρὸς τοὺς βαρβάρους παραταξαμένοις ἐπ' Ἀρτεμισίῳ (*Ἡροδότου* VIII, 1) καὶ ἐν *Σαλαμῖνι* (αὐτόθι, 46) καὶ ἐν *Πλαταιαῖς* (αὐτόθι IX, 28 καὶ 31. *Παυσανίου* V, XXIII, 2. I Gr. ant. ἀρ. 70 = *Dittenberger Sylloge* ἀρ. 1, στ. 25 = *Roberts Introduction* ἀρ. 259, στ. 26). ὕστερον δ' ἐν τοῖς φόρον ὑποτελοῦσι συμμάχοις τῶν Ἀθηναίων (C. i. Att. I ἀρρ. 37 καὶ 226-272), μεθ' ὧν καὶ συνεστράτευσαν εἰς *Σικελίαν* (*Θουκυδίδου* VII, 57). Ἀλλὰ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ *Στράβωνος* (σ. 446) κατεστράφη τὰ *Στύρα* ἐν τῷ *Λαμιακῷ πολέμῳ* ὑπὸ *Φαίδρου* τοῦ Ἀθηναίων στρατηγοῦ· τὴν δὲ χώραν ἔχουσιν Ἐρετριεῖς. Οὕτως οἱ *Στυρεῖς* ἀναφαίνονται ἀποτελοῦντες ὄῆμον Ἐρετρικόν. Τῶν *Στύρων* καὶ τοῦ λιμένος αὐτῶν λείψανα σφύζονται παρά τὴν

⁹ Baumeister Skizze σελ. 15 καὶ 56, σημ. 45. — Bursian Geogr. von Griech. II σ. 425.

τὸ ὄνομα αὐτῶν διαφυλάξασαν κωμόπολιν *Στοῦρα* ἐπὶ τῇ θαλάσῃ¹⁰.

25. *Ταμνραιεῖς*. II 125γ. *Ταμόνηθεν*. II 98. 184^α. 181^β. 179γ. 255. 262. 303 307. 322. III 32.

Γνωστόταται εἰσιν αἱ *Τάμναι* διὰ τὴν παρά τὸν ἱππόδρομον αὐτῶν γενομένην τῷ 350 π. X. νίκην τῶν Ἀθηναίων ἡγουμένου τοῦ *Φωκίωνος* (*Αἰσχίνου* κατὰ *Κτησιφῶντος*, 86-88, καὶ περὶ παραπροσεβείας, 169-171. *Δημοσθένους* κατὰ *Μειδίου*, 162, καὶ πρὸς *Βοιωτὸν* περὶ τοῦ ὀνόματος, 16-17. *Πλουτάρχου* *Φωκίωνος* XII-XIII). Περὶ αὐτῶν ποιεῖται λόγον ὁ *Στράβων* σελ 447, ἐν χωρίῳ τεταραγμένῳ, ὡς φαίνεται. Ἐν δὲ τοῖς τοῦ ἐθνικογράφου γέγραπται: *Τάμναι*, πόλις Ἐρετρίας. *Στράβων* δεκάτη. Καὶ πληθυντικῶς «εἰς τὰς *Ταμύρας*». Τὸ ἐθνικὸν *Ταμνεύς* καὶ *θηλυκὸν Ταμνρηῖς* ἐξ αὐτοῦ. Λέγεται καὶ *Ταμνραιῖος*. Οὕτω γὰρ ὁ *Ζεὺς* ἐν αὐτῇ τιμᾶται. [*Πανσανίας* ἰ' περιηγήσεως.] Ἦν δ' ἐν αὐταῖς καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἄξιον λόγου. *Τάμναι* *Αἰσχίνης* κατὰ *Κτησιφῶντος*. Πόλις ἐστὶν ἐν *Εὐβοίᾳ* ἐν τῇ χώρᾳ τῇ Ἐρετριέων αἱ *Τάμναι*, ἐνθα καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος, ὡς οἱ τε τὰ *Εὐβοικὰ* γράψαντες μαρτυροῦσι καὶ *Σίμων* ἐν τῷ εἰς *Λυσίμαχον* τὸν Ἐρετριέα θρήνῳ. Ἀρποκρατίων. Ὄθεν παρά *Σουῖδα*: *Τάμναι*. Πόλις ἐν *Εὐβοίᾳ* ἐν τῇ χώρᾳ τῇ Ἐρετριέων, ἐνθα καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος, ὡς *Αἰσχίνης* φησὶ καὶ οἱ τὰ *Εὐβοικὰ* γράψαντες. Παρβλ. καὶ τὸ εἰς τὸν περὶ παραπροσεβείας τοῦ *Αἰσχίνου*, 169, ἀρχαῖον σχόλιον: *Χωρίον τῆς Εὐβοίας*, ὡς ἔγνωμεν ἐν τοῖς κατὰ *Μειδίου*. Ἔστι δὲ τόπος ἱερὸς Ἀπόλλωνος. Ἔχομεν δὲ καὶ ἀναγραφὴν νικητῶν τῶν *Ταμνρείων*, ἀγῶνος μουσικοῦ καὶ γυμνικοῦ ἀγομένου τῷ Ἀπόλλωνι (ἔρα ἀνωτέρω σημ. εἰς III 2-3), εὐρεθεῖσαν πρὸ πολλοῦ ἐν Ἀλιβερίῳ, ἐνθα πάντως θετέαι αἱ *Τάμναι*. Πρὸς τοῦτο συμφωνοῦσιν αἱ περὶ τοῦ χωρίου καὶ τῆς αὐτόθι μάχης περισηθεῖσαι ἡμῖν εἰδήσεις ὀρθῶς νοοῦμεναι καὶ ἐρμηνευόμεναι. Παρ' Ἡροδότῳ τέλος, VI 101, ἄνευ

¹⁰ Bursian Quaestionum Euboicarum capita selecta (Lipsiae 1856) σ. 49-50. — Berichte der sächs. Gesell. der Wiss. Phil.-hist. Classe. XI σ. 140-141. — Baumeister Skizze σ. 24-25. — Bursian Geogr. von Griech. II σ. 429-431.

λόγου ἀντὶ τοῦ τῶν χειρογράφων *Τεμένους* αἰ *Τάμωνα* ὑπὸ τοῦ Valckenaer ἀντικατεστάθησαν (ὄρα τὸν ἐπόμενον δῆμον).

26. *Τεμ(;) . . .* I Γ 44.

Ἐν τῷ ἀνωτέρῳ μνημονευομένῳ χωρίῳ τοῦ Ἡροδότου ἀναγιγνώσκουμεν ὅτι οἱ Πέρσαι, ὅτε ἐπῆλθον κατὰ τῆς Ἐρετρίας, πλείοντες κατέσχον τὰς νέας τῆς Ἐρετρικῆς χώρας κατὰ *Τέμενος* καὶ *Χοιρέας* καὶ *Αἰγίλια*, κατασχόντες δὲ ταῦτα τὰ χωρία αὐτίκα ἵππους τε ἐξεβάλλοντο καὶ παρεσκευάζοντο ὡς προσοισόμενοι τοῖς ἐν τῇ πόλει οὖσιν Ἐρετριεῦσι. Τὰ τρία ταῦτα ἄλλοθεν ἄγνωστα χωρία θετέα κατὰ τὴν πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ἐρετρίας μέχρι τῆς Κακῆς σκάλας καὶ τοῦ Κοτυλαίου ὄρους ἐκτεινομένην ἀκτὴν· εἰς τὰ δύο δὲ πρῶτα πιθανώτατα ἀναφέρονται τὸ προκείμενον καὶ τὸ ὑπ' ἀρ. 29 ἐπόμενον δημοτικόν¹¹.

27. *Φη . . .* I Γ 17. 20. 21. 43. 45. 46.

28. *Ἐκ Φηραι . . .* I Γ 10. III 31¹².

29. *Χοι . . .* I Β 5.

Ὅρα ἀνωτέρῳ ὑπ' ἀρ. 26.

30. *Ἐξ Ωου*. IV 10.

31. *Ἐρωπίοι*. II 26. *Ἐρωπόθεν*. II 93. 159 γ. 208. 289. 295. 299. 313¹³.

Τοῦ Εὐβοικοῦ τούτου Ἐρωποῦ μνεῖαν ἐποιεῖτο Στέφανος ὁ Βυζάντιος. Ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν ἐθνικῶν γέγραπται: Ἐρωπός, πόλις Μακεδονίας — Καὶ ἄλλη Βοιωτίας, περὶ ἧς Εὐφορίῳ Κλείτορι «*Ἀνλὶς τ' Ἐρωπός τε καὶ Ἀμφιάρεια Λοετρία*». Κέκληται ἀπὸ Ἐρωποῦ τοῦ Μακεδόνοιο τοῦ Ἀνκάνοιο. Ἔστι καὶ ἄλλη Εὐβοίας. Ἀριστοτέλης γοῦν τὸν Ἐρωποῦν Γραϊάν φησι λέγεσθαι. Ἡ δὲ Γραῖα τόπος τῆς Ἐρωπίας πρὸς τῇ θαλάσῃ κατ' Ἐρετρίαν καὶ Εὐβοίαν κειμένη. Ἔστι καὶ τρίτη ἐν Συρίᾳ — Ἔστιν οὖν καὶ τετάρτη πάλιν ἐν Ἀργεῖ ὕστερον κτι-

¹¹ Πιθανῶς τὸ *Τέμενος* τοῦτο εἶνε τὸ κατ' ἐξοχὴν τέμενος τῶν Ἐρετριέων, τὸ περὶ τὴν Ἀμάρυνθον καὶ τὸ Ἀμαρύσιον, ὅπερ πάντως ἐν *Παλαιολόγῳ* πρὸς Δ τῆς Κακῆς σκάλας ἔκειτο, ὡς ἡ ἐπομένη πραγματεία (B') ἀρκούντως, νομίζω, θὰ δείξη.

¹² Ἴσως τὸ δημοτικὸν τοῦτο μετὰ τοῦ προτέρου ἀνήκει εἰς τὸν αὐτὸν δῆμον.

¹³ Πραβλητέα τὰ ὀνόματα Ἐρωποκλῆς (II 141 β· καὶ ἐν δυσὶν ἐπιτομῆσι Ἐρετρικῆς ἐπιγραφαῖς, Ἀθηναῖς E' σ. 358 ἀρ. 36 καὶ Blinkenberg *Eretriske Gravskrifte* ἀρ. 72, ἀρρ. σλλ. Ἐρετρ. 106 καὶ 244), Ἐρωπίχος (II 286) καὶ Ἐρωπιάδης (ὄρα κατωτέρω B', σημ. 15).

σθεῖσα· καὶ πέμπτη ἐν Θεσπρωτία —. Ἐκ τῆς ἀριθμήσεως δὲ φαίνεται ὅτι ὁ ἐθνικογράφος ἐν τῷ περὶ τοῦ Βοιωτικοῦ Ἐρωποῦ λόγῳ ἐν παρόδῳ ἐμνημόνευσε τῆς ἡμετέρας κόμης¹⁴.

Τῶν τριάκοντα καὶ ἐνὸς τούτων δῆμων μόνον ὀκτὼ ἔχομεν κατὰ τὰ ἀνωτέρω, τοῦ μὲν μᾶλλον, τοῦ δ' ἦττον, ὠρισμένην τὴν θέσιν, τῆς Κώμης, τοῦ Παρθενίου, τοῦ Κοτυλαίου, τῆς Αἰγλεφείρας, τῶν Ταμνωῶν, τοῦ Δύστου, τοῦ Ζαρήκιος, καὶ τῶν Στύρων. Καὶ ἄλλους δὲ τινὰς δυνάμεθα ἐκ τῶν ὀκτῶ τούτων ὀρμώμενοι νὰ τοποθετήσωμεν, ἀλλ' ὁμως πάντοτε ἄνευ βεβαιότητος καὶ ἀοριστότερον. Ὁ ἐξετάζων τὰς δύο πρώτας τῶν ἡμετέρων στηλῶν εὐθὺς παρατηρεῖ ὅτι ἐπὶ τῆς δευτέρας τούτων (II) φέρονται *Κωμαιοῖς*, *Παρθενιοῖς* *Κοτυλαίοις*, *Αἰγλεφειοῖς* καὶ *Ταμνωαιοῖς*, οὐδεὶς δὲ ἐκ τῶν τριῶν γνωστῶν μεσημβρινῶν δῆμων· ἐν ᾧ τούναντίον ἐπὶ τῆς ὀπισθίας πλευρᾶς τῆς πρώτης (I B) εἰσὶν ἀναγεγραμμένοι *Δύστιοι* περὶ τοὺς ἐξήκοντα καὶ πέντε, *Ζαρήκιοι* περὶ τοὺς τριάκοντα καὶ πέντε καὶ *Στυρεῖς* περὶ τοὺς ἐβδομήκοντα, οὐδεὶς δὲ ἐκ τῶν πέντε ἐκείνων δῆμων, ὧν ἡ θέσις εἶνε γνωστὴ ἐν τῷ βορείῳ μέρει τῆς Ἐρετρικῆς¹⁵. Τοῦτο δὲν εἶνε βεβαίως τυχαῖον· μετὰ πιθανότητος, νομίζω, δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ἐντεῦθεν ὅτι καὶ οἱ *Βουδιόθεν*, οἱ *Ἐρωπίοι*, οἱ *Λάκεθεν* καὶ οἱ *Περαεῖς*, οἵτινες συχνοὶ ἀπαντῶσιν ἐπὶ τῆς δευτέρας στήλης, ἐλλείπουσι δ' ὅλως ἀπὸ τῆς ὀπισθίας πλευρᾶς τῆς πρώτης, ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ *Ἰστιαεῖς* καὶ οἱ *Φρυγχεῖς*, ὧν ἐλάχιστοι φέρονται ἐπ' αὐτῆς ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν δευτέραν στήλην, ἀνήκουσι καὶ οὗτοι πάντες εἰς τὸ βόρειον μέρος τῆς Ἐρετρικῆς¹⁶. Ἐν ἀμφιβόλῳ μένει ὁ *Μινθοῦς*· διότι οἱ *Μινθουπόθεν* ἐν ἀμφοτέροις τοῖς καταλόγοις σχεδὸν ἐξ ἴσου ἀπαντῶσιν. Ἄξιον δὲ παρατηρή-

¹⁴ Σημειωτέον ὅτι τοὺς Ἐρωπίους πρὸς τοὺς Ἐρετριεῖς συνδέει πλὴν τοῦ ὀνόματος καὶ τὸ διαλεκτικὸν ἰδίωμα αὐτῶν. Ὅρα C. i. Gr. Graec. septentr. I ἀρρ. 23), 424, 4250 καὶ 4251.

¹⁵ Τὰ τρία δημοτικά: ἐξ A(i). τὰ ἐν ἀρχῇ τῆς πλευρᾶς ταύτης ἀπαντῶντα δὲν εἶνε βέβαιον ἂν πρέπει νὰ ἀποδοθῶσι τῇ Αἰγλεφείρᾳ. Ὅρα ἀνωτέρω ὑπ' ἀρ. 2.

¹⁶ Τῇ πόλει τῶν Φρυγγέων πιθανώτατα ἀπεδόθησαν τὰ ΜΔ τοῦ Νεοχωριοῦ οὐ μακρὰν τῶν Κονιστρῶν ἐπὶ ὑψηλοῦ πετρώδους λόφου ἄξιον λόγου λείψανα ἀρχαίας πόλεως (*Παλαιόκαστρο*). Ὅρα Rhein. Mus. N. F. V (1847) σ. 509 = Ulrichs Reis. und Forsch. II σ. 244-245. — Berichte der sächs. Gesell. der Wiss. Phil.-hist. Classe. XI σ. 134-135. — Baumeister Skizze σ. 14-15. — Bursian Geogr. von Griech. II σ. 425-426.

σεως εἶνε καὶ τοῦτο, ὅτι τῶν ἐπὶ τῆς στενῆς πλευρᾶς τῆς πρώτης στήλης (I Γ) ἀναγιγνωσκομένων συγκεκομμένων δημοτικῶν ὀνομάτων οὐδὲν εὐρίσκειται ἐπὶ τῆς δευτέρας στήλης, σχεδὸν δ' οὐδὲν καὶ ἐπὶ τῆς ὀπισθίας πλευρᾶς τοῦ αὐτοῦ λίθου¹⁷. Ἐν τούτοις μόνον τῶν ὀκτῶ ἐκείνων δήμων τὴν θέσιν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι μετὰ βεβαιότητος ὀπωσοῦν γινώσκουμεν. Τινὲς τῶν ἄλλων βεβαίως ἀνήκον εἰς τὸ ἄστυ αὐτὸ τῶν Ἐρετριέων.

Πᾶσαι αἱ ἐπιγραφαί, ἐξ ὧν τὸν ἀνωτέρω κατάλογον τῶν Ἐρετρικῶν δήμων συνηγάγομεν, ἀνήκουσιν εἰς τοὺς χρόνους, καθ' οὓς ἡ Ἐρετρικὴ περιλαβοῦσα τῷ χρόνῳ τὴν χώραν τῶν Φρυγῶν, τῶν Δυστίων καὶ τῶν Στυρέων κατεῖχε πᾶν τὸ μεταξὺ τῆς Χαλκιδικῆς καὶ τῆς Καρυστίας. Πρότε-

ρον οὐ μόνον οἱ ταῖς τρισὶ ταύταις πόλεσιν ὁμῶνυμοι δῆμοι, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι τινὲς, ὡς π. χ. ὁ τῶν Ζαρηκίων, μέρος τῆς χώρας τῶν πόλεων ἐκείνων ἀποτελοῦντες δὲν ὑπῆρχον βεβαίως ἐν τοῖς Ἐρετρικοῖς δήμοις.

Ταῦτα μόνον περὶ τῶν δήμων τῆς Ἐρετρίας γινώσκουμεν νῦν. Κατὰ πόσον ὁ κατάλογος ἡμῶν εἶνε ἐλλιπὴς ἄγνωστον. Ὡσαύτως ἄγνωστον εἶνε ἔτι ὁποῖαν ἢ κατὰ δήμους διαίσεις αὐτῆς τῆς Ἐρετρικῆς χώρας καὶ τῶν πολιτῶν αὐτῆς εἶχε σχέσιν πρὸς τὴν δημοσίαν οἰκονομίαν τῶν Ἐρετριέων καὶ ἀν' ὑπῆρχον μείζονα μέρη ἐνταῦθα ἀνάλογα πρὸς τὰς τριτῦς καὶ τὰς φυλάς τῆς Ἀττικῆς. Νεώτεροι ἀποκαλύψεις ἴσως θὰ διδάξωσιν ἡμᾶς πλείονα. Ἐλπίζομεν!

B'

ΤΑ ΔΥΟ ΑΜΑΡΥΣΙΑ

1. Πάντων τῶν Ἐρετρικῶν ἱερῶν τὸ ἀξιολογώτατον καὶ σεμνότατον ἦν τὸ ἐν Ἀμαρύνθῳ τῆς Ἐρετρικῆς ἱερὸν τῆς Ἀμαρυσίας ἀπὸ τοῦ τόπου καλουμένης Ἀρτέμιδος.

Ἐν τοῖς χρόνοις τῆς ἀκμῆς τῆς δυνάμεως τῶν Ἐρετριέων συνέπεμπον τὴν πομπὴν τῆς θεοῦ κατὰ τινα στήλην ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ ἀνακειμένην¹ τρισχίλιοι ὀπλίται, ἑξακόσιοι ἵππεῖς καὶ ἐξήκοντα ἄρματα. Καὶ κατὰ τὸν β' δ' ἔτι π. X. αἰῶνα ἡ ἑορτὴ τῆς Ἀμαρυσίας ἤγετο κατ' ἔτος συνόδῳ κοινῇ οὐ μόνον τῶν κατοίκων τῆς Ἐρετρικῆς, ἀλλὰ καὶ τῶν Καρυστίων².

Αἱ συνθήκαι τοῦ δήμου τῶν Ἐρετριέων ἀνεγράφοντο ἐπὶ στηλῶν ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ. Ἐνταῦθα ἀνετέθη ἡ στήλη τῶν πρὸς τοὺς Ἰστιαεῖς συνθηκῶν συμμαχίας περὶ τὸ τέλος τοῦ ε' ἢ τὰς ἀρχὰς τοῦ δ' π. X. αἰῶνος³, ὡς πάλαι ποτὲ ἡ τῶν πρὸς τοὺς Χαλκιδεῖς συνθηκῶν ἐν τῷ περὶ Ἀηλάντου

πολέμῳ⁴. Ἐν ταῖς μεταγενεστέραις ὁμῶς πρὸς Χαιρεφάνη συνθήκαις (ὄρα ἀνωτέρω Α', I) ὀρίζεται τόπος τοῦ ἔρκου τῶν πολιτῶν⁵ καὶ τῆς ἀναγραφῆς αὐτῶν⁶ ἄλλο ἱερὸν, τὸ τοῦ Δηφνηφόρου Ἀπόλλωνος, ἐπειδὴ, ὡς φαίνεται, τοῦτο ἔκειτο ἐν αὐτῇ τῇ πόλει. Καὶ πάλιν ὁμῶς τὰ κτήματα τοῦ παρὰ τὸν ἔρκον τοῦτον λέγοντος ἢ γράφοντος ἢ ἐπιψηφίζοντος καθιεροῦνται οὐχὶ τῷ Ἀπόλλωνι, ἀλλὰ τῇ Ἀμαρυσίᾳ Ἀρτέμιδι⁷ καὶ κατὰ τὴν ἑορτὴν αὐτῆς ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν πυρριχιστῶν ὀρίζεται νὰ ἀναγορευῆται, ὡς φαίνεται, τοῦτο⁸.

Διὰ τὴν ἀνάθεσιν τῶν ὑπὲρ ξένων τιμητικῶν ψηφισμάτων τῶν Ἐρετριέων προὔτιματο τούναντιον τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο τοῦ Ἀπόλλωνος, πάντως ὡς ἐν τῇ πόλει κείμενον. Στῆλαι τοιαῦτα ψηφίσματα φέρουσαι ἀπεκαλύφθησαν μέχρι τοῦδε, καθ' ὅσον ἐγὼ γνωρίζω, δέκα καὶ τρεῖς. Τῶν ἐπτὰ ἀγνωστοῦμεν τὸν τόπον τῆς ἰδρύσεως· διότι τρεῖς μὲν τούτων (α)

¹⁷ Ἐξαιρέσειν ἀποτελοῦσι μόνον τὸ Ζαρη., δις ἀπαντῶν ἐν τῷ ἄνω μέρει τῆς πλευρᾶς I Γ, καὶ τὸ Παρα., ὅπερ εὑρηται ἐν I B 12.

¹ Στράβωνος σ. 448.

² T. Liuī XXXV, 38.

³ Ἀρχ. ἐφημ. περ. β' (1872) ἀρ. 417 = Cauer Delectus (1 ἀρ. 138) 2 ἀρ. 553 = Bechtel Die Inschr. des ion. Dialekts ἀρ. 15 (νῦν ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις κεντρικῷ μουσεῖῳ), στ. 15 κ. ε.

⁴ Στράβωνος ε. ἀ.

⁵ Α στ. 10-12 καὶ 43.

⁶ Αὐτόθι στ. 12-13 καὶ 45-47.

⁷ Αὐτόθι στ. 56-57. Τούναντιον ἐν ταῖς πρὸς τοὺς Ἰστιαεῖς συνθηκαῖς (στ. 13-15) τὸ δέκατον τῶν δέκα ταλάντων, ἅτινα ὤφειλον νὰ ἀποτείσωσιν οἱ παραβαίνοντες αὐτάς, καθιεροῦται τῷ Ἀπόλλωνι.

⁸ Αὐτόθι στ. 58.

οὐδένα ἔφερον ἀνέκαθεν περὶ ἀναγραφῆς ὀρισμὸν, αἱ δ' ἄλλαι τέσσαρες (β) εἰσὶν ἐλλιπεῖς τὰ κάτω, ἔπου ὀρίζεται αὐτῇ. Τῶν δ' ἐτέρων ἐξ μίᾳ μόνον (γ) προέρχεται ἐκ τοῦ Ἀμαρυσίου, αἱ δ' ὑπόλοιποι πέντε (δ) πᾶσαι ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Δαφνηφόρου Ἀπόλλωνος⁹.

Οἱ ἀνδριάντες ὅμως, δι' ὧν ὁ δῆμος τοὺς εὐεργέτας αὐτοῦ ἐτίμα, ἀνετίθεντο ἐν τῷ Ἀμαρυσίῳ, ὡς φαίνεται, συνήθως. Ἐν τῷ ὑπὲρ Θεοπόμπου τοῦ Ἀρχεδήμου ψηφίσματι (τῶν ἀρχῶν τοῦ α' π. Χ. αἰῶνος)¹⁰, στ. 34 καὶ ἐξῆς, ὀρίζεται τῶν δύο χαλκῶν τοῦ ἀνδρὸς εἰκόνων τὴν μὲν μίαν στήσαι ἐν

τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρτέμιδος τῆς Ἀμαρυσίας ἐν τῷ ἐπιφανεστάτῳ τόπῳ, τὴν δὲ ἄλλην ἐν τῷ γυμνασίῳ (ἐπειδὴ εἰς αὐτὸ ἀνεφέρετο ἢ δωρεὰ αὐτοῦ ἢ τὸ ψήφισμα προκαλέσσα), ἐπιγράφαντας: Ὁ δῆμος ὁ Ἐρετριέων Θεόπομπον Ἀρχεδήμου ἀρετῆς ἔνεκεν καὶ εὐνοίας τῆς εἰς αὐτόν· ἀναγράψαι δὲ τότε τὸ ψήφισμα εἰς στήλας λιθίνας δύο καὶ ἀναθεῖναι παρὰ τὰς εἰκόνας — ἀναγορεύεσθαι τε τὰς τιμὰς Διονυσίοις τε ἐν ἧ συντελεῖται τοῦ Διονύσου ἢ πομπῆ¹¹ καὶ Ἀρτεμισίων τῷ ἀγωνί τῆς πυρρίχης¹² — ἐπιγράφαι δὲ καὶ ἐπὶ τὰς ἐσταμένας ὑπ' αὐτοῦ εἰκόνας τῶν τε νύων καὶ τῆς θυγατρὸς, διότι ἀνατίθησιν αὐτὰς ὁ δῆμος ὁ Ἐρετριέων ἀρετῆς ἔνεκεν καὶ εὐνοίας τῆς εἰς ἑαυτόν. Κατωτέρω δὲ (στ. 56 καὶ ἐξῆς) ὀρίζεται ὁ γράψας ἢ ἐπερωτήσας περὶ ἄλλης χρήσεως τῶν ὑπὸ τοῦ Θεοπόμπου τῷ δήμῳ εἰς ἐλαιοχρίστιον δωρηθέντων χρημάτων νὰ ὀφείλῃ ἱεράς τῆς Ἀρτέμιδος δραχμὰς ἐξάκις μυρίας. Καὶ ἐτέρου ὁμοίου πρὸς τοῦτο ψηφίσματος καὶ εἰς τοὺς αὐτοὺς περίπου χρόνους ἀνήκοντος (μικρόν, ὡς φαίνεται, παλαιότερου) πρότινος ἐδημοσιεύθη μέρος μικρόν¹³. Καὶ ἐνταῦθα ἔχομεν ὡσαύτως ἀνάθεσιν ἀνδριάντων καὶ ἀναγραφὴν τοῦ ψηφίσματος ἐπὶ δύο στηλῶν, τῆς μὲν πάλιν ἐν τῷ γυμνασίῳ¹⁴, τῆς δὲ ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ἀναγορεύσιν τῶν τιμῶν κατ' ἔτος ἐν τε τῇ πομπῇ τῶν Διονυσίων καὶ ἐν τῷ ἀγωνί τῆς πυρρίχης κατὰ τὰ Ἀρτεμισία.

Τὸ περὶ τῆς ἀναθέσεως τῶν εἰκόνων χωρίον τοῦ ὑπὲρ Θεοπόμπου ψηφίσματος βεβαιοῖ τὴν καὶ ἄλλως εὐλογωτάτην εἰς τὸ Ἀμαρυσίον ἀπόδοσιν τριῶν λίθων ἀπὸ βάσεων φερόντων ὁμοιοτάτας τῇ ἐκεῖ ὀριζομένη ἐπιγραφὰς τοῦ β' π. Χ. αἰῶνος: Ὁ δῆμος ὁ Ἐρετριέων τὸν δεῖνα τοῦ δεῖνος ἀρετῆς ἔνεκεν καὶ εὐνοίας τῆς εἰς ἑαυτόν Ἀρτέμιδι, Ἀπόλλωνι, Λητοῖ (α). Μετ' ἐκείνων δὲ εἰς τὸ αὐτὸ ἱερόν ἀποδοτέοι καὶ ἄλλοι ἐξ λίθου τῶν αὐτῶν περίπου χρόνων φέροντες ἀναθέσεις ἰδιωτικὰς τοῖς αὐτοῖς θεοῖς εἰκόνων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ὑπὸ τῶν

9

α

I. Ἀρχ. ἐφημ. 1890 σ. 195-203 (ἀρ. συλλ. Ἐρ. 10 AB).

II. Αὐτόθι 1887 σ. 77-80, ἀρ. 1 (ἀρ. σ. Ἐρ. 11).

III. Αὐτόθι 1892 σ. 134-135, ἀρ. 5 (ἀρ. σ. Ἐρ. 19 AB).

(Τοῦ τέλους τοῦ ε' καὶ τοῦ δ' π. Χ. αἰῶνος.)

β

IV. Αὐτόθι 1887 σ. 79-82, ἀρ. 2 (ἀρ. σ. Ἐρ. 18).

V. Αὐτόθι 1892 σ. 135-136, ἀρ. 6 (ἀρ. σ. Ἐρ. 17).

VI. Ἀθηνᾶς Ε' (1893) σ. 346-347, ἀρ. 1 (ἀρ. σ. Ἐρ. 20).

VII. Bull. de c. H. II (1878) σ. 277, ἀρ. 4 (δὲν ἀνευρέθη).

γ

VIII. Ἀρχ. ἐφημ. 1892 σ. 125-126, ἀρ. 2 (ἀρ. σ. Ἐρ. 15).

(Τοῦ δευτέρου ἡμίσεος τοῦ δ' π. Χρ αἰῶνος.)

Ὁ Böckh (C. i. Gr. II σελ. 1017) νομίζει ὅτι τὸ ἱερόν τῆς Ἀρτέμιδος, ἐν ᾧ ἡ στήλη αὐτῆ ἰδρῶθη, δὲν εἶνε τὸ ἐν Ἀμαρύνθῳ, ἀλλ' ἄλλο ἐν Ἐρετρίᾳ κείμενον, ὅπου ὁ λιθος εὐρέθη. "Ὅτι ἐν τῇ πόλει ἦν ἐν καὶ πλείω τῆς Ἀρτέμιδος ἱερά οὐδεὶς δύναται νὰ ἀρνηθῇ. — Μάλιστα ἔχομεν βσίαν ἀναθήματος ἀνακειμένου Ἀρτέμιδι Ὀλυμπία (Ἀρχ. ἐφημ. 1892 σ. 141-142, ἀρ. 9· ἀρ. σ. Ἐρ. 5· τῶν πρώτων Μακεδονικῶν χρόνων), ἣτις μετ' ἄλλης ἀνεπιγράφου ὁμοίας τὸ σχῆμα πρὸς αὐτὴν καὶ τρίτης φερούσης ὡσαύτως ἀνάθεσιν τῇ Ἀρτέμιδι (αὐτόθι σ. 142, ἀρ. 10· ἀρ. σ. Ἐρ. 4· τῶν αὐτῶν χρόνων), ἔτι δ' ἀγαλλματίου τινός, εὐρέθησαν, ὡς ἔμαθον, πρὸ τῆς οἰκίας τῆς Ἀθηνᾶς Κ. Βαλτάσαρη κατὰ τὸ δυτικὸν τῆς ἀρχαίας πόλεως ἄκρον. Τὸ ἐπιώνυμον τοῦτο τῆς θεοῦ ὀρθότατα ἀναφέρει ὁ Wilhelm εἰς τὸν πρὸς Βορρᾶν τῆς Ἐρετρίας ὑψόμενον Ὀλυμπον. — Ἀλλὰ πάντα τὰ ἄλλα Ἐρετρικὰ ἱερά τῆς Ἀρτέμιδος βεβαίως θὰ ἦσαν μικρὰ καὶ ἀσήμαντα ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ Ἀμαρυσίον καὶ δὲν ἦτο δυνατόν οὕτως ἀορίστως (ἐν τῷ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερῷ, στ. 11-12) νὰ δηλωθῇ ἄλλο πλὴν αὐτοῦ.

δ

IX. Ἀρχ. ἐφημ. 1892 σ. 133-134, ἀρ. 4 (ἀρ. σ. Ἐρ. 16 AB).

X. Αὐτόθι σ. 119-125, ἀρ. 1 (ἀρ. σ. Ἐρ. 13).

XI. Αὐτόθι σ. 125-133, ἀρ. 3 (ἀρ. σ. Ἐρ. 12).

XII. Ἀρχ. δελτ. 1889 σ. 103-104 (ἀρ. σ. Ἐρ. 14).

XIII. Ἀρχ. ἐφημ. περ. β' (1872) ἀρ. 418 (δὲν ἀνευρέθη).

(Τοῦ δευτέρου ἡμίσεος τοῦ δ' καὶ τοῦ γ' π. Χ. αἰῶνος.)

¹⁰ Ἀρχ. ἐφημ. περ. α' (1853) ἀρ. 1302 = Ἐραχθῆ Ant. Hell. II ἀρ. 689 = Philologus X (1855) σ. 300-302 (ἀρ. συλλ. Ἐρ. 20 *).

¹¹ Παραβλητέον περὶ αὐτῆς τὸ περὶ στεφανηφορίας ψήφισμα (δρα ἀνωτέρω Α', σημ. εἰς III 2-3).

¹² Παράβλ. ἀνωτέρω σημ. 8.

¹³ Ἀρχ. ἐφημ. 1892 σ. 158-160. ἀρ. 53.

¹⁴ "Ὅθεν δικαίως ὁ Wilhelm (αὐτόθι) συνάγει ὅτι καὶ ὁ διὰ τοῦ ψηφίσματος τοῦτου τιμώμενος ἢ παρέσχε δωρεάν τινα εἰς τὸ γυμνάσιον ἢ ἄλλως πρὸς αὐτὸ συνεδέετο, π. χ. ὡς γυμνασάρχος.

οικείων ἐσταμένων (β), ὅπως αἱ τῶν υἱῶν καὶ τῆς θυγατρὸς ὑπὸ τοῦ Θεοπόμπου¹⁵.

2. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ Ἐρετρικοῦ Ἀμαρυσίου ἐπιμᾶτο δ' ἡ Ἀμαρυσία Ἄρτεμις καὶ ἐν τῷ Ἀττικῷ δῆμῳ τῶν Ἀθμονέων ἤγον δ' αὐτῇ ἑορτὴν οἱ Ἀθηναῖοι, τὰ Ἀμαρυσία¹⁶, κατὰ τὸν Πausανίαν¹⁷ οὐδὲν τι *Εὐβοέων ἀφανέστερον*. Ἐν τῇ νέᾳ Ἀττικῇ κώμῃ *Μαροῦσι* εὐρέθη ἐνφοδομημένη ληνῶ στήλη φέρουσα ψήφισμα τιμητικόν, τοῦ δήμου τούτου προφανῶς, τοῦ τέλους τοῦ δ' π X.

45

α

- I. Ἀρχ. ἐφημ. 1892 σ. 140-141, ἀρ. 8 (ἀρ. σ. Ἐρ. 6).
II. Αὐτόθι σ. 154, ἀρ. 41.
III. Ἀθηνᾶς Ε' (1893) σ. 348'.

β

- IV. Ἀρχ. ἐφημ. 1892 σ. 154-155, ἀρ. 42.
V. Αὐτόθι σ. 157-158, ἀρ. 52.
VI. Αὐτόθι σ. 160, ἀρ. 54.
VII. Αὐτόθι σ. 160-161, ἀρ. 55.
VIII. Ἀρχ. ἐφημ. περ. α' (1859) ἀρ. 3524.
IX. Αὐτόθι ἀρ. 3525.

Τὰ ὑπὸ τοῦ Πιττάκη δημοσιευθέντα τῶν δύο τελευταίων ἐπιγραφῶν ἀθλιώτατα ἀντίγραφα ἔχουσιν οὕτω :

3524.

3525.

ΩΡΠΙΑΛΛΞΒΙΩΤΟΥΤΗΙΝΝΕ... ΥΤΗΝΜΗΡΤΕ...
ΚΛ...ΙΟΤΤΟΞΦΜΩΠΙΛΑΟΥΤΗΝΜ ΟΥΤΗΟΝΤΗΘΗΝ
ΛΝΑ...ΟΙΚΡΗΤΗΝΑΝΑΛΙΞΤΡ ΒΙΟ...ΟΥ
ΑΡΤΕΜΙΔΙΑΠΩΛΛΩΝΙ ΜΩΝΗΤΟΙ

Ἐχομεν δὲ τὰς ἐπιγραφὰς καὶ ἐν τῷ Jahresbericht τοῦ Bursian τοῦ 1883, III σ. 3, ὅπου ἐδημοσίευσεν ὁ Röhl αὐτὰς μετ' ἀλλήλων ἀναμειγμέναις καὶ συγκεκρωμέναις εἰς μίαν, οὕτως: *ὑποθ...v... τὴν μητέρα | αὐτὴν τήθην (3525), Ὠρωπιάδης | Βιότου τὴν γε καὶ Βιότος | Ὠρωπιάδου τὴν μητέρα | Δημοκρίτην Καλλιστράτου (3524) τοῦ | Βιότου (3525) | Ἀρτέμιδι Ἀπόλλωνι (3524) Ἀητοῦ (3525)*. Τὸ σύγραμμα τοῦτο, οὗ τὴν ὑπόδειξιν ὄφειλω τῷ Wilhelm, βοηθεῖ ἡμῖν εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ κειμένου τῶν ἐπιγραφῶν. Ἐπι τῶν λίθων πάντως γέγραπται :

3524.

Ὠρωπιάδης Βιότου τὴν γ[υραῖκα
καὶ Βιότος Ὠρωπιάδου τὴν μ[ητέρα
Δημοκρίτην Καλλιστράτου
Ἀρτέμιδι, Ἀπόλλωνι, [Ἀητοῦ.

3525.

Ὁ ἡ ἡ δαίνα . . . ο]ν τὴν μητέρα
καὶ ὁ ἡ ἡ δαίνα . . .]ον τὴν τήθην
. Βιότου
Ἀρτέμιδι, Ἀπόλλωνι, Ἀητοῦ.

Τὴν δημοσίευσεν τοῦ Röhl μὴ ἔχων πρὸ ὀφθαλμῶν ὁ Blinkenberg (ἐν *Eretriske Gravskrifter*, σ. 21⁴) ἀναγινώσκει ἐν τῇ πρώτῃ: *Ὠρωποκλῆς Βιότου καί: Βιότος Ὠρωποκλέου*.

¹⁵ Ἡσύχιος.

¹⁷ I, XXXI, 4-5.

αἰῶνος¹⁸, ἐν ᾧ ὀρίζεται ἀναγόρευσις τῆς ἀπονεμομένης τιμῆς Ἀμαρυσίων τῷ ἀγῶνι ὡσαύτως δ' ἐνφοδομημένοι ἐκκλησιδίοις κειμένοις ἐγγύς τῆς αὐτῆς κώμης εὐρέθησαν δύο ἀρχαῖζοντες ὄροι τοῦ τεμένους τῆς θεοῦ¹⁹. Πρὸς τούτοις τρεῖς ἐπιτύμβιοι λίθοι Ἀθμονέων²⁰ εὐρέθησαν περὶ τὴν κώμην, τέταρτος²¹ ἐν Κηφισίᾳ καὶ πέμπτος²² ἐν θέσει Ὀμορφή ἐκκλησιά, ἐν τόποις μικρὸν ἀπέχουσιν αὐτῆς. Οἱ λίθοι οὗτοι ἐν συμφωνίᾳ μετὰ τοῦ ὀνόματος τῆς κώμης βεβαιοῦσιν ἡμᾶς, ὅτι ἐνταυθαῖα που ἔκειτο τὸ Ἀττικὸν Ἀμαρύσιον καὶ ὁ τῶν Ἀθμονέων δῆμος, περὶ ὧν τῆς θέσεως οὐδὲν ἄλλως παρὰ τῶν ἀρχαίων παραδεδομένον ἔχομεν.

3. Δὲν εἶνε ὁμοῦς οὕτω σύμφωνα τὰ πράγματα ἐν τῇ τοποθεσίᾳ τῆς Ἀμαρύνθου καὶ τοῦ Εὐβοϊκοῦ Ἀμαρυσίου. Ἄγει μὲν ἡμᾶς πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ἐρετρίδας ὁ Πτολεμαῖος²³ καὶ ὀρίζει ὁ Στράβων²⁴ ἀπόστασιν ἑπτὰ σταδίων ἀπὸ τοῦ τείχους τῆς πόλεως, ὥστε νὰ φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως ὠρισμένη ἡ θέσις τοῦ χωρίου ἄλλα δὲν συμφωνεῖ πρὸς τὸν Στράβωνα ὁ τόπος τῆς εὐρέσεως τῶν ἐκ τοῦ Ἀμαρυσίου προερχομένων λίθων.

Κατὰ τὰ ἀνωτέρω μέχρι τοῦδε ἀνευρέθησαν τῶν ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ ἀνακειμένων ποτὲ στηλῶν καὶ βάθρων ἑνδεκα, ἡ στήλη τῶν πρὸς τοὺς Ἰστιαεῖς συνθηκῶν, ἑτέρα φέρουσα ψήφισμα προξενικὸν ὑπὲρ Φανοκλέους τοῦ Πτελεασίου καὶ ἐν νέα βάσεις ἀγαλμάτων τῶν πρώτων Ῥωμαϊκῶν χρόνων²⁵. Τούτων τῶν λίθων εἰς εὐρηται ἐν Χαλ-

¹⁸ Ἀθηναῖοι I σελ. 16-17, ἀρ. 5 = C. i. Att. II ἀρ. 580.

¹⁹ C. i. Att. I ἀρ. 526. IV σ. 122. Ὁ πρῶτος τῶν λίθων τούτων ἀπεσπᾶσθη ἀπὸ τοῦ ὀπισθίου τοίχου τοῦ ἐν θέσει Πέλικα ἀγρήστου νῦν ὑπὸ τῆς φθορᾶς ἐκκλησιδίου τοῦ ἀγ. Νικολάου, ἐν ᾧ ἦν ἐνφοδομημένος, πρὸ εἰκοσι περίπου ἐτῶν ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Γ. Ἀντωνιάδου καὶ μετηνέχθη εἰς Ἀθήνας. Ποῦ εἶνε νῦν ἄγνωστον. Ὁ ἐκ τῆς ἀφαιρέσεως τῆς πλακῆς καταλειφθεὶς κενὸς χώρος ἔχει ὕψ. 0,3 μ., πλ. 0,6 περίπου καὶ βάθος ὀλίγον.

²⁰ C. i. Att. II ἀρ. 1722-1724.

²¹ Αὐτόθι ἀρ. 1727.

²² Αὐτόθι ἀρ. 1726 = Mitth. des d. arch. Inst. in Athen XIII, σ. 354, ἀρ. 674.

²³ III, XIV, 22.

²⁴ Σελ. 448.

²⁵ Τῶν δύο συγχρόνων ταύταις τιμητικῶν ψηφισμάτων, τοῦ ὑπὲρ Θεοπόμπου καὶ τοῦ πρὸς ἐκεῖνο ὁμοίου ἑτέρου, δὲν δυνάμεθα μετὰ βεβαιότητος νὰ γνωρίζωμεν ποτέραν τῶν στηλῶν ἔχομεν, τὴν τοῦ γυμνασίου ἢ τὴν τοῦ Ἀμαρυσίου. Τοῦ πρώτου πιθανώτερον εἶνε ὅτι διεσώθη ἡ τοῦ γυμνασίου στήλη διότι ὁ λίθος εὐρέθη ἐν αὐτῇ τῇ Ἐρετρίᾳ.

κίδι²⁶, εἷς ἐν Ἐρετρίᾳ²⁷, δύο ἐν Ἀλιβερίῳ²⁸, οἱ δ' ἄλλοι πάντες περὶ τὴν σημερινὴν κώμην Βάθειαν²⁹, πρὸς ἀνατολὰς μὲν τῆς Ἐρετρίας, ἀλλ' ἐν πολλῶ μείζονι ἀποστάσει τῆς παρὰ Στράβωνι ὀριζομένης. Καὶ δὲν εἶνε μὲν βεβαίως πάντοτε ἀσφαλῆ τὰ ἐκ τοῦ τόπου τῆς εὐρέσεως ἀρχαίων λίθων συναγόμενα συμπεράσματα διὰ τὰς συχνὰς αὐτῶν μετακομίσεις· ἀλλὰ τόσοι λίθοι τοῦ αὐτοῦ ἱεροῦ περὶ τὸν αὐτὸν τόπον εὐρεθέντες δύνανται, νομίζω, δικαιότατα νὰ πείσωσιν ἡμᾶς ὅτι ἐν τούτῳ που τῷ τόπῳ ἔκειτο τὸ ἱερόν, ἐξ οὗ προέρχονται.

Καὶ ἔχομεν κατὰ τὸ ἀνατολικὸν ἄκρον τῆς πεδιάδος τῆς Βάθειας ὑπὸ τῷ ἀνακειμένῳ τῇ Ἀρτέμιδι Κοτυλαίῳ ὄρει³⁰ ἐπὶ τῇ θαλάσῃ λείψανα οὐκ ὀλίγα χωρίου ἀρχαίου, ἅτινα νῦν ὑπὸ τῶν περιόικων καλοῦνται *Παλαιοχώρα*³¹. Ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ, ὅπου ἀπεκαλύφθη δι' ἀνασκαφῆς μία τῶν ἡμετέρων βάσεων³², νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ἀναζητηθῇ τὸ Ἀμαρύσιον.

Ὁ Ulrichs εὐρῶν ἄλλην τῶν βάσεων τούτων³³ ὡς ἀγίαν τράπεζαν ἐκκλησιδίου ἐπὶ μικροῦ ὑψώματος κατὰ τὸ δυτικὸν τῆς αὐτῆς πεδιάδος ἄκρον κειμένου, ὅπου ὡσαύτως εὐρηγται λείψανα ἀρχαίων οἰκοδομημάτων, λέγει ὅτι, εἰ μὴ ὁ Στράβων παρεδίδου ἡμῖν τὴν μικρὰν ἀπόστασιν ἐπτὰ σταδίων ἀπὸ τῆς Ἐρετρίας, θὰ ἐνόμιζεν ὅτι ἐνταῦθα ἔκειτο τὸ Ἀμαρύσιον. Ὁ δὲ Bursian³⁴, πάλιν διὰ τὸν τοῦ Στράβωνος περιορισμὸν, ὑποτίθησιν ἐν τῷ τόπῳ ἐκεῖνῳ ἀφίδρυμα τοῦ ἱεροῦ, ἧς γνώμησιν τὸ ἀπίθανον κατιδὼν ὁ Baumeister³⁵ προτιμᾷ νὰ δεχθῇ μετακόμισιν τοῦ λίθου ἐκ τοῦ παρὰ τὴν Ἐρέτριαν κειμένου Ἀμαρυσίου. Ἀλλὰ δὲν εἶνε, νομίζω, εὐλογον νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι πάντες οἱ περὶ τὴν Παλαιοχώ-

ραν καὶ τὴν Βάθειαν εὐρεθέντες λίθοι μετεκομίσθησαν ἐκεῖ ἐκ τόπου, ὅπου ἄλλως οὐδὲν δεῖγμα τοῦ ἡμετέρου ἱεροῦ εὐρηγται, καὶ ἐν ᾧ ἐν τούτοις διὰ τὴν πρὸς τὸν ἀριθμὸν τοῦ Στράβωνος πίστιν τοποθετεῖται αὐτό. Ὁ τόπος οὗτος ἀπέχει ἡμίσειαν περιήπου ὥραν ΒΑ τῆς Ἐρετρίας καὶ φέρει ὀλίγα λείψανα ἀρχαίων οἰκοδομημάτων³⁶.

Πρέπει δὲ νὰ ἔχωμεν ἐν νῷ ὅτι πρόκειται περὶ ἐνὸς μόνου ἀριθμοῦ, ὅστις καὶ ἐν ταῖς ἀντιγραφαῖς δυνατὸν νὰ μετεβλήθῃ καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Στράβωνος ἐσφαλμένως νὰ ἀνεγράφῃ· διότι δὲν εἶνε ὁ Ἀμασεὺς γεωγράφος ἄξιος ἄκρας πίστεως, ὡς γνωστὸν τοῖς περὶ τὴν ἀρχαίαν τοπογραφίαν διατριψάσι, μάλιστα ἐν τοῖς περὶ Εὐβοίας.

Τεθέντος τοῦ Ἀμαρυσίου ἐν Παλαιοχώρᾳ, καὶ ἡ στήλη τοῦ ὑπὲρ τοῦ Ἐρετριέως στρατηγοῦ Θουκρίτου τιμητικοῦ ψηφίσματος τῶν ὑπὸ Τιμοκράτη μισθοφόρων τῶν πρώτων Μακεδονικῶν χρόνων³⁷ εὐρεθεῖσα ἐν τινι κατὰ τὴν κάτω Βάθειαν κτήματι, ἔτι δὲ καὶ ἑτέρα τις στήλη φέρουσα τιμητικὸν ψήφισμα, ἧτιν ἐνέτυχεν ὁ Παγκαβῆς ἐν ἐκκλησιδίῳ ἡρειπωμένῳ κατὰ τὸ μέσον τῆς πεδιάδος τῆς Βάθειας οὐ μακρὰν τῆς θαλάσσης³⁸, ἀμφοτέροι οὗτοι οἱ λίθοι ἀποδοτέοι πιθανώτατα εἰς τὸ ἱερόν τοῦτο.

Ταῦτα ἐν τῷ παρόντι· ἀκριβεῖς δ' ἐν τῷ τόπῳ ἔρευναί μετὰ μικρῶν δοκιμαστικῶν σκαφῶν ἐλπίζω ὅτι θὰ λύσωσιν ὀριστικῶς τὸ ζήτημα τῆς ποποθεσίας τοῦ Ἐρετρικοῦ Ἀμαρυσίου καὶ θὰ ἀποκαλύψωσιν ἡμῖν ἵχνη τοῦ ἱεροῦ τούτου, ὅπερ δὲν εἶνε βεβαίως ἀνάξιον ἀναζητήσεως.

4. Ἐν ἐπιμέτρῳ εἰρήσθω μοι καὶ περὶ τοῦ ὀνόματος τῆς Ἀμαρυσίας.

Τὸ χωρίον καλεῖται ὑπὸ τῶν παλαιῶν ὁμοφώνως Ἀμάρυνθος (Στράβωνος σ. 448. Πausanίου I, XXXI, 5. Πτολεμαίου III, XIV, 22. Αἰλιανοῦ περὶ ζῶων XII, 34, κατὰ διόρθωσιν τοῦ ἐφθαρμένου χωρίου. Στέφανος Βυζάντιος. Μέγα ἐτυμολογικόν. Σχόλιον εἰς Πινδάρου Ὀλυμπιονικῶν XIII στ. 159 καὶ εἰς Ἀριστοφάνους Ὀρνίθων στ. 873).

³⁶ Παγκαβῆ Mémoire σ. 15. — Berichte der sächs. Gesell. der Wiss. Phil.-hist. Classe. XI σ. 131. — Bursian Geogr. von Griech. II σ. 421-422.

³⁷ Ἀρχ. ἐφημ. 1892 σ. 147-152, ἀρ. 35.

³⁸ Ὅρα ἀνωτέρω Α', σημ. 1.

²⁶ Σημ. 15 III (Rhein. Mus. N. F. V. σ. 489 = Ulrichs Reis. und Forsch. II σ. 224).

²⁷ Σημ. 9 VIII.

²⁸ Σημ. 15 VI καὶ VII.

²⁹ Σημ. 3 καὶ 15 I (Rhein. Mus. ἔ. ἀ. σ. 513 = Ulrichs ἔ. ἀ. σ. 249), II, IV, V, VIII καὶ IX.

³⁰ Στέφανος Βυζάντιος.

³¹ Rhein. Mus. ἔ. ἀ. σ. 513 Ulrichs ἔ. ἀ. σ. 249. — Παγκαβῆ Mémoire σ. 16-17. — Berichte der sächs. Gesell. der Wiss. Phil. — hist. Classe. XI σ. 131. — Baumeister Skizze. σ. 12. — Bursian Geogr. von Griech. II σ. 423.

³² Σημ. 15 V.

³³ Σημ. 15 I.

³⁴ Berichte der sächs. Gesell. der Wiss. Phil.-hist. Classe. XI σ. 131²². Παρβλ. Geogr. von Griech. II σ. 422-423.

³⁵ Topogr. Skizze σελ. 53, σημ. 37.

ἐπώνυμος δ' αὐτοῦ ἥρως φέρεται Ἀμαρυνθός τις κατὰ τὸν ἐθνικογράφον κυνηγός τῆς Ἀρτέμιδος, κατὰ δὲ τὸ Μέγα ἐτυμολογικὸν βασιλεύς³⁹. Ἐπὶ λίθου δ' εὑρηται μόνον τὸ ἐπίρρημα Ἀμαρυνθοῖ (σημ. 3, στ. 17-18). Τοῦ ἐπιθέτου παρὰ Στεφάνῳ τῷ Βυζαντίῳ ἔχομεν δύο τύπους, Ἀμαρύνθιος καὶ Ἀμαρύσιος· ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν ἀπαντᾷ μόνον παρὰ Στράβωνι καὶ ἐν τοῖς εἰς Πίνδαρον σχολίοις (ἔ.ἀ.),

τὸ δὲ Ἀμαρύσιος εὑρηται ἐν τε ταῖς ἐπιγραφαῖς (C. i. Att. II ἀρ. 580, στ. 17. — Ἀρχ. ἐφημ. περ. β' ἀρ. 404^α, στ. 57 καὶ 59. — Σημ. 10, στ. 35. — C. i. Att. I ἀρ. 526. — Αὐτόθι IV σελ. 122, εἰς ἀρ. 526) καὶ τῶν συγγραφέων παρὰ Παυσανίᾳ (ἔ.ἀ.) καὶ Ἡσυχίῳ (Ἀμαρύσια), διεσώθη δὲ καὶ ἐν τῷ ὀνόματι τῆς νέας Ἀττικῆς κώμης (Μαροῦσι)· ὅθεν φαίνεται ὅτι τοῦτο ἦν ἐν χρήσει⁴⁰.

Γ'

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΕΙΣ ΕΡΕΤΡΙΚΑΣ ΕΠΙΓΡΑΦΑΣ

I

Ψήφισμα προξενικὸν ὑπὲρ τοῦ Μακεδόνο^ς Κλεοχάρου, ἐκδοθὲν ὑπὸ Χρ. Τσουντα ἐν Ἀρχ. ἐφημ. 1887 σελ. 79-82 ὑπ' ἀρ. 2 (ἀρ. συλλ. Ἐρ. 18).

Ὁ πατὴρ τοῦ Κλεοχάρου τούτου ἐκαλεῖτο Πυθίας, οὐχὶ Εὐθεος. Ἐν ἀρχῇ τοῦ 3^{ου} στίχου πρὸ τοῦ ΥΘΕΟΥ διέκρινα ἐπὶ τοῦ λίθου ἴχνη τοῦ γράμματος Π· ἀλλὰ καὶ ἄνευ τούτου οὐδεμία ἀμφισβολία ὅτι Π]υθίου καὶ οὐχὶ Ε]υθέου συμπληρωτέον.

Ὡσαύτως κακῶς ἀνεγνώσθη ὑπὸ τοῦ ἐκδότου ὁ 7^{ος} στίχος· ἐπὶ τοῦ λίθου ἔχομεν :

— ἐνδείκνυται τὴν φιλιαν, ἣν ἔχων ΤΥ[γχα]ΝΕΙ πρὸς τὸν δῆμον [τὸν Ἐρετριέων, —.

Ἐν οἷς τέλος περὶ τῶν ἐν τῷ ψήφισματι βασιλέων γράφει, ἀποκαλεῖ Ἀντίγονον τὸν Δώσωνα ἀδελφὸν Δημητρίου τοῦ Αἰτωλικοῦ παρὰ τὰ παραδεδομένα, καθ' ἃ ὁ Δώσων ἦν υἱὸς Δημητρίου τοῦ Καλοῦ τοῦ ἄρξαντος τῆς Κυρήνης, υἱοῦ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ ἐκ τῆς Πτολεμαίδος καὶ ἀδελφοῦ ἑτερομητρίου Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ, ἐπομένως ἀνεψιὸς (Πλουτάρχ. Αἰμ. Παύλ. VIII) ἤτοι ἐξάδελφος (κατὰ τὴν ἡμετέραν χρῆσιν) τοῦ υἱοῦ τοῦ Γονατᾶ Δημητρίου τοῦ Αἰτωλικοῦ.

II

Ὁμοίου ψηφίσματος μέρος, δημοσιευθὲν ὑπὸ

³⁹ Ἀμαρυνθὸς πατὴρ τοῦ Ἐρετρικοῦ ἥρωος Ναρκίσσου (περὶ οὗ ὄρα καὶ Στράβωνος σ. 404) φέρεται κατ' Ἀκουσίλαον ἐν σχολίῳ τοῦ Πρόβου εἰς Οὐεργιλίου Βουκολικῶν II στ. 48· ἐτι δ' εἰς τῶν κινῶν τοῦ Ἀκταίωνος ἐν ἀποσπάσματι ἀγνώστου ποιητοῦ παρ' Ἀπολλοδώρῳ ἐν βιβλιοθήκῃς III, IV, 4.

Ad. Wilhelm ἐν Ἀρχ. ἐφημ. 1892 σ. 133-134 ὑπ' ἀρ. 4 (ἀρ. σ. Ἐρ. 16 AB).

Ἐν στίχ. 7 καὶ ἐξῆς ἀναγιγνώσκω :

ἀναγράψαι δὲ τὴν προξενίαν πρὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Δαφνηφόρου ἐν στήλῃ λιθίνῃ. Πρ]όβουλοι—.

Παραβλητέον τὸ σύγχρονον ψήφισμα τῶν Ἐρετριέων περὶ πομπῆς καὶ θυσίας τοῦ Ἀσκληπιοῦ, τὸ αὐτόθι σελ. 162-166 ὑπ' ἀρ. 61 ἐκδεδομένον, στ. 33-34 : ἀναγράψαι δὲ τότε [τὸ ψ]ήφισμα ἐν σ[τήλῃ λιθίνῃ ἐν τ]ῷ ἱερῷ ἔμπροσθε τ[ο]ῦ νεοῦ, ὅπως —. Παρβλ. πρὸς τούτοις C. i. Gr. ἀρ. 3562 (Dittenberger Sylloge ἀρ. 470) στ. 29-33 : ἀναγράψαι τότε τὸν νόμον εἰς δύο στήλας καὶ ἀναθεῖναι τὴν μὲν μίαν πρὸ τῶν θυρῶν τοῦ Θεσμοφορίου, τὴν δὲ πρὸ τοῦ νεῶ τῆς Ἀρτέμιδος τῆς Λοχίας.

III

Ὁμοιον ψήφισμα ὑπὲρ τοῦ Λαμψακηνοῦ Ἀντιόχου ἐλλιπέος τὴν ἀρχὴν, δημοσιευθὲν ὑπὸ Π. Καββαδίου ἐν Ἀρχ. δελτίῳ 1889 σ. 103-104 (ἀρ. σ. Ἐρ. 14).

Ἐν 5^ῳ στίχῳ ἐπὶ τοῦ λίθου ἀναγιγνώσκεται :

— τοῦ δήμου [τοῦ Ἐρετριε]ΝΑΥΤΟΝΚΑΙΕΚΓΟΝΟΥΣ—.

⁴⁰ Ποιητικὸν εἶνε τὸ Ἀμαρυνθίας τοῦ Θεωριδα (Παλατίνης ἀνθολογίας VI, 156). Παρβλ. καὶ τὸ *Amarnthis* τοῦ Λιδίου (XXXV, 38).

IV

Μακρὸν καὶ πολυλόγον ψήφισμα τῶν ἀρχῶν περὶ-
που τοῦ ἀ' π.Χ. αἰῶνος ὑπὲρ τοῦ Ἐρετριέως Θεο-
πόμπου τοῦ Ἀρχεδήμου, ἐκδεδομένον ὑπὸ Κ. Πιτ-
τάκη ἐν Ἀρχ. ἐφημ. περ. ἀ' (1853) ὑπ' ἀρ. 1302,
ὑπὸ Ἀ. Παγκαβῆ ἐν Ant. Hell. II ὑπ' ἀρ. 689 καὶ
ὑπὸ Α. Baumeister ἐν Philologus X (1855) σ. 300-
302 (ἀρ. σ. Ἐρ. 20*).

Ταῖς ὑπὸ τοῦ Bursian ἐν Berichte der sächs.
Gesell. der Wiss. Phil.-hist. Classe. XI (1859),
σελ. 128²⁰, ἀναγραφείσαις ἐπανορθώσεσι τοῦ κει-
μένου τοῦ Baumeister προσθετέον καὶ τάσδε· στ.
5-6: τῆς | πρώτης, οὐχί: τῆς | πρώτης (ὅπερ καὶ
αἱ ἄλλαι δύο ἐκδόσεις ἔχουσι)· στ. 10: ἐντυγχά-
νουσιΝ· στ. 28: τῶ δῆμωΙ· στ. 56-57: γρά|φας,
οὐχί: γρ|άφας (ὡς καὶ ἐν τῇ τοῦ Πιττάκη ἐκδόσει
φέρεται).

Ἄξιον δὲ σημειώσεως εἶνε ὅτι μετὰ τὴν ἐπὶ
τοῦ λίθου ἐγγάραξιν τῆς ἐπιγραφῆς, καθ' ἣν ἀδια-
φόρως ἐχωρίσθησαν αἱ λέξεις ἐν τέλει τῶν στίχων,
πλεῖσται ἐγένοντο ἐκκολάψεις κατὰ τὸ τέλος καὶ
τὴν ἀρχὴν αὐτῶν καὶ πολλῶν ἐνιαχοῦ γραμμάτων,
ὅπως κατορθωθῆ τὸ τέλος τοῦ στίχου νὰ συμπί-
πτῃ πρὸς τὸ τέλος συλλαβῆς. Αἱ μεταβολαὶ εἰσιν
ἐπὶ τοῦ λίθου καταφανεῖς· ἐγένοντο δὲ ἐν τοῖς ἐξῆς
στίχοις· 2-3: πρὸς | τὸν, 3-4: αὐ|ξεν (ἀντὶ τοῦ
πρότερον: αὐξ|εν), 5-6: τῆς | πρώτης, 7-8: κα-
θιστά|νειν, 8-9: σύν|παρτι, 11-12: ἦρ|ξεν (ἀντί:
ἦρξ|εν), 12-13: ἀνέρ|κλητον (ἀντί: ἀνέρκ|λη-
τον), 16-17: καταλεί|πειν, 21-22: εἰλαιον (ἀντί:
εἰλαιον), 22-23: ἐπὶ | ταῦτα (ἀντί: ἐπὶ ταῦτα),
26-27: τιμω|μένων (ἀντί: τιμωμ|ένων), 30-31:
τῶν | καλλίστων, 48-49: εἰκόνας | τῶν, 49-50:
αὐ|τάς (ἀντί: αὐτ|άς), 50-51: τῆς | εἰς, 54-55:
ἀ|π' αὐτοῦ (ἀντί: ἀπ' | αὐτοῦ), 56-57: γρά|φας,
66-67: καὶ | περὶ, 67-68: τὰ | λοιπὰ, 69-70: λο-
γισταῖς, | τὸν. Σημειωτέα δὲ πρὸς τούτοις καὶ ἡ ἐν
στίχῳ 16 ἀντικατάστασις τῆς προθέσεως πρὸς
ἀντὶ τῆς πρότερον κεχαραγμένης εἰς.

V

Ἀναγραφὴ νικητῶν τῶν Ταμυνείων, δημο-
σιευθεῖσα ὑπὸ Π. Εὐστρατιάδου ἐν Ἀρχ. ἐφημ.
περ. β' (1869) ὑπ' ἀρ. 412. Τὸ πρῶτον αὐτῆς μέ-
ρος τὸ εἰς τὰ μουσικὰ ἀγωνίσματα ἀναφερόμενον

ἐκδέδοται καὶ ὑπὸ Aem. Reisch De musicis Grae-
corum certaminibus capita IV (Vindobonae 1885),
σ. 126-127, ἀρ. X.

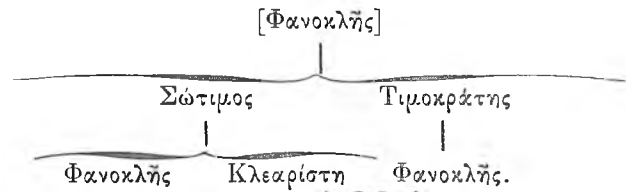
Στίχ. 16-17 συμπληρωτέον:

δίαυ]λον Τιμοκράτης Φανο-
κλέου]ς Ἐρετριεύς.—

Ἐπὶ βάσει κατὰ τι παλαιότερας τοῦ καταλόγου
τούτου (τῶν μέσων τοῦ β' π. Χ. αἰῶνος) ἐκ τοῦ
Ἄμαρυσίου προερχομένης (Ἀρχ. ἐφημ. 1892 σ.
157-158, ἀρ. 52) ἀναγιγνώσκεται:

Φανοκλῆς Σωτ[ι]μο[υ]
τὸν ἀνεψιὸν καὶ Κλεαρίστη
Σωτίμου τὸν ἀνδρα Φανοκλῆ
Τιμοκράτου.—

ὅθεν συνάγομεν τὸν γενεαλογικὸν πίνακα:

Εἰς ταύτην τὴν οἰκίαν ἀνῆκε προφανῶς καὶ ὁ ἡμέ-
τερος νικητής.

VI

Ἄ[π]όλλωνος
Τριμορ[ιδί]ου,
Λητοῦς,
Ἄρτέμιδος.

Τὴν ἐπιγραφὴν ἐξέδωκα ἐν Ἀθηνᾶς Ε' (1893)
σελ. 350 ὑπ' ἀρ. 5.

Ὁρθότατα ὁ S. Wide ὑπέμνησέ με τὴν Τρι-
μορῖαν Ἄρτεμιν τῶν Πατρῶν (Παυσανίου VII,
XIX. XXII, 11), ἥς τὸ ἱερὸν κατὰ τὴν παράδοσιν
ἦν ποτε κοινὸν τρισὶ πόλεσιν. Διὰ τὴν κατάληξιν
δὲ παραβλητέα τὰ Ἐρετρικὰ ὀνόματα Ἀλίδιος (Ἐ-
ρετρ. καταλ. II στ. 182^a) καὶ Θαλίδιος (αὐτόθι
στ. 174γ).

VII

Eretriske Gravskrifter udgivne af Chr. Blinken-
berg. Kjöbenhavn, 1891.

Ἄρ. 7 (ἀρ. σ. Ἐρ. 211). Καὶ αὐτὸς ὁ ἐκδότης

ἐνόησεν ὅτι τὸ ἀντίγραφον αὐτοῦ ἦν ἀτελές. Ἄνωθεν τῆς γενικῆς Ἀντιπάρου κεχάρακται τὸ ὄνομα τοῦ θανόντος, οὕτινος ἕνεκα τῆς φθορᾶς τῆς ἐπιφανείας τοῦ λίθου μόνον τὸ τελικὸν Σ διακρίνεται.

Ἄρ. 45 (ἄρ. σ. Ἐρ. 103). Ἀναγιγνώσκεται ἐπὶ τῆς στήλης πλήρες καὶ σαφῶς τὸ ὄνομα: *Εὐδειππος*.

Ἄρ. 46 (ἄρ. σ. Ἐρ. 148). Ἡ δευτέρα ἐπιγραφή, ἢ μεταγενεστέρα, ἐπὶ τοῦ λίθου ἔχει οὕτως:

Η Ρ Α Κ Λ Ε Ι Τ Ο Σ
Σ Ω Π Υ Ρ Ο Υ

ἀκανονίστως πάνυ κεχαραγμένη.

Ἄρ. [53] (ἄρ. σ. Ἐρ. 218). Στήλη φέρουσα ἀετωμάτιον ἀπλοῦν (ὑψ. 0,78 μ., πλ. 0,39 πε-

ρίπου καὶ πάχ. 0,1). Ὑψος τῶν γραμμάτων 0,022-0,024 μ.

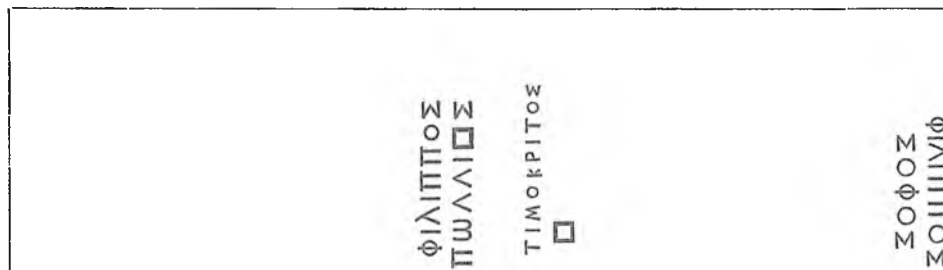
Θ Ε Ρ Σ Α Ν Δ Ρ Ο Σ

Ἄρ. 73 (ἄρ. σ. Ἐρ. 272). Τὸ ὄνομα: *Κλεονίκη* εἶνε βέβαιον· ἐπὶ τοῦ λίθου ἔχομεν ἔχνη σαφῆ τοῦ τε Η καὶ τῶν πλαγίων κεραιῶν τοῦ πρό αὐτοῦ κ.

Ἄρ. [142] (ἄρ. σ. Ἐρ. 197). Στήλη μετ' ἀετωματίου ἀπλοῦ (ὑψ. 0,72 μ. περίπου, πλ. 0,35-0,37, πάχ. 0,08). Τὸ ὄνομα κεχάρακται ἐπὶ ζώνης λείας. Ὑψ. τῶν γραμμάτων 0,03 μ. περίπου.

Φ Α Ν Η

Ἄρ. 145 (ἄρ. σ. Ἐρ. 82).

¹/₁₀.

Ἐσφαλμένως ὁ ἐκδότης ἀναγνοῦς μόνον τὴν ἐκ δεξιῶν ἐπιγραφὴν ὑπέλαβε τὸν λίθον στήλην ἐπιτύμβιον. Προφανῶς προέρχεται ἐξ ἐδράνου, ὡς καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Wilhelm κατὰ τὸν Ἐρετρικὸν Ὀλυμπον εὑρεθεῖσα πλάξ (Ἄρχ. ἐφημ. 1892 σ. 155, ἄρ. 44), ἐφ' ἧς εἰσι κεχαραγμένοι ὅμοιοι παρωδία ἐπιτυμβίων ἐπιγραφῶν καὶ ἄλλαι παιδιαί.

Ἄρ. 162 (ἄρ. σ. Ἐρ. 135). Ἐπὶ τοῦ λίθου ἀναγιγνώσκεται σαφέστατα:

Τ Η Σ Λ
Β Ι Ο Τ Τ Ο Υ

Τησῶ = Τεισῶ. Παρβλ. *Τήχιππος* (Ἀθηνᾶς Ε' σ. 348¹. — Philologus X σ. 300-301, στίχ. 72).

Ἄρ. 168 (ἄρ. σ. Ἐρ. 144 Α-Ζ). Ἡ γενικὴ τοῦ βαρβαρικοῦ ὀνόματος τοῦ πατρὸς εἶνε: *Τερρημίου*, οὐχί: *Τερρημίον*.

Ἄρ. 181 (ἄρ. σ. Ἐρ. 60). Οἱ δύο τελευταῖοι

κολοβοὶ στίχοι τοῦ ἐπιγράμματος δὲν εἶνε καλῶς ἐκδεδομένοι. Ἐπὶ τοῦ λίθου ἀναγιγνώσκεται ἐν μὲν τῷ 3ῳ στ. :... ' ' . . . ΤΟΥ ΦΕΕΤΕΚΝ Λ Σ ΕΝ (. . . κ . . . του [σ]φ' ἐτέκνωσεν), ἐν δὲ τῷ τέλει τοῦ 4ου: Ο Ε Ι Λ Ε Β Ι Ο Υ (. . . καθ]ε[τ]λε βίου).

Σημειωτέον τέλος ὅτι αἱ ὑπ' ἄρρ. [1], [38] καὶ 78 (ἄρ. σ. Ἐρ. 154) ἐπιγραφαὶ ἐδημοσιεύθησαν ἤδη ὀρθῶς ὑπὸ τοῦ Wilhelm ἔ. ἀ. σ. 142 ὑπ' ἄρρ. 13 καὶ 12 καὶ σ. 146 ὑπ' ἄρ. 29.

VIII

American journal of archaeology, VII (1891) σ. 248, ἄρ. 11 (ἄρ. σ. Ἐρ. 58).

Ἐπὶ τοῦ λίθου στ. 3 γέγραπται: *Ηρακλεΐ-ώτης*.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20ῃ Ἰουλίου 1895.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΠ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΤΟΠΤΡΟΝ ΕΞ ΑΙΓΙΝΗΣ

(πίναξ 7)

Τὸ ἐν πίνακι 7 εἰκονιζόμενον ἀγαλμάτιον εὐρέθη ὑπὸ τοῦ κ. Στάη ἐν τινι τάφῳ ἐν Αἰγίνῃ, ἐν ἀνασκαφαῖς τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας ἐνεργηθείσαις ἐν ἔτει 1894¹. Τῶν ἐν τοῖς τάφοις γινομένων εὐρημάτων ὄντων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καταγωγῆς ἐγγωρίου, δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι τὸ ἀγαλμάτιον προέρχεται ἐξ Αἰγίνης καὶ νὰ ἐκλάβωμεν αὐτὸ ὡς αὐθεντικὸν καί, ὡς θέλομεν ἰδεῖ, ἰδιάζον ἔργον τῶν ἐν χαλκῷ ἐργαζομένων αἰγιναίων τεχνιτῶν.

Δὲν εἶνε, ἀληθῶς εἰπεῖν, τὸ μόνον ἐξ Αἰγίνης προερχόμενον ὑποστήριγμα κατόπτρου. Ἐξ Αἰγίνης ὑποστήριγμα κατόπτρου μνημονεύεται ἐν *Bullettino*, 1830 σ. 94, ἀλλὰ διάφορον τοῦ ὑπ' ἐξέτασιν, τῆς μορφῆς οὔσης, κατὰ τὸ σύνθητες, ὅπως ἐνδεδυμένης. Ἀτυχῶς τὸ ἀγαλμάτιον τοῦτο ἀπώλετο, ὡς φαίνεται, κατ' ἀκολουθίαν πᾶσα παραβολή αὐτοῦ πρὸς τὸ προκείμενον εἶνε ἀδύνατος.

Τὸ ὑπ' ἐξέτασιν ἀγαλμάτιον εἶνε ὅπως ἰδιάζοντος τύπου. Ὁ δίσκος φέρεται τῶντι ὑπὸ γυναικὸς (ἀναμφιδόλως Ἀφροδίτης), ἐνδεδυμένης ἀπλῶς διάζωμα καὶ ἐχούσης τοὺς πόδας ἐπὶ χελώνης.

Ἡ χελώνη εἶνε, ὡς γνωστόν, ἱερὰ τῇ Ἀφροδίτῃ², εἶνε τὸ σύνθητες ἔμβλημα τῶν αἰγιναίων νομισμάτων, ὅ, καὶ πρὸ τῆς εὐρέσεως τοῦ προκειμένου ἀγαλματίου, ἐξηγεῖτο διὰ τῆς ἐν Αἰγίνῃ ὑπάρ-

¹ Ὁ κ. Στάη, ὃν εὐχαριστῶ ἐπὶ τῇ φιλοφροσύνῃ μεθ' ἧς ἐπέτρεψέ μοι τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἀγαλματίου τούτου, θέλει δημοσιεύσει προσεχῶς ἐν τῇ ἐφημερίδι ταύτῃ ἔκθεσιν περὶ τῶν ἐν Αἰγίνῃ ἀνακαλυφθέντων τάφων ὧν καὶ ἐκεῖνος ἐν ᾧ εὐρέθη τὸ ὑπ' ἐξέτασιν ἀγαλμάτιον. Ἐἰς ταύτην τὴν ἔκθεσιν παραπέμπω τὸν ἀναγνώστην.

² Πρὸς ἐπομένους σημειώσεις 1, 2, 3, καὶ τὸν ἐμὸν *Catalogue des Bronzes du Polytechnion*, ἀρ. 1045, σ. 191. Πρὸς ὡσαύτως τὴν περιέργον παράδοσιν κατ' ἣν αἱ Θεσσαλαὶ γυναῖκες ἐφόρουσαν τὴν Λαῖδα διὰ ξυλίνων χελωνῶν ἀφιερωμένων ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀφροδίτης (Ἄριστοφ. Πλοῦτος, σχολ. ἐν στ. 179.—*Ἀθήναιος*, σ. 589 Α).

ξέως ναοῦ τῆς Ἀφροδίτης¹. Ὁ λόγος δὲ δι' ἣν ἡ χελώνη ἐγένετο ἱερὰ τῇ θεᾷ τῆς ἡδονῆς δὲν εἶνε οὔτε τὸ θολωτὸν σχῆμα τοῦ χελωνίου, ὡς ἐπίστευεν ὁ συμβολιστῆς Gerhard², οὔτε ὁ οἰκογενειακὸς (;) καὶ οἰκιακὸς χαρακτήρ τοῦ περι οὗ ὁ λόγος ζῶου, ὡς ἐφρόνει ὁ Πλούταρχος³. Ἡ χελώνη, ζῶον θαλάσσιον ἢ τοῦλάχιστον ποτάμιον ἢ τελματόβιον, ἤρμοζε τῇ ιδιότητι τῆς Ἀφροδίτης, θεᾶς τῆς θαλάσσης καὶ τῆς ὑγρασίας τῆς εὐφόρου καὶ γονιμοποιου⁴.

Οὐχὶ ἄρα ἄνευ λόγου οὐδ' ἀπλῶς ἐπὶ σκοπῷ κοσμητικῷ⁵ ἴσταται ἡ θεὰ ἐπὶ χελώνης. Κρατίστη τοῦ ἐναντίου ἀπόδειξις εἶνε ὅτι δύο τοῦλάχιστον ἀγαλμάτια ἔχουσι τὸν αὐτὸν τύπον. Τὸ ἕτερον τούτων, οὐ μόνον εἰκόνα γνωρίζομεν, εἶνε γυμνὸν καὶ ἐλληνικῆς ἀρχαϊκῆς τέχνης, ὡς φαίνεται⁶, τὸ δ' ἄλλο εἶνε ἐνδεδυμένον, ἔργον ἐτρουσκικὸν ποιηθὲν ὅμως προφανῶς κατ' ἀπομίμησιν ἐλληνικοῦ

¹ Curtius, *Numismat. Chronicle*, 1870, σ. 103. — Barclay Head, *Catalog. of Greek coins of the British Museum*, ATTICA, introduction, σ. IXV-IXVI — id., *Historia Nummorum* σ. 331.

² *Akademische Abhandlungen*, I, σ. 262.

³ *Γαμικὰ Παραγγέλματα*, 32. Περὶ Ἰουδοῦ καὶ Ὀσίριδος, 75.

⁴ Σύμπλεγμα εὐρισκόμενον ἐν τῷ Βατικανῷ παριστάνει τὸν χειμῶνα, ὡραν τῶν ὑετῶν, δι' ἐρώτων παιζόντων μετὰ νησσῶν καὶ χελώνης (Clarac, III, ἀρ. 822 πίν. 448.). — Ἐπὶ τινος ἀγγείου ἐν Βερολίῳ (*Furtwaengler Beschreibung der Vasensammlung*, 2288, τ. II σ. 577) ἡ θάλασσα εἰκονίζεται διὰ χελώνης κρατούσης τὸν βραχίονα τοῦ Σκίρωνος.

⁵ Ὁ παρεμφερὲς τύπος «Ἀπόλλωνος», λαβῆς κατόπτρου, ἴσταμένου ἐπὶ χελώνης (*Musée de Naples*, 5565) ἐξηγεῖται, ὡσπερ ἐν τῇ περὶ τοῦ Ἑρμοῦ παραδόσει, διὰ τῆς λύρας, ἧς ἡ χελώνη εἶνε τὸ σύμβολον. Ἐν γένει κατὰ τὴν ἀρχαϊκὴν ἐκείνην τῆς τέχνης ἐποχὴν αἱ παραστάσεις αὗται ἔχουσι πάντοτε σημασίαν τινὰ, δὲν εἶνε κοσμητικαί.

⁶ *Signa antiqua e Museo Jacobi de Wilde . . . xri inscripta*, Amsterdam, 1700 πίν. XI. — Πρὸς Körte, *Archaeologische Studien . . . H. Brunn dargebracht* σ. 27. — Roehrer's *Lexikon* σ. 408.

υποδείγματος¹. Σημειωτέον δὲ καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ Φειδίου ποιηθὲν ἐν Ἡλίδι² ἄγαλμα, οὗ κατέχομεν ἴσως ἀντίτυπον³.

Τίνα θέσιν κατέχει ἡ ἡμετέρα Ἀφροδίτη ἐν σχέσει πρὸς τὰ μνημονευθέντα ἔργα ἀδυνατοῦμεν νὰ ὀρίσωμεν, διότι δὲν γνωρίζομεν τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας τοῦ ἀγαλματίου τοῦ Wilde. Ἄν κρίνωμεν ἔχοντες ὑπ' ὄψιν μόνον τὰ γνωρίσματα τῆς μορφῆς, τὸ διάζωμα τῆς ἡμετέρας Ἀφροδίτης δὲν ἀποδεικνύει ἀναγκαστικῶς ὅτι τὸ ἔργον εἶνε ἐποχῆς ὑστερωτέρας. Ἡ Φοινικὴ καὶ Κυπριωτικὴ Ἀστάρτη, ἡ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γυμνή, εἶνε ἐνίοτε ἐνδεδυμένη διάζωμα⁴, αὐτὴ δὲ ἡ Ἀταλάντη, ἥτις φαίνεται ὅτι εἶνε προσωποποίησις τῆς Ἀφροδίτης μᾶλλον ἢ τῆς Ἀρτέμιδος⁵, εἰκονίζεται σχεδὸν ἀδιακρίτως τὸ μὲν γυμνή⁶ τὸ δὲ ἐζωσμένη διαζώματι⁷. Τέλος οἱ καλούμενοι «Ἀπόλλωνες», ὑποστηρίγματα κατόπτρων ἢ λαβαὶ φιαλῶν⁸, συχνάκις φέρουσι τὸ subligaculum⁹ δὲν εἶνε δὲ αἱ οὕτως ἐνδεδυμένοι μορφαὶ ἀρχαιότεραι τῶν ἄλλων. Μνημονευτέον δὲ καὶ σύμπλεγμα παλαιστῶν ἐπὶ τινος κίστης, ὧν ὁ μὲν, ἄνευ προφανοῦς τινος λόγου, εἶνε γυμνός, ἐν ᾧ ὁ ἕτερος φέρει διάζωμα¹⁰. Ὁ τεχνίτης ἄρα τοῦ ὑπ' ἐξέτασιν ἀγαλματίου θὰ ἀπεμιμήθη ἐν τῇ παραστάσει ταύτῃ ὑποδείγματα τοσοῦτον ἀρχαῖα ὅσον καὶ ὁ τοῦ ἀγαλματίου τοῦ

Wilde, οὐδὲ δύναται τις νὰ ὑποθέσῃ ὅτι προέβη εἰς τοιαύτην παράστασιν οὐχὶ εἰς ἀρχαιοτέρας παραδόσεις ἀποβλέψας ἀλλ' ὀρμηθεὶς ἐκ συναισθήματος αἰδοῦς, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν θὰ περιωρίζετο εἰς ἡμιτελῆ μέτρα ἀλλὰ θὰ παρίστα τὴν θεὰν ἐντελῶς ἐνδεδυμένην, ὡς εἶνε τὰ ἀγάλματα τῆς Ἀκροπόλεως.

Τὰ ἐν σχήματι γυμνῶν γυναικῶν ὑποστηρίγματα κατόπτρων δὲν εἶνε σπάνια κατὰ τὸ τέλος τῆς 6ης καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς 5ης ἑκατονταετηρίδος¹, ὡς δεικνύουσι, πρὸς τῷ ἀγαλματίῳ τοῦ Wilde (ἴδ. ἄνωτ.), πούς κατόπτρου ἐξ Ἐρμιόνης², ἕτερος ἐξ Ἀμυκλῶν³, ἕτερος εὐρεθεὶς ἐν Cera⁴ καὶ τέλος ἕτερος ἐκ Πελοποννήσου⁵, ὅστις προφανεῖς παρέχει ἀναλογίας πρὸς τὸ ὑπ' ἐξέτασιν ἀγαλμάτιον. Ἡ μορφή, ἥτις βεβαίως δὲν εἶνε ἐνδεδυμένη⁶, ἔχει πράγματι ἀμφοτέρους τοὺς πῆχεις ὑψωμένους καὶ θὰ συνείχετο μετὰ τοῦ δίσκου κατὰ τρόπον ὁμοίον τῷ ἡμετέρῳ κατόπτρῳ.

Διὰ τοὺς ἐκτεθέντας λόγους τὸ διάζωμα⁷ τῆς Ἀφροδίτης, ἂν δὲν ἐλήφθη ἐκ τῶν μορφῶν «Ἀπόλλωνος», δύναται κάλλιστα νὰ ἔλκη τὴν καταγωγὴν του ἐκ τῆς Φοινικικῆς Ἀστάρτης. Σημειωτέον ὅμως ὅτι τὸ συμπέρασμα τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ χρονολογικὸν τεκμήριον δυνάμενον νὰ χρησιμεύσῃ εἴτε πρὸς ὀρισμὸν τῆς χρονολογίας τοῦ ὑπ' ἐξέτασιν ἀγαλματίου εἴτε πρὸς ἐξακρίδωσιν τῆς καταγωγῆς καὶ ἐξέλιξιν οὕτως εἰπεῖν τῆς γενεαλογίας τοῦ τύπου ὃν ἀνέλαβεν ὑστερώτερον καὶ μετεποίησεν ὁ Φειδίας.

¹ Gerhard, *Akademische Abhandlungen*, πίν. 29, 3, I, σ. 262, 365; II, 105, σημ. 42. — Ohnefalsch-Richter, *Kypros*, τ. I, σ. 322, εἰκ. 227; τ. II πίν. CVII, 3. Τὸ ἀγαλμάτιον τοῦτο, ὃ εὐρίσκειται ἐν Βερολίῳ, εἶνε, ὡς φαίνεται, τὸ παρὰ τῷ Friederichs, *Kleinere Kunst*, τ. II, 707, σ. 176-7.

² Πausanias, 6, 25, 1.

³ R. Kekulé: *Ueber eine weibliche Gewandstatue* aus der Werkstatt der Parthenongiebelfiguren, 1894, πίν. I-V. — id. *Anzeiger*, 1893 πίν. 74-5. — Πρὸς. *Berliner Philologische Wochenschrift*, 1894, σ. 1293 (Pernice). — Ὁ ἐπὶ τῆς χελώνης στηριζόμενος ἀριστέρος πούς εἶνε νέος, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἡ γενομένη αὕτη συμπλήρωσις εἶνε ἐπιτυχής.

⁴ Πρὸς. ἀγαλμάτιον ἐκ Sendscherli καὶ ἕτερον ἐκ Κύπρου ἐν τῷ Μουσεῖῳ τοῦ Βερολίνου. Ohnefalsch-Richter, *Kypros*, I εἰκ. 31-2, σ. 37. — Perrot, *H. de l'Art*, III, σ. 211, εἰκ. 150; σ. 552-3, εἰκ. 374-5.

⁵ Bérard, *Origine des cultes arcadiens*, σ. 131.

⁶ Daremberg et Saglio, *Diction. des antiquités*, σ. 511.

⁷ Daremberg et Saglio, *Dict. des antiquités*, σ. 511, εἰκ. 592. — Furtwängler, *Beschreibung der Vasensammlung*, 1837.

⁸ *Bronzes du Polytechnion*, 67, σ. 20.

⁹ Ἴδε χαλκοῦν ἀγαλμάτιον ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως ὑπ' ἀρ. 6578. Πρὸς. Olympia, τ. IV, *Die Bronzen*, πίν. IX, ἀρ. 86 καὶ Carapanos, *Doione*, πίν. XII. . .

¹⁰ *Monumenti*, X, πίν. 45-6.

¹ Ἡ καταγωγὴ τῆς παραστάσεως ταύτης ζητητέα οὐχὶ ἐν Φοινικῇ ἀλλ' ἐν Αἰγύπτῳ. Ἴδε Perrot, *H. de l'Art*, II, σ. 792, εἰκ. 450-1.

² *Anzeiger*, 1890, σ. 94. — Körte, *Arch. Studien H. Brunn dargebracht*, σ. 26. — *Bronzes du Polytechnion*, σ. 36 σημ. 3.

³ Ἐφημερίς Ἀρχαιολογική, 1892 σ. 19 πίν. I. — *Monuments de l'Association des études grecques*, 1891-2, σ. 30, ἀρ. 41. — *Bronzes du Polytechnion*, σ. 38-39, ἀρ. 150 εἰκ. 1 (ἀρ. 7548 τοῦ Ἐθνικοῦ Μουσείου).

⁴ Körte, *Arch. Studien H. Brunn dargebracht*, σ. 26-7.

⁵ *Bronzes du Polytechnion*, σ. 161-2, ἀρ. 879, πίν. III, 2 (ἀρ. 7540 τοῦ Ἐθνικοῦ Μουσείου).

⁶ Αἱ συγκεκολλημένω χιτῶνι ἐνδεδυμένοι μορφαί, ὡς π. χ. ἡ ἐν πίνακι X τῶν *Musées d'Athènes* εἰκονιζομένη, ἢ τὸ ὑπ' ἀρ. 6450 χαλκοῦν ἀγαλμάτιον ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως, δὲν ἔχουσιν οὐδὲ δύναται νὰ ἔχωσι τὰς κνήμας κεχωρισμένας.

⁷ Τὸ διάζωμα τοῦ ὑπ' ἐξέτασιν ἀγαλματίου (διάφορον τῶν χαλκῶν ἀγαλμάτων τῆς Δωδώνης καὶ τῆς Ὀλυμπίας) σύγκριται, ὡς περ ἐν τῷ ἀρ. 6578 χαλκῷ ἀγαλματίῳ τῆς Ἀκροπόλεως, ἐκ περικεκομμένης περισκελίδος μετὰ τεμαχίου ὑφάσματος ὅπερ καταπίπτον εἰς τὰ ἔμπρὸς διέρχεται διὰ τῶν σκελῶν καὶ κομβοῦται ὀπισθεν ἐν τῇ ζώνῃ.

Ἵπολείπεται νὰ ἐξετάσωμεν τὸ ὑπόθεμα τοῦ ἀγαλματίου, ἀκολούθως τὸ συνέχον αὐτὸ μετὰ τοῦ δίσκου καὶ τέλος τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας αὐτοῦ.

Ἡ χελώνη εἶνε ἀτυχῶς, ὡσπερ ἅπασα ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ἀγαλματίου, κατιωμένη καὶ κακῶς διατηρημένη. Δὲν δυνάμεθα ἄρα, ὃ θὰ ἦτο ἴσως δυνατὸν, νὰ ὀρίσωμεν τὴν χρονολογίαν τοῦ ἀγαλματίου διὰ τῆς συγκρίσεως καὶ κατὰ τὰς ἀναλογίας τῆς χελώνης ταύτης πρὸς τὰς ἐπὶ τῶν αἰγιναιῶν νομισμάτων παραστάσεις. Τὸ ὠρειδῆς, σχεδὸν στρογγύλον σχῆμα τοῦ χελωνίου, οἱ σχεδὸν εἰς τὰ ἔσω σύνεσταλμένοι πόδες καὶ ἡ ἔλλειψις παντὸς ἐν τῷ χελωνίῳ κοσμήματος¹ ἐπιτρέπουσιν ἡμῖν μόνον νὰ ἐκλάβωμεν αὐτὸ προγενέστερον τοῦ 480, τῆς περιόδου δηλ. καθ' ἣν ἄρχεται² ὅλως νέος τύπος τῶν αἰγιναιῶν νομισμάτων.

Ἄλλὰ τὸ μᾶλλον ἐνδιαφέρον εἶνε ὅτι ἡ χελώνη δὲν κεῖται ὀριζοντίως ἐν σχέσει πρὸς τὴν μορφήν, καθέτως ἰσταμένην, ἀλλὰ πλαγίως, καὶ τοσοῦτον, ὥστε ἂν θέσῃ τις τὴν χελώνην ὀριζοντίως καὶ ἀγάγῃ ἀπὸ τοῦ ὀπισθεν κρανίου τῆς μορφῆς κάθετον γραμμὴν, ἡ κάθετος αὕτη πίπτει ἐπτὰ περίπου ἑκατοστόμετρα ὀπισθεν τῆς χελώνης. Ἐπειδὴ δὲ οὐδένα λόγον ἔχομεν ἵνα ὑποθέσωμεν ὅτι πρὸς τῷ ὑποθέματι τούτῳ ὑπῆρχε καὶ ἕτερον ὑπόθεμα δι' οὗ, ἀντιθέτως κεκλιμένου, ἀποκαθίστατο ἡ ἰσορροπία, συμπεραίνομεν ὅτι τὸ ἀγαλμάτιον δὲν ἐδύνατο οὐδ' ἦτο προσωρισμένον νὰ ἴσταται καθέτως. Τὸ ὑπόθεμα ἄρα δὲν ἐχρησίμευε τῷ ἀγαλματίῳ ὡς βάσις. Ἐπειδὴ δὲ ἐξ ἄλλου οὐδὲν ἴχνος δακτυλίου διακρίνεται ἐν τῷ δίσκῳ, δι' οὗ θὰ ἐδύνατο τὸ κάτοπτρον νὰ ἀναρτᾶται, ἔπεται ὅτι τὸ προκείμενον κάτοπτρον εἶνε εἶδος κατόπτρου μετὰ λαβῆς· εἶχον ἄρα δίκαιον γράφας ἐν τοῖς Bronzes du Polytechnion (σ. 36, σημ. 4) ὅτι τὰ μετὰ ποδὸς κάτοπτρα οὐδὲν ἕτερον ἦσαν κατ' ἀρχὰς ἢ κάτοπτρα μετὰ λαβῆς· μόνον ὑστερώτερον τὰ κάτοπτρα ἐδύνατο νὰ ἴστανται καθέτως, διότι τὰ ἀγαλμάτια εἶχον πλέον βάσιν ὀριζοντίαν πληροῦσαν τὸν προορισμὸν τῆς³.

¹ Πρβ. πρὸ πάντων *Catal. of Greek coins* πίν. XXIV, 3, 9.

² *Catal. of Greek coins*, πίν. XXIV, 10 κέ.

³ Αὐτὸ τοῦτο συμβαίνει καὶ ὡς πρὸς τὰ ἀγαλμάτια Ἀπόλλωνος, διότι αἱ κεφαλαὶ βοῶν ἢ κριῶν δὲν ἐχρησίμευσον προφανῶς ὡς ἀληθεῖς βάσεις.

Ὁ τρόπος δὲ τῆς συνοχῆς τοῦ ἀγαλματίου μετὰ τοῦ δίσκου παρέχει οὐχ ἥττον ἐνδιαφέρον. Ἐν πρώτοις ἡ διάθεσις τοῦ ἀγαλματίου δὲν εἶνε ἐκείνη ἣν συνήθως ἔχουσι τὰ γυναικίμορφα ταῦτα ὑποστηρίγματα. Ἀντὶ νὰ κρατῆ τι, ἡ μορφή (ἐννοεῖται ὅτι περὶ ἀνυψώσεως τοῦ χιτῶνος δὲν δύναται νὰ γείνη λόγος ἀφ' οὗ χιτῶνα δὲν φέρει ἡ μορφή) ἐκτείνει τοὺς βραχίονας κατὰ τρόπον τοιοῦτον ὥστε ὁ μὲν ἀγκῶν κεῖται ἐν τῇ αὐτῇ τῶν ὤμων ὀριζοντίᾳ γραμμῇ, οἱ δὲ πήχεις εἶνε ἐπαισθητῶς κάθετοι· ἀμέσως ἄρα καὶ οὐχὶ μεσάζοντος λέοντος, Σφιγγὸς ἢ Ἑρωτος, ἔφερον ἡ μορφή τὸ ὑπόθεμα τοῦ δίσκου. Ἡ στάσις τοῦ ἀγαλματίου εἶνε ἡ αὐτὴ τῇ τῶν «ἀγαλματίων Ἀπόλλωνος», ὑποστηρικμάτων δίσκων ἢ λαβῶν φιαλῶν¹, εἶνε δέ, ἐφ' ὅσον γνωρίζω, τὸ δεύτερον γυναικεῖον ἀγαλμάτιον ὃ ἔχει τοιαύτην διάθεσιν, διότι μέχρι τοῦδε ἐν μόνον ἐγνωρίζον².

Τὸ ὑπόθεμα τοῦ δίσκου (πλ. 0,046) ἔχει σχῆμα ἰωνικοῦ κιονοκράνου. Αἱ ἔλικες δὲν συσπειροῦνται κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν τῶν ἐλικῶν κιονοκράνου (ὡς ἐν ταῖς λαβαῖς φιαλῶν), ἀλλὰ τούναντίον συσπειροῦνται πρὸς τὰ ἔσω. Ἐπι δέ, κατ' ἀναλογίαν πάντοτε πρὸς τὰ ἰωνικὰ κιονόκρανα, τὸ μεταξὺ τῶν ἐλικῶν περιεχόμενον μέρος ἐξογκοῦται καὶ φαίνεται μάλιστα κεκυρτωμένον. Ἐν τοῖς «ἀγαλματίοις Ἀπόλλωνος» δὲν γνωρίζω ὁμοίον τι, ἐξαιρουμένων τινῶν τοῦ Μουσείου Νεαπόλεως³· ἀλλ' ἐν τούτοις αἱ ἔλικες, ἀντὶ νὰ εἶνε παχεῖαι καὶ συνεχεῖς, εἶνε ἀποκεχωρισμέναι διὰ μακροῦ καὶ σκληροῦ ὀριζοντίου στελέχους.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ ὑπόθεμα τοῦ δίσκου εἶνε βραχύ, διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ἐδέησε νὰ εἶνε παχὺ (περὶ τὸ ἡμισυ ἑκατοστόμετρον) καὶ ὄχι ἀπλῶς νὰ ὑποστηρίζεται ἀλλὰ νὰ φέρηται πραγματικῶς ὑπὸ τῶν βραχιόνων τοῦ ἀγαλματίου. Τοιοῦτοτρόπως τὰ δάκτυλα τῶν χειρῶν τῆς Ἀφροδίτης εἶνε τοποθετημένα ὀλοσχερῶς κατὰ μῆκος καὶ ὁ ἀντίχειρ ὀπισθεν, ἵνα κρατῶνται αἱ ἔλικες ὅσον τὸ δυνατὸν ἰσχυρότερον. Ἐν ἐκείνοις δὲ τοῖς κατόπτροις ἐν οἷς τούναντίον τὸ ὑπόθεμα εἶνε εὐρὺ καὶ περιβάλλεται ὑπὸ δύο

¹ *Bronzes du Polytechnion*, ἀρ. 67, σ. 20.

² *Bronzes du Polytechnion*, ἀρ. 879, σ. 161, πίν. III, 2 (ἀρ. 7540 τοῦ Ἑθνικοῦ Μουσείου).

³ *Musée de Naples*, ἀρ. 5564 - 5,5970.

ἀνεφγμένα ἐχόντων τὰ φύλλα ἡμιανθεμίων, ὁ δίσκος ἀρκούντως ὑποστηρίζεται, ὥστε οἱ δάκτυλοι κείνται ἀπλῶς ὀπισθεν τοῦ υποθέματος. Ἡ διάθεσις αὕτη εἶνε ἢ τὰ μάλιστα συνήθης, ἐν ᾧ ἢ τοῦ ὑπ' ἐξέτασιν κατόπτρου εἶνε σπανιωτάτη. Ἐν μόνον παράδειγμα ἀναφέρω, περιέργον χαλκοῦν ἀγαλμάτιον (ὑποστήριγμα κατόπτρου) ἐκ Πτώφου ὅπερ ἱκανὴν ἔχει ὁμοιότητα πρὸς τὸ προκείμενον ἀγαλμάτιον Ἀφροδίτης¹.

Ἡ ἔνθεσις δὲ τοῦ δίσκου γίνεται κατὰ τὸν συνήθη τρόπον. Ὁ δίσκος παχύνεται κατὰ τὴν περιφέρειαν καὶ εἰσέρχεται ἐν ὀριζοντίᾳ τομῇ τοῦ ἀνωτέρου μέρους τοῦ υποθέματος, ὅθεν ἐκφύεται κάθετον ἀνθέμιον ὑποστηρίζον ὀπισθεν τὴν ἐσωτερικὴν ὄψιν τοῦ κατόπτρου. Τοῦτο (δηλ. ὁ δίσκος, ὅστις ἔχει διάμετρον 0,182) εἶνε ὀλίγον κεκυρτωμένον καὶ κοσμεῖται, ὡς φαίνεται, κατὰ τὴν περιφέρειαν διὰ κυματίου ἢ ἀστραγάλου ἐλάχιστα διακρινομένου.

Τὸ ἀγαλμάτιον, ὁ ἔχει ὕψος 0,137, εἶνε ἀξιωματικὸν κατὰ τοῦτο ὅτι τὴν προτομὴν ἔχει ὀλίγον ἀνεπτυγμένην καὶ τὰ σκέλη τοῦναντίον μακρὰ καὶ λεπτά. Καὶ ταῦτα μὲν εἶνε γνωρίσματα ἃ ἔχουσι πολλαὶ λαβαὶ φιαλῶν, δὲν ἔχει ὅμως οὕτως καὶ ὡς πρὸς τὴν ὅλως ἰδιαίχουσαν γραμμὴν ἥτις ἀπὸ τῶν ὤμων μέχρι τῶν γονάτων δηλοῖ τὸ περίγραμμα ὀρίζουσα τὴν σκιαγραφίαν τοῦ σώματος. Ἀπὸ τῶν ὤμων μέχρι τῆς ὀσφύος ἡ γραμμὴ εἶνε σκληρά, ἐλάχιστα καμπυλοῦται καὶ ἀποτόμως κάμπτεται κατὰ τὸν ἀγκῶνα ἀποτελοῦσα οὕτω καμπύλην ὅλως διάφορον τῆς χαλαρᾶς ἐκείνης καμπύλης ἣν βλέπομεν ἐν τοῖς «ἀγαλματίοις Ἀπόλλωνος» τοῦ ἀττικοῦ ἰωνικοῦ τρόπου ἐργασίας². Ἀπὸ δὲ τῆς ὀσφύος κολπώδης γραμμῆς δεικνύει τὴν συνεχῆ τοῦ σώματος ἐξόγκωσιν ἣ ἔπεται βαθμιαία λέπτυνσις μέχρι τῶν γονάτων καὶ εἶτα νέα καμπύλη μέχρι τῶν ποδῶν· πάντα δὲ ταῦτα ἄνευ διακοπῆς τινος, ἀσφαλῶς καὶ οὐχὶ ἄνευ χάριτός τινος. Ὁ διαχωρισμὸς τῶν ἰσχίων ἀπὸ τῶν μηρῶν καὶ αὕτη ἢ ὑπὸ ἔποψιν ἀνατομικὴν δῆλωσις τῶν καθέκαστα τίθενται ἐν δευτέρᾳ μοίρᾳ σχετικῶς πρὸς

τὴν κομψότητα καὶ εὐκρίνειαν τοῦ περιγράμματος. Σημειωτέον δὲ ὅτι τὴν ἀντίθεσιν τῆς εὐθείας ταύτης γραμμῆς καὶ τῆς εὐστόχως καὶ ἐν ἀκριβείᾳ δεδηλωμένης καμπύλης παρατηροῦμεν καὶ ἐν τισὶ χαλκοῖς ἀγαλματίοις αἰγιναίου τρόπου ἐργασίας, οἷον ἐν ἀγαλματίῳ τοῦ Λούβρου¹ καὶ ἐν τινὶ ὁμοίῳ ἀγαλματίῳ εὐρεθέντι ἐν τῇ Ἀκροπόλει². Τούτοις προσθετέον ἐν ἡ δύο ὑποστηρίγματα τῆς αὐτῆς προελεύσεως³ καὶ ἀγαλμάτιον εὐρεθὲν ἐν Πτώφῳ, ὁ ἐκλαμβάνω ὡς ἔργον τοῦ αὐτοῦ ἐργαστηρίου⁴. Ἄν τις ἐξετάσῃ, ἐν παραδείγματι, τὸ ἐσωτερικὸν καὶ ἐξωτερικὸν περίγραμμα τῶν σκελῶν τοῦ ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως ἀγαλματίου ὑπ' ἀρ. 6576 καὶ τοῦ «ἀγαλματίου Ἀπόλλωνος» ὑπ' ἀρ. 6568, θέλει ἐκπλαγῆ παρατηρήσας οἷαν παρέχουσι ταῦτα ἀναλογίαν πρὸς τὸ προκείμενον ἀγαλμάτιον.

Ἡ διάθεσις δὲ αὕτη καὶ ἡ διάπλασις τῶν βραχιόνων δὲν στεροῦνται ἐνδιαφέροντός τινος, ἐξεταζομένου τοῦ πράγματος ἐν σχέσει πρὸς ἀγαλμάτια τοιοῦτου εἶδους. Ἐν τοῖς ὡς ἔρεισμα χρησιμεύουσιν ἀγαλματίοις ἰωνικοῦ τρόπου ἐργασίας οἱ πήχεις εἶνε ἐν γένει ἀκριβῶς κάθετοι καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μικροὶ καὶ ὀγκώδεις⁵· ἡ ἐντύπωσις δ' ἦν ταῦτα προξενουσί δὲν ἔχει τι τὸ λεπτόν καὶ γοργὸν ἀλλὰ βαρὺ καὶ χαλαρόν. Παραβάλλων τις τοῦναντίον ἀγαλματίᾳ τινὰ «Ἀπόλλωνος» αἰγιναίου τρόπου ἐργασίας ἐκπλήσσειται ἐφ' ἣ παρατηρεῖ προφανεῖ τάσει τοῦ τεχνίτου ὅπως ἀφήσῃ ἐλευθέραν τὴν κεφαλὴν καὶ ὅπως λεπτύνῃ τοιοῦτοτρόπως καὶ μηκύνῃ τοὺς πήχεις ὥστε νὰ φαίνωνται οὕτοι ὅτι μόλις ἄπτονται τοῦ υποθέματος ὁ φέρουσι. Τὸ ἐκ Πτώφου ἀγαλμάτιον εἶνε ὡς πρὸς τοῦτο ἰδιαίχοντως διδακτικόν, διότι καὶ ἡ διάθεσις τῶν βραχιόνων καὶ ἡ πλαστικὴ τούτων μορφή, ἰδίως ἢ τοῦ δεξιῦ βραχίονος, εἶνε ἐντελῶς ἢ αὕτη τῇ τοῦ ἡμετέρου ἀγαλματίου.

Ἡ κεφαλὴ δὲ τοῦ ἀγαλματίου, ὅσον κατεστραμμένη ὑπὸ τῆς κατιώσεως καὶ ἂν εἶνε, ἱκανῶς συμβάλλεται πρὸς ἐξακρίβωσιν καὶ ἐρμηνείαν τοῦ ἔρ-

¹ *Jahrbuch*, 1892, σ. 127 - 140 πίν. IV (Kalkmann).

² Ἀρ. 6576 Ἐθνικοῦ Μουσείου.

³ Ἀρ. 6563, 6568 Ἐθν. Μουσείου.

⁴ *B. C. H.* 1887 πίν. XII.

⁵ Πρ6. τὰ ἐν τῇ Ἀκροπόλει εὐρεθέντα ἀγαλμάτια ὑπ' ἀρ. 6558, 6565, 6567, 6571. Τὰ ὑπ' ἀρ. 6570 καὶ 6575 δὲν ἔχουσι τοὺς βραχίονας καθέτους, εἶνε ὅμως ὅλως διαφόρου τρόπου ἐργασίας.

¹ *B. C. H.*, XI, 1887 πίν. XII. Πρόσθετες τὸν ἀρ. 488 τοῦ Schumacher, *Bronzes de Karlsruhe*, πίν. V. 1, XII, 2.

² Πρ6. τὰ ὑπ' ἀρ. 6558, 6565, 6567, 6571 κτλ. ἀγαλμάτια τοῦ Ἐθνικοῦ Μουσείου ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως.

γου. Καί ἐν πρώτοις ἡ κόμμωσις εἶνε χαρακτηριστική. Νομίζω ὅτι ἄνω τοῦ μετώπου διέκριναν τὴν μίαν ἢ τὰς δύο ἐκείνας σειρὰς βοστρύχων, αἵτινες ἀπαντῶσιν ἐν ἅπασιν σχεδὸν τοῖς ἔργοις τοῦ αἰγιναίου ἐργαστηρίου, εἰ καὶ δὲν δύνανται νὰ ἐκληφθῶσιν ὡς ἀποτελοῦσαι ἴδιον γνώρισμα τῶν αἰγιναιῶν ἔργων¹, ἀλλὰ τοῦτο δὲν δύναμαι νὰ βεβαιώσω ἕνεκα τῆς κακῆς ἐν τῷ μέρει ἐκείνῳ διατηρήσεως τοῦ ἀγαλματίου. Εὐτυχῶς ὅμως ἡ κόμη διατηρεῖται κάλλιον ἐν τοῖς ὀπισθίοις. Αἱ τρίχες κατέρχονται ἐνταῦθα ἀπὸ τοῦ ἀρχένου εἰς παραλλήλους βοστρύχους λεπτυνομένους πρὸς τὰ κάτω ἔνθα καταλήγουσιν εἰς ἀπλοῦν κόμβον· ἀλλ' ἡ κόμμωσις αὕτη δὲν εἶνε λίαν συνήθης². Ἐν τοῖς πολλοῖς ἐν τῇ Ἀκροπόλει εὐρεθεῖσιν ἀγαλματίοις ἅπαξ μόνον ἀπαντᾷ αὕτη ἐν τινι ἀγαλματίῳ, ὃ ἄλλων λόγων ἕνεκα δέον νὰ ἐκλάβῃ τις ὡς ἔργον αἰγιναιῶν³, τούναντίον ἀπαντᾷ αὕτη ἐν τῷ ἐκ Πτώου «Ἀπόλλωνι» (ἰδ. ἄνωτ.) ὃν δικαιούμεθα νὰ ὑπολαμβάνωμεν ὡς ἔργον τοῦ αἰγιναίου ἐργαστηρίου.

Ἡ κεφαλὴ εἶνε σαφῶς ἀποκεχωρισμένη τῶν ὤμων διὰ λαίμοῦ μακροῦ καὶ χαρακτηριστικοῦ⁴. Τὸ σχῆμα αὐτῆς εἶνε τέλειον καὶ συμπαγές, σχεδὸν τετράγωνον, τὸ πηγούνιον εὐρὺ καὶ ἰσχυρόν, ἀποτελοῦν σχεδὸν ὀρθὴν γωνίαν μετὰ τοῦ προσώπου, καὶ ἰκανῶς προέχον καὶ τὸ μέτωπον ταπεινὸν καὶ εὐρὺ. Οἱ ὀφθαλμοὶ δὲν εἶνε, ὡς περ' ἐν τισὶ χαλκοῖς ἀγαλματίοις ἰωνικοῦ τρόπου ἐργασίας, στρογγύλοι καὶ ἐξέχοντες ἐντὸς ῥόμβου⁵· ἀμυγδαλωτοί, τὸ σχῆμα σχεδὸν τριγωνικοὶ καὶ ἐλάχιστα κεκλιμένοι, πληροῦσι οὗτοι τὴν κόγχην ὁμοιοσχήμως ἐξέχοντες. Ἡ ῥίς εἶνε χονδρὴ καὶ ἰσχυρὰ καὶ τὰ χεῖλη καὶ ἰδίως τὸ ἀνώτερον χεῖλος, παχέα καὶ κυρτά⁶.

¹ Πρβ. τὸ ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως ἀγαλμάτιον ὑπ' ἀρ. 6576 τοῦ Ἐθν. Μουσείου, τὸ ἐν Λούδρω ἀγαλμάτιον τὸ ἐν *Jahrbuch*, 1892 πίν. IV, τὸ ἐκ Πτώου τῆς Βοιωτίας (*B. C. H.* 1887, πίν. XII), καὶ τὸν πολεμιστὴν τοῦ ἀνατολικοῦ ἀετώματος τοῦ ναοῦ τῆς Αἰγίνης (*Brunn-Bruckmann*, πίν. 26). Νομίζω δὲ ὅτι δύναμαι νὰ προσθέσω τούτοις τὴν ἐκ Κυθήρων κεφαλὴν (*Brunn-Bruckmann*, πίν. 222) καὶ τὴν ὀραίαν κεφαλὴν Ludovisi (*ibidem*, πίν. 223).

² Ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Piombino εἶνε διάφορος καὶ ἰδιοτρόπως μᾶλλον πολὺπλοκος.

³ Χαλκοῦν ἀγαλμάτιον ὑπ' ἀρ. 6586 ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως.

⁴ Πρβ. τὴν κεφαλὴν Ludovisi καὶ τὰ ὑπ' ἀρ. 6566 καὶ 6572 ἀγαλμάτια ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως. Τὸ ἐκ Πτώου ἀγαλμάτιον διαφέρει μικρὸν τι.

⁵ Πρβ. τὰ ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως ἀγαλμάτια ὑπ' ἀρ. 6558, 6567.

⁶ Τὰ αὐτὰ γνωρίσματα ἐν τοῖς καθέκαστα τοῦ προσώπου ἔχουσι τὸ

Ἐν τούτοις τὸ καθόλου σχῆμα τοῦ προσώπου δὲν εἶνε τὸ σχεδὸν τετράγωνον ἢ τοῦλάχιστον τραπεζοειδὲς ἐκεῖνο σχῆμα τῶν ἐξ Ἄργους χαλκῶν ἀγαλματίων¹. Αἱ ἀκμαῖαι παρειαὶ δὲν περιορίζονται ὑπὸ εὐθέων ἐπιπέδων, τὸ εὐρὺ μέτωπον δὲν εἶνε τετράγωνον, τέλος τὰ παχέα χεῖλη δὲν εἶνε καθειμένα κατὰ τὰς γωνίας. Συνελόντι δ' εἰπεῖν τὸ ὅλον, τὸ τε πρόσωπον καὶ τὸ σῶμα αὐτό, παρέχει ἐντύπωσιν ἥττονος αὐστηρότητος καὶ μείζονος κομψότητος. Ἡ Αἰγίνα κατ' ἀκολουθίαν τῶν συνεχῶν καὶ ὑπὸ τῆς ἀνάγκης ἐπιβαλλομένων αὐτῆς σχέσεων μετὰ τῶν Ἀθηναίων δὲν ἐδυνήθη νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς ἐπιδράσεως τῶν Ἰώνων², ὡς περ' τὸ Ἄργος (σημειωτέον δὲ ὅτι καὶ τὸ Ἄργος αὐτὸ μόνον κατὰ τὴν Ε' ἑκατονταετηρίδα κατάρθρωσε τοῦτο).

ὑπολείπεται νὰ ἐξετάσωμεν ἂν εἶνε δυνατὸν νὰ ὀρίσωμεν τὴν χρονολογίαν τοῦ προκειμένου ἀγαλματίου ἢ τοῦλάχιστον νὰ ὀρίσωμεν τὴν θέσιν ἣν τοῦτο κατέχει ἐν τοῖς σωζομένοις αἰγιναιῶν ἔργοις. Εἶνε τοῦτο προγενέστερον βεβαίως τῶν ἐν Μονάχῳ ἀγαλμάτων τῶν ἀετωμάτων. Τὸ πρόσωπον δὲν ἔχει τὸ σαφές ἐκεῖνο καὶ ἀσφαλές ὠσειδὲς σχῆμα τῆς Ἀθηναίας τοῦ ἀνατολικοῦ ἀετώματος³. Ἡ περίφημος δὲ κεφαλὴ Ludovisi⁴, (αἰγιναιῶν ἔργον κατ' ἐμὴν γνώμην), εἶνε ὡσαύτως ὑστερωτέρα ἅτε πεποιημένη κατὰ τρόπον ἐλευθερώτερον καὶ ἐπιδεξιώτερον. Τούναντίον δὲ ἡ ἐκ Κυθήρων κεφαλὴ⁵, ἣτις ὡσαύτως φαίνεται αἰγιναιῶν ἔργον, ἔχει μείζονας ἀναλογίας πρὸς τὴν ἡμετέραν Ἀφροδίτην. Τὸ δὲ ἐν Λούδρω ἀγαλμάτιον⁶ καὶ τὸ ἀκριβὲς σχεδὸν ἀντίτυπον αὐτοῦ, τὸ ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως ἀγαλμάτιον⁷, εἶνε προφανῶς ἀρχαιότερα· ἔχομεν ἄρα δύο σειρὰς αἰγιναιῶν ἔργων ἧτοι δύο ὄρια, τὸ μὲν

ἐν Λούδρω χαλκοῦν ἀγαλμάτιον (ἰδ. ἄνω) τὸ ὑπ' ἀρ. 6567 ἀγαλμάτιον ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως, καὶ, ὀλίγον τι τροποποιημένα, ἡ κεφαλὴ Ludovisi.

¹ *Bronzes du Polytechnion*, 881, πίν. IV, 2 (ἀρ. 7605 τοῦ Ἐθν. Μουσείου).—Πρβ. τὸ ἐκ Λιγουριῶ (παρὰ τὸ ἱερόν τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν Ἐπιδαυρίῳ) χαλκοῦν ἀγαλμάτιον (50 *Winckelmannsprogramm*, Furtwängler).

² Πρβ. περίφημον ἀγγεῖον πρωτοαττικῶ ῥυθμοῦ καὶ ἀγάλματα ἀττικῶ τρόπου ἐργασίας εὐρεθέντα ἐν Αἰγίνῃ, *Athenische Mittheilungen* VIII, 1883, πίν. 17, σ. 373-380 (Furtwängler).

³ *Brunn-Bruckmann*, πίν. 121.

⁴ *Ibidem*, πίν. 223.

⁵ *Ibidem*, πίν. 222.

⁶ *Jahrbuch*, 1892, πίν. 4.

⁷ Ἄρ. 6576 Ἐθν. Μουσείου.

ἀρχαιότερον τὸ δὲ ὑστερώτερον, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἴσταται τὸ ἡμέτερον ἀγαλμάτιον.

Ἄλλὰ δὲν ὑπάρχουσιν ἔροι συγκρίσεως ἀκριβέστεροι καὶ προσεχέστεροι; Ἄς παραβάλωμεν τὸ ἡμέτερον ἀγαλμάτιον πρὸς τὸ ἐκ τοῦ Πτώου¹. Ἡ καθολικὴ τοῦ προσώπου καμπυλότης, τὸ σχῆμα τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς ρινὸς καί, ἐφ' ὅσον εἶνε δυνατὸν νὰ διακρίνη τις, τὸ περίγραμμα τοῦ στόματος εἶνε τὰ αὐτά. Τὰ δύο ἄρα ἔργα ἐκ τῆς αὐτῆς προέρχονται χρονικῆς περιόδου. Ἐξ ἄλλου δὲ οἱ ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως «Ἀπόλλωνες» ὑπ' ἀρ. 6572 καὶ 6566 πλειότερον προσπελάζουσι τῷ ἡμέτερω ἀγαλματίῳ. Ἐπειδὴ δὲ οὗτοι εἶνε προδήλως τῶν νεωτέρων χαλκῶν ἀγαλματίων τῶν ἐν τῇ Ἀκροπόλει εὑρεθέντων, ἐξαιρουμένων τινῶν ἀγαλματίων ἅτινα εἶνε μὲν ἀττικά ἀλλ' ἐποιήθησαν προφανῶς κατὰ νεώτερα ὑποδείγματα αἰγιναιῶν ἢ ἀργεῖα καὶ σικυώνια, δὲν δύναμαι νὰ ἐκλάβω αὐτοὺς ὡς προερχομένους ἐξ ἐποχῆς προγενεστέρας τῶν πρώτων χρόνων τῆς Ε' ἑκατονταετηρίδος· εἰς ταύτην ἄρα τὴν χρονικὴν περίοδον δυνάμεθα νὰ τάξωμεν τὸ ἡμέτερον ἀγαλμάτιον.

Ἄν ὁ ἐκ Πτώου Ἀπόλλων εἶνε ἔργον τῶν αὐτῶν χρόνων καὶ τοῦ αὐτοῦ τρόπου ἐργασίας, ὡς ἐπειράθημεν νὰ δείξωμεν, τὸ γεγονός, ἢ ὑπαρξίς δηλ. ἐν Βοιωτίᾳ κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς Ε' ἑκατονταετηρίδος ἔργου προφανῶς αἰγιναιῶν, εἶνε ἀρκούντως ἐνδιαφέρον. Ἄλλα ἐν τῷ ἱερῷ εὑρεθέντα χαλκᾶ ἀγαλμάτια εἶνε ἰωνικά καὶ πιθανώτατα χαλκιδικά¹. Ἄλλ' ἂν κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς Ε' ἑκατονταετηρίδος ἀπετάθη τις οὐχὶ εἰς τὴν πλησιέστατα κειμένην Χαλκίδα ἀλλ' εἰς τὴν σχετικῶς μεμακρυσμένην Αἴγιναν, ὁ λόγος τούτου θὰ εἶνε ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν κατεσκευάζοντο πλέον ἐν Χαλκίδι χαλκᾶ ἀγαλμάτια. Ἡ χαλκιδικὴ ἄρα βιομηχανία εἶνε, ὡς καὶ πρότερον εἰκαζόντινες, προγενεστέρα τῆς Ε' ἑκατονταετηρίδος. Μόνον περὶ τὴν 500 π. Χ. ἤρξατο διαδιδόμενη καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἰδίως κατὰ τὴν Βοιωτίαν, ἡ φήμη καὶ ἡ ἐπίδρασις τῶν αἰγιναιῶν χαλκουργῶν καὶ γλυπτῶν.

Τῆ 19^α Μαΐου 1895

A. DE RIDDER

ΑΝΑΓΛΥΦΟΝ ΕΞ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ

(πίναξ 8)

Ὁ πίναξ 8 εἰκονίζει ἀνάγλυφον εὑρεθὲν ἐν ταῖς ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἀνασκαφαῖς εἰς ἀπόστασιν πεντήκοντα περίπου μέτρων ἀπὸ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο εἶνε πεποιημένον ἐκ πεντελησίου μαρμάρου καὶ ἔχει τάσδε τὰς διαστάσεις: Ὑψος 0,62, μῆκος 0,94 καὶ ἄνω (κατὰ τὸ κυμάτιον) 1,09, πᾶχος 0,19 καὶ ἄνω (κατὰ τὸ κυμάτιον) 0,27². Δὲν εἶνε δὲ αὐτοτελὲς ἀλλὰ μέρος ὄλου τινὸς ἐκ τεσσάρων τοῦλάχιστον πλακῶν ἀποτελουμένου, εἶνε δηλ. ἢ μία τῶν πλευρῶν μνημείου τινός, οὗ καὶ αἱ τέσσαρες, ὡς φαίνεται,

πλευραὶ ἐκοσμοῦντο ἀναγλύφοις μορφαῖς. Τοῦτο δηλοῦται ἐκ τοῦ ὅτι ἡ προκειμένη πλάξ φέρει πρὸς τούτοις ἀνάγλυφα καὶ κατὰ τὰς δύο στενάς πλευράς, ἃ ἀπετέλουν προφανῶς συνέχειαν τῶν ἐν ταῖς παρακειμέναις πλευραῖς τοῦ μνημείου ἀναγλύφων παραστάσεων. Φέρει δ' αὐτὴ καὶ ὅπας κατὰ τὴν ἄνω πλευρὰν, δι' ὧν συνεδέετο διὰ σιδηρῶν δεσμῶν μετὰ τῶν παρακειμένων πλακῶν.

Ἐν τῇ μεγάλῃ πλευρᾷ τῆς προκειμένης πλακὸς εἰκονίζονται δύο μορφαί, ἢ μὲν καθήμενη, ἢ δὲ ἴσταμένη. Ἡ ἐπὶ θρόνου μεγαλοπρεπῶς καθήμενη μορφή εἶνε προφανῶς ὁ Ἀσκληπιός, διότι μεγάλην ἔχει ὁμοιότητα πρὸς τὰ ἐν ταῖς αὐταῖς ἀνασκαφαῖς εὑρεθέντα δύο ἀνάγλυφα τοῦ Ἀσκληπιοῦ τὰ ἐν τῇ Ἐφημερίδι ταύτῃ (1894, πίναξ 1) δημοσιευμένα.

¹ B. C. H., 1886, πίν. 9 et 1888, πίν. 41.

¹ B. C. H., 1887 πίν. 12.

² Τοῦ ἀναγλύφου τούτου ἔχει δημοσιευθῆ εἰκὼν ἐν τῷ ἄρτίως ἐκδοθέντι ὑπὸ τῶν Defrasse καὶ Lechat συγγράμματι «Épidaure». Paris, 1895, σ. 87.

Δέον μάλιστα να δεχθῶμεν ὅτι καὶ οὗτος ὁ Ἀσκληπιὸς ἔχει τὴν καταγωγὴν του ἐκ τοῦ χρυσελεφαντίνου ἀγάλματος τοῦ Θρασυμήδους, σὺν τῇ διαφορᾷ ὅτι δὲν προσεγγίζει τοσοῦτον τῷ πρωτοτύπῳ ὅσον τὰ δύο μνημονευθέντα ἀνάγλυφα, διότι διάφορον ἔχει τὴν διάθεσιν τῶν χειρῶν καὶ τὴν δεξιὰν ἔχει οὕτως ὑψωμένην ὡς εἰ ἐστήριζεν αὐτὴν οὐχὶ ἐπὶ βάρβδου ἀλλὰ μᾶλλον ἐπὶ σκῆπτρου. Σημειωτέον ὅτι ἡ βάρβδος ἢ τὸ σκῆπτρον ἦτο χρώματι τὸ πάλαι δεδηλωμένη. Ἡ δὲ πρὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἰσταμένη γυναικεία μορφή, ἥτις διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς ἀνεῖχεν ὑπὲρ τὸν ὦμον τὸ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν ἀνελκόμενον ἱμάτιον, τὴν δὲ ἀριστερὰν ἔχει καθειμένην κατὰ τὰ πλάγια συσφιγγούσα τὸ διπλούμενον ἐκεῖ ἱμάτιον, εἶνε, ὡς φαίνεται, ἡ Ὑγίεια, ἥς τὸν γνωστὸν τοῦτον τύπον ἐν ἄλλοις μνημείοις καὶ ἰδίως ἐν τοῖς ἐν τῷ Ἀσκληπιείῳ τῶν Ἀθηνῶν εὐρεθεῖσιν ἀναγλύφοις βλέπομεν.

Ἐν τῇ πλαγίᾳ ἀριστερᾷ πλευρᾷ, πρὸς τὴν γωνίαν, εἰκονίζετο Νίκη, ἥτις τοσοῦτον ἔκτυπος ἦτο ὥστε ἀποσπασθείσης αὐτῆς ἔμειναν ἐν τῷ λίθῳ μόνον αἱ πτέρυγες καὶ λείψανά τινα τοῦ ἱματίου. Ἐν δὲ τῇ πλαγίᾳ δεξιᾷ πλευρᾷ εἰκονίζεται βαδίζουσα γυναικεία μορφή, ἀρχαῖζουσα τὴν τέχνην, ἥτις τὴν μὲν ἀριστερὰν ἔχει καθειμένην, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς κρατεῖ μόνωτόν τι ἀγγεῖον, εἶδος οἰνοχόης. Τίς ἢ μορφή αὕτη, ἢ σύζυγος ἴσως τοῦ Ἀσκληπιοῦ Ἠπιόνη ἢ ἄλλη τις, ἄγνωστον.

Ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας τοῦ ἀναγλύφου τούτου, σημειωτέον ὅτι ὁ τεχνίτης δὲν διέπλασεν αὐτὸς τὰς μορφὰς ἐλευθέρως ἀλλ' εἶχεν ὑπ' ὄψιν ὑποδείγματα, ἔργα προγενέστερα. Ὡς πρὸς τὴν παράστασιν τοῦ Ἀσκληπιοῦ εἶχεν ὑπ' ὄψιν, ὡς ἀνωτέρω εἶπον, αὐτὸ τὸ ἐν τῷ ναῷ τοῦ θεοῦ ἰδρυμένον χρυσελεφάντινον ἄγαλμα τοῦ Θρασυμήδους. Ὡς πρὸς τὴν Νίκην, ἥτις ἐν ὀρμητικῇ πτήσει εἰκονίζετο, (ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν σωζομένων ἐν τῷ λίθῳ τεμαχίων τοῦ ἀνεμιζομένου ἱματίου αὐτῆς), ὁ τεχνίτης δυνατὸν νὰ ἀπέβλεψεν εἰς αὐτὰς τὰς Νίκας, αἵτινες ἀπετέλουν ἀκρωτήρια τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἢ τοῦ τῆς Ἀρτέμιδος¹. Ὁ τύπος δὲ τῆς Ὑγείας ἔχει τὴν ἀρχὴν του βεβαίως ἐξ ἐπισήμου τινὸς ἔργου, ὡς δῆλον γίνεται ἐκ τῆς

¹ Ἴδε Cavvadias: Fouilles d'Épidaure, τόμος I, πίν. X, ἀρ. 4-3 καὶ πίν. XI εἰκ. 12. Πρὸβ. καὶ εἰκ. 19.

συχνῆς ἐπαναλήψεως τοιοῦτου τύπου. Τέλος δὲ αὐτὴ ἢ ἀρχαῖζουσα τὴν τέχνην γυναικεία μορφή ἀριδῆλως δεικνύει ὅτι ὁ τεχνίτης ἔβαινε ἐκλεκτικῶς ἐν τῇ ἀπομιμήσει διαφόρων ἔργων. Ἄν μὴ εἶχεν ὑπ' ὄψιν πρωτότυπὸν τι ἀρχαϊκῆς τέχνης, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θὰ εἰκόνιζε τοσοῦτον ἀρχαῖζουσαν μορφήν ἐν τῷ αὐτῷ ἀναγλύφῳ, ἐν ᾧ εἰκονίζει μορφὰς ἀναγομένας εἰς τὴν Δ^η π. X. ἑκατονταετηρίδα.

Ἐκ τῆς παραβολῆς δὲ τοῦ ἀναγλύφου τούτου πρὸς τὰ ἀνωτέρω μνημονευθέντα δύο ἀνάγλυφα τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ πρὸς αὐτὰ τὰ περισωθέντα ἡμῖν ἀγάλματα ἐκ τῶν ἀετωμάτων τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ¹ γίνεται δῆλον ὅτι τοῦτο εἶνε μὲν ἔργον ὑποδεέστερον ἐκείνων, ἐποιήθη ὁμοίως καὶ αὐτὸ ἐν τοῖς χρόνοις τῆς ἀκμῆς τῆς τέχνης, ληγούσης τῆς Δ^η ἢ τοῦλάχιστον ἀρχομένης τῆς Γ^η ἑκατονταετηρίδος. Ὡς ἔργον χειρωνακτικὸν ἔχει ἀτελείας τινάς· ὁ Ἀσκληπιὸς λόγου χάριν εἶνε δυσαναλόγως μικρὸς ἐν σχέσει πρὸς τὸν μέγαν καὶ βαρὺν θρόνον, ἐφ' οὗ οὐχὶ ἀναπαυτικῶς καί, δυνατὸν εἰπεῖν, ἀσφαλῶς κάθηται, καὶ τὰ σκέλη αὐτοῦ εἶνε πλέον τοῦ δέοντος μακρά, ἀλλ' ἢ πτύχωσις τοῦ ἱματίου εἶνε ἀμεμπτος· ἐπίσης δ' ἀμεμπτος εἶνε ἡ Ὑγίεια καὶ ὡς πρὸς τὸν ἱματισμὸν καὶ ὡς πρὸς τὴν διάθεσιν τῆς ὅλης μορφῆς.

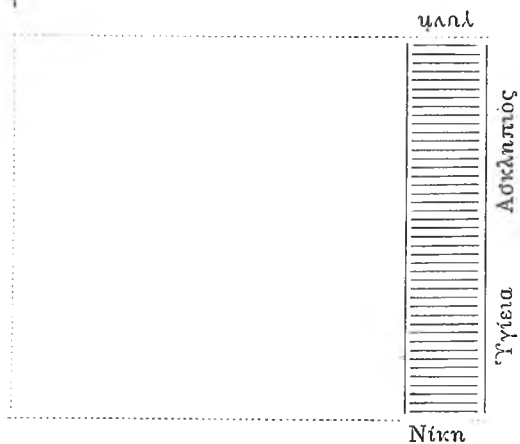
Εἶπον ἀνωτέρω ὅτι ἡ προκειμένη πλάξ ἀπετέλει τὴν μίαν τῶν πλευρῶν μνημείου περικεκοσμημένου ἀναγλύφου. Τὸ μνημεῖον τοῦτο θὰ ἐδύνατό τις νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἦτο βωμός, ἀλλ' εἰς τοιαύτην ὑπόθεσιν προσκρούει ἡ Νίκη, ἥς ἢ ἐν βωμῷ ἀπεικόνισις δὲν δύναται νὰ ἔχη λόγον τινά. Αὐτὴ ἢ παράστασις τῆς Νίκης βοηθεῖ ἡμᾶς εἰς τὴν ἐξακριβώσιν τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος μνημείου. Τὸ προκειμένον δηλ. ἀνάγλυφον θὰ ἀπετέλει τὴν μίαν τῶν πλευρῶν βήθρου μνημείου ἰδρυθέντος πρὸς ἀνάμνησιν νίκης, ἣν ἐνίκησέ τις ἐν τοῖς ἐν τῷ ἱερῷ τελουμένοις ἀγῶσι. Κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν μεγάλων Ἀσκληπιείων ἐτελοῦντο ἐν τῷ ἱερῷ, ὡς γνωστὸν, ἀγῶνες φθιτικοὶ καὶ μουσικοὶ², ἀθλητικοὶ δὲ ἀγῶνες ἐτελοῦντο ἐν τῷ σταδίῳ ἀπὸ τῆς Δ^η ἑκατονταετηρίδος³.

¹ Ἴδε Fouilles d'Épidaure, πίν. XI.

² Πλάτων, Ἰων 530 A.

³ Ὅτι τὸ ἐν τῷ ἱερῷ στάδιον, τὸ ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους ἀποκαλυπτόμενον, ἦτο λίαν ἐνωρὶς ἐν χρῆσει, ἀπὸ τοῦ πρώτου τοῦλάχιστον ἡμίσεος τῆς Δ^η ἑκατονταετηρίδος, ἐγνώσθη ἐκ βάρου κατὰ χώραν ἐν αὐτῷ εὐρεθέντος, ἐν ᾧ ἦτο ἰδρυμένον ἄγαλμα ποιηθὲν ὑπὸ τοῦ

Θὰ ἀπετέλει δὲ ἡ προκειμένη πλάξ οὐχὶ τὴν πρόσοψιν ἀλλὰ τὴν δεξιᾶ τῶ θεατῆ πλαγίαν πλευρὰν τοῦ βάρου, ὡς δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν ἐκ τῶν ἐξῆς: Ἡ ἐν τῇ ἀριστερᾷ πλαγίᾳ πλευρᾷ τῆς ὑπ' ἐξέτασιν πλακὸς εἰκονιζομένη Νίκη ἦτο ὅλως ἔκτυπος· ὀλιγώτερον ἔκτυποι εἶνε αἱ μορφαὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τῆς Ὑγείας, λίαν δὲ πρόστυπος εἶνε ἡ ἐν τῇ δεξιᾷ πλαγίᾳ πλευρᾷ ἀρχαίζουσα τὴν μορφήν γυνή. Αἱ τοιαῦται διαφοραὶ ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς ἐξεργασίας τῶν ἀναγλύφων τούτων ἐξηγοῦνται, φρονῶ, ἐκ τῶν διαφόρων θέσεων, ἃς ταῦτα εἶχον ἐν τῶ μνημείῳ. Εὐλογον δηλ. εἶνε νὰ δεχθῶμεν ὅτι τὰ ὅλως ἔκτυπα ἀνάγλυφα, ὡσπερ ἡ Νίκη, ἐκόσμου τὴν πρόσοψιν τοῦ βάρου, ἐν ᾧ τὰ ὅλως πρόστυπα καὶ οἰονεὶ πάρεργα, ὡσπερ ἡ ἀρχαίζουσα τὴν μορφήν γυνή, ἐκόσμου τὴν ὀπισθίαν αὐτοῦ πλευράν. Κατὰ ταῦτα τὸ ἐξῆς διάγραμμα δεικνύει τὴν θέσιν, ἣν ἡ προκειμένη πλάξ κατεῖχεν ἐν τῶ βάρῳ:

Ἐν τῇ προσόψει τοῦ βάρου, ἐν ἣ ἡ Νίκη, εἰκονίζετο ἴσως αὐτὸς ὁ ἀγὼν καὶ ὁ νικητὴς στεφανούμενος ἢ μέλλων νὰ στεφανωθῆ ὑπὸ τῆς Νίκης. Ἐν τῇ ἀριστερᾷ πλευρᾷ θὰ ὑπῆρχεν ἄλλη τις σχετικὴ τῶ ἀγῶνι παράστασις. Ἐν τῇ δεξιᾷ πλευρᾷ εἰκονίζετο σὺν τῇ Ὑγείᾳ ὁ Ἀσκληπιός, ὁ προστάτης τῶν ἀγῶνων καὶ ὁ ἄρχων ἐν τῶ ἱερῶ, (διὰ τοῦτο δυνατὸν νὰ μὴ ἐστήριζε τὴν δεξιάν ἐπὶ τῆς ῥάβδου αὐτοῦ, ὡς ἀνωτέρω εἶπον, ἀλλ' ἐπὶ σκῆπτρου). Ἐν τῇ ὀπισθίᾳ πλευρᾷ δυνατὸν νὰ εἰκονίζετο ἡ σύζυγος ἴσως τοῦ Ἀσκληπιοῦ Ἡπιόνη καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ. Γνωστὸν δὲ ὅτι πρὸς τῇ Ὑγείᾳ καὶ τῇ Ἡπιόνῃ ἐλατρεύοντο ἐν τῶ ἱερῶ καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Ἐν ταῖς ἐν αὐτῶ ἀνασκαφαῖς εὐρέθη ἐπιγραφή τῆς Εἰς ἑκατονταετηρίδος ἀναθηματικῆ εἰς τὸν Μαχάονα (ἴδε Ἐφημερίς Ἀρχαιολογική, 1894, σ. 22, ἀρ. 16). Ἐν δὲ τῇ ἐν Fouilles d'Épidaure, I, σ. 32 ἀρ. 4, ἐπιγραφῇ ἀναφέρονται τὰ τέκνα τοῦ Ἀσκληπιοῦ ὡς συμπάρεδρα τῶ πατρὶ ἐν ταῖς γινομέναις ἐν τῶ ἱερῶ θεραπείαις. Ἐν στ. 5-6 εἴρηται: «πρὶν γὰρ σὰς ἐς χέρας ἐλθεῖν σῶν τε τέκνων, κείμαι νόσου ὑπὸ στυγεραῆς», κτλ. Τοιαύτην ιδιότητα τῶν τέκνων τοῦ Ἀσκληπιοῦ ὑποδηλοῖ καὶ ἡ θεραπεία Ἀρισταγόρας τῆς Τροζανίας, ἡ ἐν τῇ ἐτέρᾳ τῶν ἐπιγραφῶν τῶν ἰαμάτων (Fouilles d'Épidaure, I, ἀρ. 2, στ. 10-19) περιγραφομένη.

Π. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ.

τὸ χρυσελεφάντινον ἄγαλμα τοῦ Ἀσκληπιοῦ ποιήσαντος Θρασυμήδους, ὡς δηλοῦται ἐκ τῆς ἐν αὐτῶ ἐπιγραφῆς:

Χαρμαντίδα[ς -]αδα Ἐπιδαύριος
Ἀπόλλωνι Ἀσκληπιῶι ἀνέθηκεν.
Θρασυμήδης ἐποίησεν.

(ἴδε Πρακτικὰ τῆς Ἀρχ. Ἐταιρείας τοῦ ἔτους 1894, σ. 13).

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΠΛΑΤΑΙΩΝ ΚΑΙ ΚΗΦΙΣΙΑΣ

Πλατακεαί. Ἐν τῷ χωρίῳ Κόκλα¹ τοῦ δήμου Πλαταιῶν τῆς ἐπαρχίας Θηβῶν, παρὰ τῆς οἰκογενείας Παπαῖ Σωτηρίου, στήλη λιθίνη εὐρεθεῖσα ἀρχομένου τοῦ ἔτους ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν ἀρχαίων Πλαταιῶν, τεθραυσμένη πρὸς δεξιὰν τῷ ὄρῳντι καὶ πρὸς τὰ κάτω ἀπὸ τοῦ τρίτου στίχου.

Θεοὶ

- 1 Ἐπὶ Καλλικράτους ἀρχοντος
Χαρίνος εἶπε· δεδόχθαι τῇ
βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ Χαιρ[ίω]
να Χαιρίωνος Ἀθηναῖ[ον Πρόξει]
5 νον εἶναι Πλαταίων [καὶ αὐτὸν καὶ]
ἐγγόνους καὶ εἰν[αι αὐτῷ]
πάντα καθάπερ τ[οῖς ἄλλοις]
προξένοις

Τὰ περαιτέρω ἐλλείπουσιν ἀποκεκομμένου ὄντος τοῦ κάτω μέρους τῆς στήλης. Ἀντέγραψε τὴν ἐπιγραφὴν νεαρὸς σπουδαστής, εἰς ὃν ὀφείλω καὶ τὰς ἄνω περὶ αὐτῆς εἰδήσεις.

Κηφισιά. Ἐξω τοῦ σημερινοῦ χωρίου, κατὰ τὴν θέσιν Σχιναρῆ πρὸς ΒΔ τοῦ σταθμοῦ τοῦ σιδηροδρόμου καὶ εἰς ὀλιγωτέραν τῶν δέκα λεπτῶν τῆς ὥρας ἀπόστασιν, λάρναξ λίθου λευκοκυάνου, μήκους 1 μ. καὶ 70 περίπου ἐκατοστῶν, τεθραυσμένη πρὸς δεξιὰν τῷ ὄρῳντι, ἀνευρεθεῖσα ἐκεῖ καὶ ἀνεστραμμένως στηθεῖσα ὑπὸ τοῦ κυρίου τοῦ κτήματος Ε. Καλλιοντζῆ ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ τῆς ἀμπέλου ὀρίου, φέρει τὴν ἐπομένην ἐπιγραφὴν·

Μνησιστράτη Μνησιδήμου Κ[ηφισιεύς]
Ἄλεξιῶνος Κηφισιεύς [γυνή]
Ἄλεξιῶν Τιμῶρου Κηφισιεύς

Ἡ ἐπιγραφὴ ἀνέκδοτος, ὅσον ἐγὼ γινώσκω (Ἴδε Ath. Mitth. d. D. arch. Inst. XII, 349-350).

Ἐξ ἀφορμῆς ταύτης μνημονευτέον ἐνταῦθα δύο βωμιδίων τετραγώνων λίθου λευκοῦ κοινοῦ, ἐργασίας προστύχου, ὧν τὸ ἕτερον, ὀριζοντίως περιελημμένον ἐν τῷ μεσημβρινῷ τοιχίσκῳ τοῦ περιβόλου τοῦ ἐν μέσῳ ὑψηλῶν πρίνων ἀρχαίου ἐκκλησιδίου τῆς *Παραγίας Ξυδοῦς*, φέρει ἐπὶ τῆς πρόσθεν ἐπιφανείας ἐπιγραφὴν·

Σ Ε Λ Η Ν Η Σ

τὸ δὲ ἄλλο, ἀποτεθειμένον ἔξω τῆς ἐπὶ λοφιδίου ἐκκλησίας τοῦ *Προφήτου Ἡλίας* (πρὸς ΜΔ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ)² ἔχει ἐπιγεγραμμένον κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον·

Δ Ι Ο Ν Υ Σ Ο Υ

Ἡ τε κατεργασία τῶν βωμιδίων καὶ ὁ χαρακτήρ τῶν γραμμάτων ἀνάγουσιν ἡμᾶς εἰς τοὺς περὶ τὸν Ἀδριανὸν χρόνους. Τό τε δὲ παρὰ τὴν *Παραγίαν Ξυδοῦν* βωμιδίον καὶ τὸ ἔξω τοῦ *Προφήτου Ἡλίας* εἰκάζω ὅτι ἀνήκουσιν εἰς τὸν περὶ τὸ πρῶτον ἐκκλησίδιον χώρον τὸν κατακεκαλυμμένον ὑπὸ λειψάνων μεγάλης ἀρχαίας κατοικίας (πιθανῶς τῆς τοῦ Ἡρώδου). Κεῖται δὲ τὸ ἐκκλησίδιον τοῦτο ἐπὶ τῆς νέας ὁδοῦ τῆς ἀπὸ τοῦ ἐν Κηφισιᾷ σταθμοῦ τοῦ σιδηροδρόμου ἀγούσης εἰς Δεκέλειαν, ὀλίγον ἐντεῦθεν τοῦ γνωστοῦ ρεύματος τῆς *Πύργας*, εἰς ὃ ἀπολήγουσι τὰ περισωζόμενα ἴχνη ἀρχαίων τοίχων³.

1895.

Σ. Ν. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ.

¹ Οἱ πολλοὶ τῶν περιοίκων προφέρουσι Κόκκαλα οὐχὶ Κόκλα.

² Ἀκριβῶς παρὰ τὴν στήλην τὴν ἐπ' ἀριθ. 630 μνημονευομένην ὑπὸ Milchhöfer ἐν Ath. Mitth., ἐνθα ἄνωτέρω.—Καθ' ὅσον ἡδυνήθην ἐρευνήσας, οὐδαμοῦ εὑρον δεδημοσιευμένας τὰς δύο τῶν βωμιδίων ἐπιγραφάς. Ἰδίως δὲ ὁ Milchhöfer, ἐνθα ἄνωτέρω, οὐδὲν περὶ αὐτῶν ἀναφέρει.

³ Τοῦ ἐρημικηλῆσιου *Παραγίας τῆς Ξυδοῦς* ἡ θέσις δὲν φαίνεται

ἐπὶ τοῦ φύλλου V (Kephisia) τοῦ Γερμανικοῦ χάρτου τῆς Ἀττικῆς, ὡς οὐδ' ὁ ἄνωτέρω μνημονευθεὶς νέος βραχίων τῆς εἰς Δεκέλειαν ἀγούσης ὁδοῦ, ἐφ' οὗ τὸ ἐκκλησίδιον κεῖται, ἅτε κατασκευασθεὶς μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ περιέχοντος τὴν Κηφισιᾶν τμήματος τοῦ χάρτου. Ἐν τῷ χάρτῳ ἡ *Πύργα* φαίνεται ἐγκεχαραγμένη, ἀλλ' ἀνευ ὀνόματος μέχρις *Ἀγκολογίου*.

ΚΕΣΤΟΦΟΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΧΑΛΚΗ

(πίναξ 9)

Περὶ τοῦ προκειμένου ἀγαλματίου ἐδημοσίευσεν μικρὸν ἄρθρον ὁ κ. Ἀ. Ρουσόπουλος ἐν Arch. Zeitung 1863 σελ. 119*· μετὰ ταῦτα περὶ αὐτοῦ ἐπραγματεύθη ὁ Gerhard (αὐτόθι 1864 σελ. 147 πίν. 183, 3. Πρβ. Bernoulli Aphrodite 345, 2, Wolters Gipsabgüsse Berlin 1885 ἀριθ. 1738). Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ παρὰ Gerhard εἰκὼν δὲν ἀποδίδει πιστῶς τὸ πρωτότυπον, τὸ δὲ εἰδώλιον θεωροῦμεν ἄξιον λόγου, ἀναδημοσιεύομεν αὐτὸ μετὰ τινων παρατηρήσεων ἐνταῦθα. Ἀνήκει νῦν τοῖς κληρονόμοις Σ. Παυλίδου, ὑφ' ὧν καὶ παρεχωρήθη ἡμῖν εὐμενῶς πρὸς δημοσίευσιν.

Τὸ ἡμέτερον εἰδώλιον εὐρέθη ἐν ἔτει 1863 ἐν τῷ κατὰ τοὺς σημερινούς Ἀμπελοκήπους¹ (τοῦ ἀρχαίου δήμου Ἀλωπεκῆς) κειμένῳ κτήματι Παυλίδου, ἐν θέσει Ψυχιδῶ ἐντὸς φρέατος, ἔκτοτε φρέατος τῆς Αφροδίτης ἐπονομασθέντος· ἦτο δέ, ὡς ἐμάθομεν, ἐν σιδηρᾷ κίστη μετὰ τινος χαλκῆς σφαίρας ἐγκεκλεισμένον. Εὐθύς ἄνευ πολλοῦ διασταγμοῦ δύναται τὸ ἐν λόγῳ εἰδώλιον νὰ ἀποδοθῆ εἰς τὴν Ἀφροδίτην, πρῶτον μὲν διότι φέρει τὸν κεστόν, εἶτα δὲ διότι ἐν Ἀλωπεκῇ ὑπῆρχε κατὰ μὲν τὰς ἐπιγραφὰς² ναὸς Ἀφροδίτης, κατὰ δὲ τὸν Ἀλκίφρονα³ ναὸς Ἑρμαφροδίτου.

Τὸ παρὸν ἀγαλμάτιον εἶνε σπουδαῖον διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς τέχνης· ἐν ὅσοις δὲ ἀνεδιφήσαμεν καταλόγοις τῶν διαφόρων Μουσείων, οὐδαμοῦ εὑρομεν παρόμοιον. Μόνον δὲ τρία εὑρομεν ἔχοντα ποιάν τινα προσομοιότητα⁴. Καὶ τὸ ἡμέτερον Ἐθνικὸν

¹ Ὡς γνωστόν, ἐνταῦθα πάντες οἱ περὶ Δήμων τῆς Ἀττικῆς γράφαντες τίθεισιν τὸν δῆμον Ἀλωπεκῆς ἀνήγοντα τῇ δεκάτῃ φυλῇ (τῇ Ἀντιωχίδι), ἀλλ' ὁ Dörpfeld ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς ἐνταῦθα Γερμανικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς τῆς 4ης Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. ἀνεκοινοῦσατο ὅτι τὸν δῆμον ἀνευρίσκει πρὸς Μ. τῆς πόλεως ἐξηγῶν ἄλλως τὰ χωρία τοῦ Ἡροδότου I, 63. II, 116, Πλάτωνος Ἀξίολχος I, 1, Αἰσχίνου κατὰ Τιμάρχου 99, 105, Πausανίου A' 19. 2. καὶ 27. 4. Ἡμεῖς συντασσόμεθα τῇ τῶν πολλῶν γνώμῃ διὰ λόγους, οὓς ἐν ἰδίῳ περὶ Ἀλωπεκῆς ἄρθρῳ θὰ ἐκθέσωμεν.

² C. I. G. 395.

³ Ἀλκίφρονος Ἐπιστολαὶ I' 37.

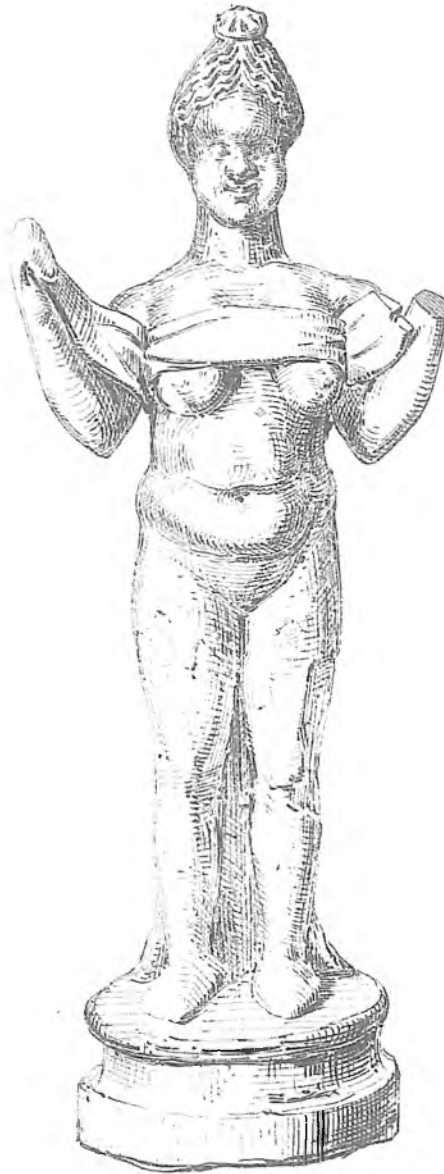
⁴ Idē Rieh, Illustr. Wörterbuch der römischen Altertü-

Μουσείον (B' Αἰθ. Πηλ. ἀριθ. 5666) ἔχει πῆλινον ἐν Θίσβῃ εὐρεθὲν ἀγαλμάτιον (ὑψ. 0,20) δυσμόρφου γυναικὸς γυμνῆς περιβαλλομένης τὸν κεστόν, ὅπερ εἰκονίζεται ὡς τὸ ἡμέτερον χαλκοῦν εἰδώλιον μετὰ τῆς διαφορᾶς, ὅτι σφίγγει τὸν κεστόν δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, ὡς ἐν τῷ παρενθέντῳ πίνακι ἐμφαίνεται κατ' ἰχνογράφημα τοῦ Gillieron.

Τὸ ἀγαλμάτιον ἔχει ὕψος (μετὰ τῆς κυλινδρικῆς βάσεως) 0,14· διατηρεῖται ἐκτάκτως σῶον καὶ παρίστησι γυμνὴν τὴν θεὰν στηριζομένην ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδός, ἔχουσαν δὲ τὸν δεξιὸν ἐν ἀναπαύσει κεκλιμένον ἐπιχαρίτως κατὰ τὸ γόνυ, καὶ ὑπεγείρουσαν μικρὸν τὴν πτέρναν.

Ἡ κεφαλὴ αὐτῆς μικρὸν πρὸς τὸν ἀριστερὸν ὤμον ἐπιτερπῶς ἐπικλίνουσα ἐπιδεικνύει τὸ φιλομειδές, τοῦτο δὲ δίδει ἡμῖν ἀφορμὴν νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἴσως ἐκατοπτρίζετο ἡ κόμη αὐτῆς διαδήματι ἔμπροσθεν μὲν πλατυτέρῳ πρὸς τὰ πλάγια δὲ στενωτέρῳ περιβεβλημένη ὑπὲρ τὸν δεξιὸν ὤμον κορυμβοῦται εἰς θαυμαστὸν κόρυμβον, μέρος δὲ τῶν τριγῶν κατέρχεται ἐπὶ ἐκατέρου ὤμου ἐν μακρῷ πλοκάμῳ. Τὸ μέτωπον ἔχει τὴν φυσικὴν κυρτότητα, βραχὺ μᾶλλον, κλίνει πρὸς τὰ ὀπίσω· τῶν ὀφθαλμῶν αἱ κόραι συμμετρικαὶ καὶ προσηλωμένα δηλοῦνται διὰ μικκύλης ὀπῆς· ἡ ῥίς κανονικωτάτη, τῶν πτερυγίων καταφανῶς ἐκδηλουμένων, τὸ δὲ φίλτρον εὐδιάκριτον, ὡς καὶ τὰ χεῖλη, ὧν ἰδίως τὸ κάτω ἐπίμεστον. Τῶν ὠτων μόνον τὸ κάτω λόβιον εἶνε ὁρατόν, τῶν ἄνω πτερυγίων καλυπτομένων ὑπὸ τῆς κόμης· αἱ παρειαὶ μέτριαι, τουτέστι οὔτε ἄγαν παχεῖαι, οὔτε λιπόσαρκοι. Ἐν γένει δὲ τὸ πρόσωπον εἶνε ὤρειδές μετ' ἐκφράσεως

mer σ. 256. A. D. Webers ἐν Lebensbilder aus dem klassischen Alterthum von Weisser und Kutz 1863 πίναξ 8, ἀριθ. 25-26. — Müller-Wieseler, Denkmäler II, πίναξ 26 ἀριθ. 282, μετὰ κειμένου II, 2, σελ. 250. Stark ἐν Ber. der sächsischen Gesellschaft τοῦ 1860 σελ. 91-97 πίναξ 0' ἐν ᾧ εἰκονίζεται ἀγαλμάτιον ἀνήκον τῷ Meester van Ravestein. Antichità di Ercolano VI, πίναξ 17, 3. — Annali del Instituto XIV.

ΕΙΔΩΛΙΟΝ ΠΗΛΙΝΟΝ ΚΕΣΤΟΦΟΡΟΥ

προφανούς τοῦ ἐνίοτε ἐν τοῖς ἀρχαίοις ἔργοις τῆς τέχνης ἐνυπολανθάνοντος μειδιάματος.

Ὅ,τι ὅμως τὴν μεγίστην σημασίαν καὶ ἀξίαν δίδωσι τῷ ἡμετέρῳ ἀγαλματίῳ εἶνε ὁ μυστηριώδης ἐκεῖνος κεστός¹, ὃν χαριέντως πάνυ προσπαθεῖ νὰ περιβάληται περὶ τὴν ὑπερθεν τῆς ὁσφύος χώραν ἐπὶ τῶν μαστῶν αὐτῆς, οὓς καλύπτει παντάπασι καὶ περισφίγγει ἐπιτιθεῖσα καὶ τὴν ἀριστεράν παχεῖαν χεῖρα πρὸς ἐπιτέλεσιν ὅσον ἔνεστι τελειότερας περισφίγγεως· τοῦτο δὲ προσπαθεῖ νὰ πράξῃ κρατοῦσα καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς τὸ ἕτερον τῶν ἄκρων τοῦ κεστοῦ καὶ μετὰ χάριτος παρέλκουσα περὶ τοὺς μαστούς, οἰονεὶ ἐτοιμῆ νὰ ἐμπορπήσῃ τὸν χρυσοῦν πόρπακα τοῦ κεστοῦ ἐκεῖνου, ἐν ᾧ

ἐνεκλείετο πᾶσα ἡ μάγος γοητεία ἢ περὶ τὸν Ἐρωτα, ὃν καὶ αὐτὴ ἡ ὁμόκοιτις τοῦ πατρὸς ἀνδρῶν τε θεῶν τε Ἦρα ἐδανείζετο, ὁσάκις ἤθελε νὰ μεταβῇ παρὰ τῷ Διί¹.

Ὁ P. Wolters³ θεωρεῖ τὸν κεστόν ὡς ἐπέχοντα τόπον τοῦ σημερινοῦ στηθοδέσμου (corset) καὶ οὐδεμίαν ἔχοντα σχέσιν πρὸς τὸν ὁμηρικὸν κεστόν.

Κατὰ Wolters⁴ εἶνε ἴσως μίμημα μείζονός τινος ἔργου οὐχὶ ἀρχαιοτέρου τῆς ἐλληνιστικῆς λεγομένης ἐποχῆς, ἀποβλέποντες δὲ εἰς τὴν τεχνικὴν ἐργασίαν δυνάμεθα νὰ ἀποδώσωμεν τὸ ἡμέτερον εἰδῶλιον εἰς τοὺς πρώτους ῥωμαϊκοὺς χρόνους.

Π. ΚΑΣΤΡΙΩΤΗΣ.

ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΘΗΚΑΙ

Εἰς τὰς σελίδας 61-74 (ΑΤΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ ΕΝ ΕΛΕΥΣΙΝΙ).

Ἐν παρενθέτου πίνακος πλευρᾶ Β' στήλῃ α' στίχῳ 15, διόρθου Θ ΕΚΕΞΕΜ τῇ προσθήκῃ τοῦ κατὰ τὴν στοιχειοθέτησιν ἐκπεσόντος δευτέρου ξ, ἐν δὲ στίχῳ 38 διόρθου Γ ΕΧΕΟΝ ἀντὶ τοῦ ἐκ παραδρομῆς Γ Η Χ Ε Ο Ν.

Ἐν στίχοις 63 (Α' α') καὶ 9 (Β' β') ὁ λόγος πιθανώτατα περὶ κοσμήματος ἔχοντος σχῆμα ἀκύλου, τοῦ βαλανοειδοῦς καρποῦ τῆς ἀρίας ἢ τοῦ πρίνου. Ἴδε Πολυδ. Θ' 103. Ἀθην. II, 35. Θεοφρ. Ἴστ. Φυτ. Γ' 16. Πρβ. καὶ Ἡσύχ. ἐν λ. βάλανοι.

Εἰς διάγνωσιν τοῦ ἐν σελ. 62-63 ζητήματος περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ στίχου .ΥΡΙΞΔΡΟΜΟΝΕΦΕΛΚΕΝ ἴσως δὲν κριθῆ ἀλυσιτελής ἢ ἐξέτασις τοῦ ἐπομένου χωρίου τοῦ Ἡροδότου (II, 96): «Τὰ δὲ δὴ

πλοῖά σφι (τοῖς Αἰγυπτίοις) τοῖσι φορτηγέουσι, ἐστὶ ἐκ τῆς ἀκάνθης ποιούμενα . . . Ταῦτα τὰ πλοῖα ἀνὰ μὲν τὸν ποταμὸν οὐ δύναται πλέειν, ἢν μὴ λαμπρὸς ἄνεμος ἐπέχῃ, ἐκ γῆς δὲ παρέλκεται. Κατὰ ῥόον δὲ κομίζεται ὧδε. Ἔστι ἐκ μυρίκης πεποιημένη θύρη, κατεροραμμένη ῥίπτει καλῶν, καὶ λίθος τετρημένος διτάλαντος μάλιστα κη σταθμόν. Τούτων τὴν μὲν θύρη δεδεμένην κάλω ἔμπροσθε τοῦ πλοίου ἀπίει ἐπιφέρεισθαι, τὸν δὲ λίθον ἄλλῃ κάλω ὄπισθε. Ἡ μὲν δὴ θύρη, τοῦ ῥόου ἐμπίπτοντος, χωρεῖ ταχέως καὶ ἔλκει τὴν βᾶρεν (τοῦτο γὰρ δὴ οὐνομά ἐστι τοῖσι πλοίοισι τούτοις), ὁ δὲ λίθος ὄπισθε ἐπελκόμενος καὶ ἐὼν ἐν βυσσῶ κατιθύνει τὸν πλόον». Ἄν περὶ τοιούτου ναυτικοῦ σκεύους πρόκειται ἐνταῦθα, ἢ ἡμέτερα ἐπιγραφὴ εἰσφέρει σπουδαῖον τεκμήριον εἰς τὰ περὶ αἰγυπτιακῆς καταγωγῆς τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων.

Ἐν σελίδι 63, εἰς τὰ περὶ σιδήρου παλιναιρέτου παρασημειωτέον καὶ τὰ παρὰ Σουίδα, ἐν λ. πα-

¹ Κεστός (ἱμάς) ἦν ἰδιάζων τῇ ἡμετέρῳ θεῶ, ἦν δὲ διακεντημένος καὶ διαπεποιικιμένος ἱμάς ἢ χιτῶν τῆς Ἀφροδίτης, ὡς ὅτε Ἡσύχιος καὶ Σουίδας ἐν λέξει λέγουσι (πρβ. Πολυδεύκης Z. 65, 66), εἰ καὶ ὁ τοῦ ἀγαλματίου ἡμῶν οὐδὲν τὸ κεκεντημένον καὶ πεποιικιμένον παρουσιάζει ἐκτὸς τῶν κατὰ τὰς δύο παρυφᾶς γραμμῶν ἢ αὐλάκων. Τὸ κεστός εὑρηται ὡς ἐπιθετον τοῦ ἱμάς (Ἰλιάδος Ξ 214. Πρβ. καὶ Γ 371 πολύκεστος ἱμάς). E. Pottier et Sal. Reinach, La Nécropole de Myrina, Paris 1887, Figures de terre cuite σ. 162, 296-8 216 καὶ Plan des Nos 23-24. Helbig, Das homerische Epos σ. 156.

² Ἰλιάδος Ξ 214-218.

³ P. Wolters, Gipsabgüsse, Berlin 1885, ἀρ. 1738

⁴ P. Wolters ἐνθ. ἀνωτέρω.

λιναίρετα, ιδίως δὲ ὅσα ὁ Ἄρποκρατίων (Σουτῆδας) ἐν λ. παλιναίρετος περὶ τὸ τέλος λέγει: « Ἐπὶ δὲ τῶν καθαιρεθέντων οἰκοδομημάτων καὶ ἀνοικοδομηθέντων Πίνδαρος Διθυράμβοις (Σουτῆδας) ἐχρήσατο τῇ λέξει ».

Εἰς τὸ δεύτερον τμήμα τῆς ἐν σελ. 65 σημειώσεως 2 προσθετέον· Πρβ. ἐν Ἀνδοκίδου Α' κ' τὸ ἐπὶ Ἀλεξίου ἄρχοντος (405/4 π. Χ) ψήφισμα Πατροκλείδου· « περὶ δὲ τῶν ἐπιγεγραμμένων εἰς τοὺς πράκτορας ἢ τοὺς ταμίαις τῆς θεοῦ καὶ τῶν ἄλλων θεῶν » κλπ.

Ἐν σ. 71 στίχῳ 14, διόρθου· « ὡς καὶ ἐν τοῖς Δημοσπράτοις Ἀλκιβιάδου πέπραται » κλπ.

Τὰ ἐν σ. 73 (στίχ. 5-6 τῆς 6' ἐπιγραφῆς) καὶ ἐν σ. 74 « α (ἴσως πλάστρα) καὶ ὀρμισκος χρυσοῦς πρὸς τῷ τοίχῳ » δυνατὸν καὶ νὰ ταυτισθῶσι πρὸς τὰ ὡς ἀναθήματα πρὸς τῷ τοίχῳ ἐν τε ἀμφοτέραις ταῖς πλευραῖς τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς καὶ ἐν τῇ α' ἐπιγραφῇ τῆς σ. 73 συναναγεγραμμένα μετὰ τοῦ ἀκύλου σκεύη, ὄρμον χρυσοῦν καὶ πλάστρα χρυσαῖα.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 1 Ὀκτωβρίου 1895.

Σ. Ν. Δ.

Κατὰ τὴν τύπωσιν τοῦ περὶ Ἀττικῶν κούρου ἄρθρου, ἀπόντος ἐμοῦ τῶν Ἀθηναίων, εἰσέφερον τυπογραφικὰ τινὰ ἁμαρτήματα, ὧν ἀναγράφω τὰ ἑξῆς:

Σελ. 77 Οἱ εἰς τὰς σημειώσεις ἀντιστοιχοῦντες ἀριθμοὶ 8, 4, 2 διορθώθησαν εἰς 2, 3, 4.

» » » 4 γράφει σελ. 19-20.

» 78 » 1 » σελ. 42, 53 καὶ ἀλλ.

Σελ. 78 σημ. 2 γράφει *studies*.

» » » 4 μετὰ τὸ *stud.* πρόσθετες 1887.

» 79 στίχ. 31 ἀντὶ ταύτην γράφει τὴν κόμην.

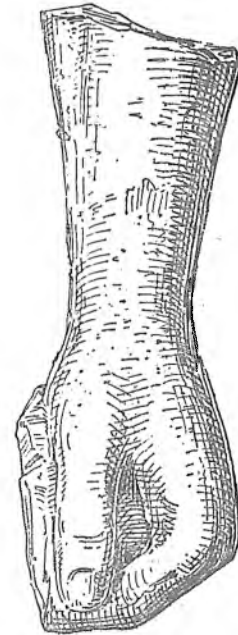
» 80 » 19 γράφει *σφαγιτικός*.

» » ἐν τῇ συνεχείᾳ τῆς προηγουμένης σημειώσεως ὁ ἀριθμὸς τῆς ἐκ Πειραιῶς Σφιγγός 28 διορθώθη εἰς 76.

» 81 στίχ. 27 γράφει *ὀξείαις*.

» » » 29 » *καταφανῆ*.

Ἡ ἐν σελ. 76 σημ. 1 ἀναφερομένη καὶ παραλειφθεῖσα εἰκὼν τῆς χειρὸς τοῦ ἀγάλματος καταχωρίζεται ἐνταῦθα (ὄλον ὕψ. 0,23, πλάτ. καλάμης 0,08) κατ' ἰχνογράφημα τοῦ Gilliéron.

Β. Ι. Α.

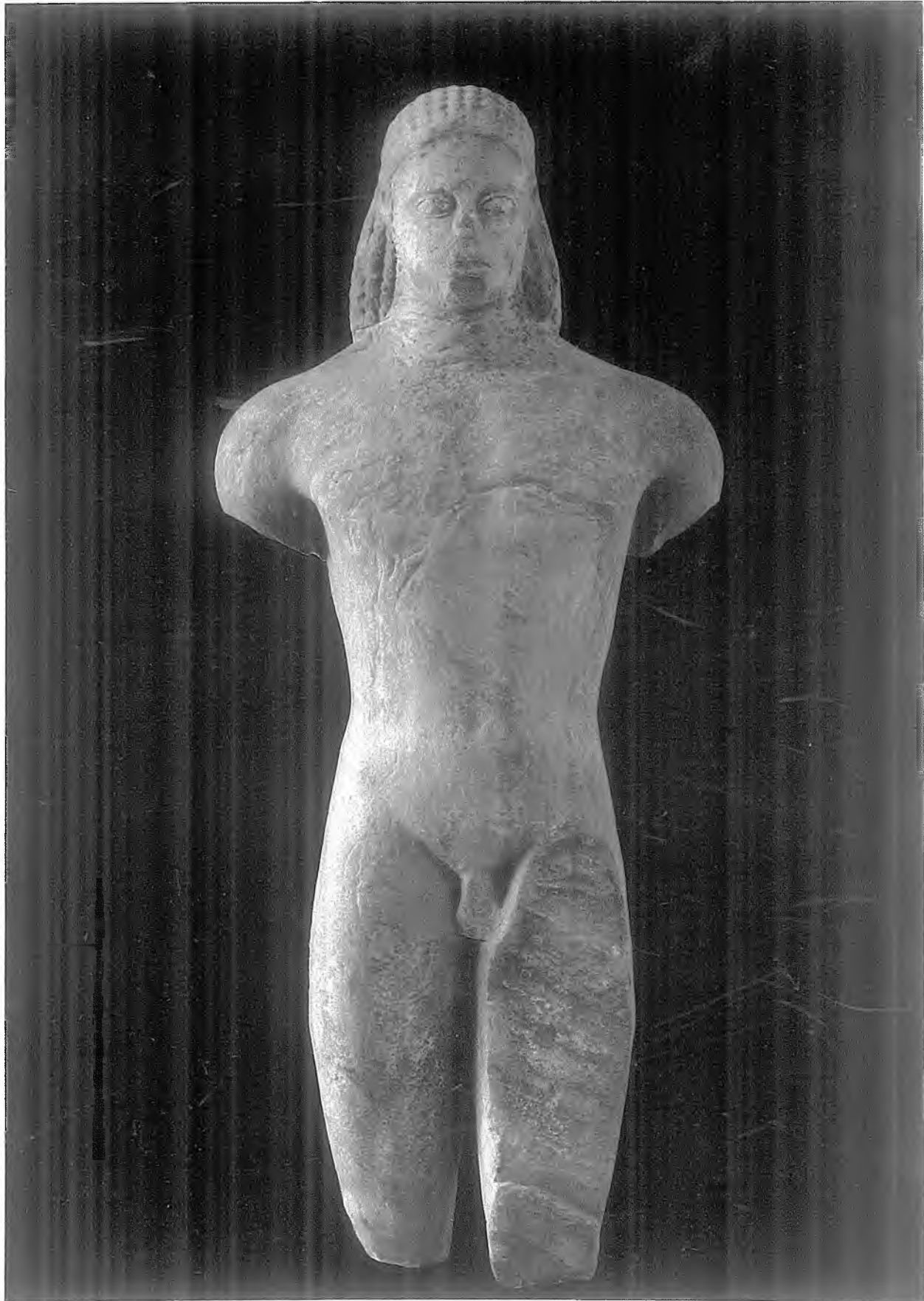
Ἐν τοῖς « Ἐρετρικοῖς μελετήμασι » ἐπανορθωτέα:

Σελ. 127, σημ. εἰς στ. 25: © ΥΜΛΡ.

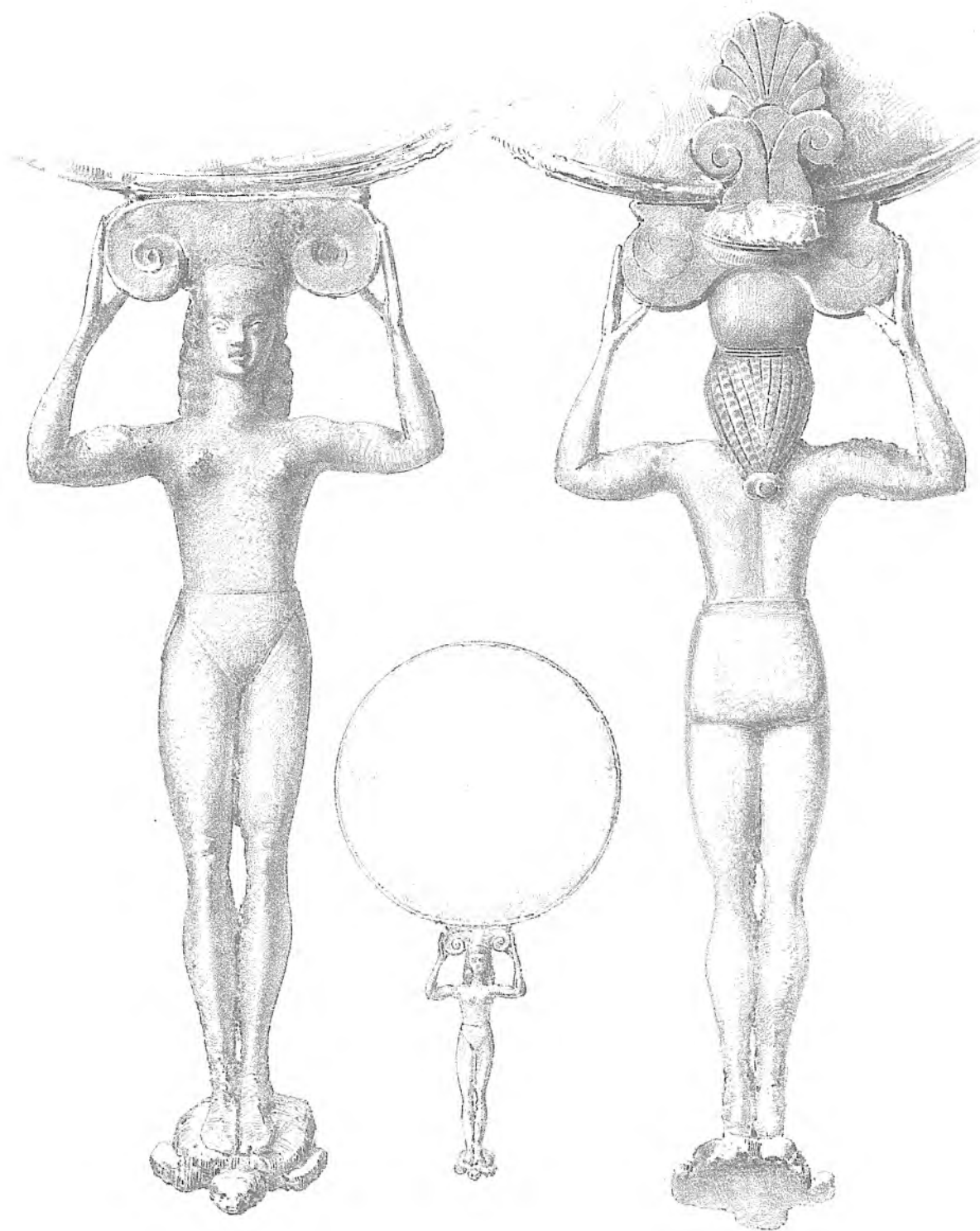
» 141-142, στ. 193^α: Ἐπιμερίδω.

Δ Σ.

(Ἐξεδόθη τῇ 30 Δεκεμβρίου 1895)

ΚΟΥΡΟΣ ΑΤΤΙΚΟΣ

ΚΑΤΟΠΤΡΟΝ ΕΞ ΑΙΓΙΝΗΣ

ΑΝΑΓΛΥΦΟΝ ΕΞ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ

ΚΕΣΤΟΦΟΡΟΣ

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΧΑΛΚΗ

BIBLIA APXAIIOΛOΓIKΑ ΝΕΟΦΑΝΗ

P. CANNADIAS. Fouilles d'Épidaure. Volume 1 accompagné de onze planches. Athènes imprimerie S. C. Vlastos. 1893. Grand format in folio φρ. χρ. 75

P. CANNADIAS. Fouilles de Lycosoura. Livraison 1 accompagnée de quatre planches. Athènes imprimerie S. C. Vlastos. 1893 φρ. χρ. 10

ΧΡΙΣΤΟΥ ΤΣΟΥΝΤΑ. Μυκῆναι καὶ μυκηναῖος πολιτισμὸς μετὰ ἕνδεκα πινάκων. Ἀθήνησιν 1893 τύποις Ἀδελφῶν Περρῆ φρ. χρ. 8

Γ. ΜΑΥΡΟΓΙΑΝΝΗ. Βυζαντινὴ τέχνη καὶ Βυζαντινοὶ καλλιτέχναι μετὰ 30 εἰκόνων. Ἐν Ἀθήναις 1893 ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Α. Κωνσταντινίδου. φρ. χρ. 10

ΠΑΝΑΓ. Γ. ΚΑΣΤΡΩΜΕΝΟΥ. Τὰ μνημεῖα τῶν Ἀθηνῶν ἐκδ. 2^α. Ἀθήνησιν 1893 ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Νέων Ἰδεῶν.

HEINRICH BRUNNS. Griechische Kunstgeschichte, erstes Bueh die Anfänge und die älteste decorative Kunst, München. 1893 φρ. χρ. 10

L. MÜNTER. Das Grab des Sophokles. Athen Druck von Gebrueder Perris. 1893.

ADOLF MICHAELIS. Altattische Kunst, Strassburg. 1893.

ΠΑΝΑΓ. Γ. ΚΑΣΤΡΙΩΤΟΥ. Οἱ Δελφοί, ἱστορικὴ καὶ ἀρχαιολογικὴ αὐτῶν περιγραφὴ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νέων πηγῶν καὶ τῶν ἀνασκαφῶν. Ἐν Ἀθήναις τύποις Ε. Π. Ἀδαμαντίδου 1894.

DOERPFELD, WILHELM. Bericht über die im Jahre 1893 in Troja veranstalteten Ausgrabungen mit 2 Plänen und 83 Abbildungen. Leipzig 1894.

WALTON ALICE. The Cult of Asklepios (Cornell Studies in Classical Philology, N° III) 1894.

APOSTOLIDES B. La Statue d'Irénée et la ville de Soknopée. Alexandrie 1894.

Β. ΛΕΟΝΑΡΔΟΥ. Τὰ ἐν τῷ Μουσεῖῳ τῆς Ὀλυμπίας ἀρχαῖα. Ἐν Ἀθήναις τύποις Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1895 δρ. 1

Π. ΚΑΣΤΡΙΩΤΟΥ. Κατάλογος τοῦ Μουσείου τῆς Ἀκροπόλεως. Ἐν Ἀθήναις τύποις Ν. Γ. Ἰγγλέση 1895. δρ. 2

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	ΣΕΛ.
ΔΡΑΓΟΥΜΗ, Σ. Ν. Ἀττική στήλη ἐν Ἐλευσίνῃ (μετὰ δύο παρενθέτων πινάκων)	64
ΛΕΟΝΑΡΔΟΥ, Β. Ι. Κοῦρος ἐξ Ἀττικῆς (Πίν. 6)	75
ΣΚΙΑ, ΔΝΔΡ Ἐπιγραφαὶ ἐξ Ἐλευσίνος	83
ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ, Δ. ΣΠ. Ἐρετρικὰ μελετήματα	125
RIDDER, A. DE Κάτοπτρον ἐξ Αἰγίνης (Πίν. 7)	169
ΚΑΒΒΑΔΙΟΥ, Π. Ἀνάγλυφον ἐξ Ἐπιδαύρου (Πίν. 8)	179
ΔΡΑΓΟΥΜΗ, Σ. Ν. Ἐπιγραφαὶ Πλαταιῶν καὶ Κηφισιάς.	185
ΚΛΑΣΤΡΙΩΤΟΥ, Π. Κεστοφόρος Ἀφροδίτη χαλκῆ (Πίν. 9 καὶ παρενθετος πίναξ)	187
Σ. Ν. Δ. Διορθώσεις καὶ προσθήκαι	189
Β. Ι. Α. Παροράματα (μεθ' ἑνὸς ζιγγογραφήματος)	191
Δ. Σ. Σ. Παροράματα	192

ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΜΑΤΑ

Πίναξ	6	Κοῦρος ἐξ Ἀττικῆς.
—	7	Κάτοπτρον ἐξ Αἰγίνης.
—	8	Ἀνάγλυφον ἐξ Ἐπιδαύρου.
—	9	Κεστοφόρος Ἀφροδίτη χαλκῆ.
Σελ.	188	Πίναξ παρενθετος Εἰδώλιον πήλινον κεστοφόρου.
—	192	Χεὶρ ἀγάλματος.